

Disney

YILDIZ
KIZLARI

Sage ile
Dilek
Diyarı'na
Yolculuk

Shana Muldoon Zappa & Ahmet Zappa

Yıldızkız Akademisi'ne hoş geldin!

On iki yıldız tılsımı kızı, yani Yıldız Kızları, çok sevdikleri Yıldız'ı kurtarmak üzere oluşturulan takıma seçildiler.

Sage ile Dilek Diyarı'na muhteşem bir yolculuğa çıkacak ve sıra dışı bir yerde yaşamının ne kadar zor olabileceğini keşfedeceksin. Orada Dilekçisini bularak, onun dileğini gerçekleştirmesine yardım etmesi gerekiyor. Sage'in dostluğun, takım çalışmasının ve önyargılardan kurtulmanın önemini öğreneceği bu harika maceraya sen de katıl!

Doğan Egmont

© 2017 Disney Enterprises, Inc.

ISBN 978-605-09-4064-0

9 786050 940640

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 14

Yıldız Kızları - Sage ile Dilek Diyarı'na Yolculuk

Özgün Adı: *Star Darlings: Sage and the Journey to Wishworld*
Copyright © 2017 by Shana Muldoon Zappa and Ahmet Zappa
Artwork © 2017 Disney Enterprises, Inc.

Tüm hakları saklıdır. Kitabın içeriği, eleştiri yazılarındaki kısa alıntılar hariç, kısmen bile olsa hiçbir formatta, elektronik veya mekanik yöntemlerle, depolama ve yedekleme aygıtları dahil olmak üzere, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Türkiye yayın hakları: Dogan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı: İstanbul, 2017
ISBN: 978-605-09-4064-0
Sertifika no: 11940

Çeviri: Tugba Kırca Alptekin
Yayına hazırlayan: Güneş Çığay
Kapak uygulama: Onur Erbay
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: GD Ofset Matbaacılık ve Tic. San. A.Ş.
Adres: Atatürk Bulvarı Deposite Alışveriş Merkezi A5 Blok 4. Kat No: 407
İkitelli OSB - Başakşehir - İSTANBUL
Tel: (+90 212) 671 91 00
Sertifika no: 32211

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Disney

Sage ile Dilek Diyarı'na Yolculuk

Shana Muldoon Zappa & Ahmet Zappa

Doğan Egmont

Okunak gelecektir.

www.de.com.tr

in 1962

1962

1962

1962

1962

1962

Güzel, tatlı hazineyiz, Hala Violetta Zappa.
Sen bizim için saf ıfık ve neşesin, en büyük ilham
kaynağımızsin. Seni çok seviyoruz.
Yolunda ilerlerken attığın her adımda hayal edebileceğin
en başarılı hayatı kuracak güce sahip olduğunu unutma.
Farklı olmanın ve kendin olmanın, içindeki yıldızı
daha da canlandıracağını hiç aklından çıkarma.
Seçme şansın olduğunu hatırla... Seni iyi hissettiren
düşünceleri seç. Rûhunu besleyen sevgi ve arkadaşlıklar
seç. Sana huzur ve tatmin getirecek yolları seç. Sınırlarını
da buna göre seç. Yaratıcılığına ve iç sesine hitap
edenleri ve seni mutlu edenleri seç... Ve neyi seçersen
seç, sana olan koşulsuz sevgimizi hep hatırla.
Yıldızlara bak ve asla yalnız olmadığını bil.
Şüpheye düştüğünde kendine dön... tüm
cevapları orada bulacaksın.
Gülümsemek dünyaya neşe katar, kâhkaâ en iyi ilaçtır.
Son olarak, ASLA dilek tutmayı bırakma...
Parla bakalım...
Annen ve Baban

Ve "Dilek Diyarı'ndaki" diğer herkese:
Hayatın neresinde olursan ol, görünüşün, dağduğun yer
neresi olursa olsun, hayallerindeki hayatı yaratacak gücün
içinde olduğunu bil. Biricik rûhunu kutlayarak, olumlu
düşünüp harekete geçerek dileklerini gerçekleştirebilirsin.
Gülümse. Yıldız Kızları arkada.
Ne kadar muhteşem olduğunu biliyoruz.
Parla bakalım...
Dostların,

Shana ve Ahmet

Öğrenci Bilgileri

İSİM: Clover

PARLAMA GÜNÜ: 5 Ocak

EN SEVDİĞİ RENK: Mor

SEVDİKLERİ: Müzik, resim yapmak, ders çalışmak

DİLEĞİ: Yıldızya'nın en iyi bestecisi ve DJ'yi olmak

SEÇİLME NEDENİ: Clover çok disiplinli, sabırlı ve iradeli.

Yaratıcı, sorumluluk sahibi, güvenilir ve aşırı derecede sadıktır.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Clover bazen anlaşılması zor olabilir, ayrıca tanımadığı kişilere karşı kapalıdır. Risk almaktan korkar ve bazen şakacılığı tutar.

SINIFI: İkinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Panter

DİLEK SÜSÜ: Toka

İSİM: Adora

PARLAMA GÜNÜ: 14 Şubat

EN SEVDİĞİ RENK: Gök mavisi

SEVDİKLERİ: Geleceği nasıl daha iyi bir hale getireceğini düşünmek ve bilim.

DİLEĞİ: Yıldızya'nın en iyi moda tasarımcısı olmak.

SEÇİLME NEDENİ: Adora zeki, sevilen biridir ve etrafındaki dünyayı önemser. Derinlemesine düşünmesini bilir.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Adora sık sık hayal alemine dalar ve dikkati dağınık.

SINIFI: Üçüncü sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Firuze

DİLEK SÜSÜ: Saat

İSİM: Piper

PARLAMA GÜNÜ: 4 Mart

EN SEVDİĞİ RENK: Su yeşili

SEVDİKLERİ: Şiir yazmak ve rüya günlüğü tutmak

DİLEĞİ: En yüksek potansiyeline erişmek ve kitap yazarak bunu paylaşmak

SEÇİLME NEDENİ: Piper yardımsever, iyi kalpli ve duygusaldır. Sezgileri kuvvetlidir ve çok da dikkatlidir.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Piper bazen hayalperest, dalgın ve bitkin olabilir. Ayrıca ruh hali değişkendir ve başkalarının fikrine kolayca kendini kaptırabilir.

SINIFI: İkinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Rüya taşı

DİLEK SÜSÜ: Bilezik

Yıldızkız Akademisi

İSİM: Astra

PARLAMA GÜNÜ: 9 Nisan

EN SEVDİĞİ RENK: Kırmızı

SEVDİKLERİ: Bireysel sporlar

DİLEĞİ: Yıldızya'nın en iyi sporcusu olmak ve hep kazanmak!

SEÇİLME NEDENİ: Astra enerji dolu, cesur, zeki ve kendinden emindir. Sınırsız enerjisiyle her zaman hedefi tam isabet vurur.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Astra bazen ukala, ben-cil, küçümseyici ve düşüncesiz olabilir.

SINIFI: İkinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Yamantaş

DİLEK SÜSÜ: Bileklik

İSİM: Tessa

PARLAMA GÜNÜ: 18 Mayıs

EN SEVDİĞİ RENK: Zümrüt yeşili

SEVDİKLERİ: Yemek, çiçek, sevgi

DİLEĞİ: Lüks bir hayatın tadını sürebilecek kadar başarılı olmak.

SEÇİLME NEDENİ: Tessa sıcakkanlı, sevecen, cana yakın, güveni-lir ve dürüştür. Bağlılığı ve gayreti dikkat çekicidir.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Tessa aceleye getirilmeyi sev-mez. İnadı tuttuğu anlarda hayır demekten hiç çekinmez. Değişimden pek hoşlanmaz ve olayları abartabilir. Kolaylıkla amacından sapabilir.

SINIFI: Üçüncü sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Bürümcük taşı

DİLEK SÜSÜ: Broş

İSİM: Gemma

PARLAMA GÜNÜ: 2 Haziran

EN SEVDİĞİ RENK: Turuncu

SEVDİKLERİ: Neredeyse her konuda düşüncelerini paylaşmak

DİLEĞİ: Her konuda fikirlerinin değer görmesi

SEÇİLME NEDENİ: Gemma arkadaş canlısı, rahat, eğlenceli, dışa dönük ve sosyaldir. Neredeyse her konu hakkında bir bildiği vardır.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Gemma konuşmaktan çok – hem de çok – hoşlanır ve bazen aşırı dürüstlüğüyle çevresin-dekiler incitebilir. Dikkati çabuk dağılır ve yüzeysel davrandığı anlar olur.

SINIFI: Birinci

GÜÇ KRİSTALİ: Bıcır taşı

DİLEK SÜSÜ: Küpe

Öğrenci Bilgileri

İSİM: Cassie

PARLAMA GÜNÜ: 6 Temmuz

EN SEVDİĞİ RENK: Beyaz

SEVDİKLERİ: Kitaplar ve el sanatları

DİLEĞİ: Daha bağımsız, korkusuz ve kendinden emin olmak

SEÇİLME NEDENİ: Cassie'nin muhteşem bir yaratıcılığı ve sanatsal yönü vardır. Çok iştahlı bir okurdur, sevdiklerine bağlı, ilgilidir, iyi bir arkadaşır. Sezgileri güçlüdür.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Cassie şüpheli, kıskanç, kaprislidir ve kara kara düşüncelere dalabilir.

SINIFI: Birinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Ay taşı

DİLEK SÜSÜ: Gözlük

İSİM: Leona

PARLAMA GÜNÜ: 16 Ağustos

EN SEVDİĞİ RENK: Altın sarısı

SEVDİKLERİ: Sahneye çıkmak, rol yapmak ve giyinip süslenmek

DİLEĞİ: Yıldızıya'nın en ünlü pop yıldızı olmak

SEÇİLME NEDENİ: Leona kendine güvenen, çalışkan, cömert, açık görüşlü, iyimser, ilgili ve güçlü bir liderdir.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Leona kibirli, dik kafalı, bencil, buyurgan, abartılı ve inatçı olabilir, öfkeye kapılabilir.

SINIFI: Üçüncü sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Parıldaktaş

DİLEK SÜSÜ: Bileklik

İSİM: Vega

PARLAMA GÜNÜ: 1 Eylül

EN SEVDİĞİ RENK: Mavi

SEVDİKLERİ: Egzersiz yapmak, analiz etmek, temizlik yapmak, bulmaca çözmek

DİLEĞİ: Yıldızkız Akademisi'nin en iyi öğrencisi olmak

SEÇİLME NEDENİ: Vega güvenilir, dikkatli, düzenlidir ve çok iyi odaklanabilir.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Vega her konuda çok dik kafalı davranabilir; bazen kasıntı, kibirli, huysuz olur ve kolayca utanabilir.

SINIFI: İkinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Direnç taşı

DİLEK SÜSÜ: Kemer

Yıldızkız Akademisi

İSİM: Libby

PARLAMA GÜNÜ: 12 Ekim

EN SEVDİĞİ RENK: Pembe

SEVDİKLERİ: Başkalarına yardım etmek, iç mekân tasarımı, resim, dans etmek

DİLEĞİ: Hem Yıldızya'da hem de Dilek Diyarı'ndaki herkese isteğini vermek

SEÇİLME NEDENİ: Libby cömert, açık konuşan, zarif, ince ve kibardır.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Libby bazen kararsız kalabilir ve herkesi memnun etmek için biraz fazla çaba sarf eder.

SINIFI: Birinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Ahımlılık taşı

DİLEK SÜSÜ: Kolye

İSİM: Scarlet

PARLAMA GÜNÜ: 3 Kasım

EN SEVDİĞİ RENK: Siyah

SEVDİKLERİ: Kristal tırmanışı (ve bunun gibi diğer ekstrem sporlar), sihir, heyecan arayışı

DİLEĞİ: Dilek Diyarı'nda yaşamak

SEÇİLME NEDENİ: Scarlet kendinden emin, tutkulu, insanı kendine çeken, meraklı ve çok cesur biridir.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Scarlet yalnız olmayı sever ve gizli saklı takılıp kibirli, ukala ve kıskanç davranışlarıyla çevresindekileri kendinden uzaklaştırır.

SINIFI: Üçüncü sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Kuzgun taşı

DİLEK AKSESUARİ: Çizme

İSİM: Sage

PARLAMA GÜNÜ: 1 Aralık

EN SEVDİĞİ RENK: Lavanta rengi

SEVDİKLERİ: Yolculuk, macera, hikâye anlatmak, doğa ve felsefe

DİLEĞİ: Yıldızya'nın gördüğü en iyi Dilek Gerçekleştirici olmak

SEÇİLME NEDENİ: Sage dürüst, maceraperest, meraklı, iyimser, arkadaş canlısı ve rahattır.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Sage'in çok çabuk tepesi atar! Ayrıca gergin, sorumsuz davranabilir ve başkalarının fikirlerine fazla güvenir. Kendi kendine anlam çıkarabilir.

SINIFI: Birinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Lavanta taşı

DİLEK SÜSÜ: Kolye

THE
JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
PUBLISHED BY THE
EDUCATION OFFICE
LONDON
1900

THE
JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
PUBLISHED BY THE
EDUCATION OFFICE
LONDON
1900

THE
JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
PUBLISHED BY THE
EDUCATION OFFICE
LONDON
1900

THE
JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
PUBLISHED BY THE
EDUCATION OFFICE
LONDON
1900

THE
JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
PUBLISHED BY THE
EDUCATION OFFICE
LONDON
1900

THE
JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
PUBLISHED BY THE
EDUCATION OFFICE
LONDON
1900

Giriş

“Gelmedik mi?” diye sordu Sage hevesle.

Tek aldığı yanıt, babası Leonard’ın gürültülü horlaması oldu. Yıldızmobil’in konsoluna koordinatları girer girmez babası her zamanki gibi derin bir uykuya dalmıştı. Sage’in annesi Indirra cevap vermek için okuduğu kitaptan başını bile kaldırmamıştı. Bu da şaşılacak bir durum değildi. Sage, bilimsel hologram gazetesini okumaya kendini kaptıran annesinin daha önce uyuklayacağını sanmıştı. Oysa Yıldızya’nın en tanınan araştırmacılarından biri olduğu için annesi böyle şeylerden keyif alırdı. Neyse ki Indirra, kızının mesleğine olan ilgisizliğine bozulmuyor, hatta aksine bunu aşılacak bir zorluk olarak görüyordu.

Sage’in yedi yaşındaki ikiz erkek kardeşleri Archer ve Helio da oralı bile olmamıştı. Yerde bağdaş kurmuş

oturarak epey çekişmeli bir dövüş içinde olan siber-dövüşçülerine tezahürat ediyorlardı. “Yere yatır hadi! Yere yatır!” diye bağırarak dövüşçülerine destek oluyordı.

Sage ailesine uzun uzun baktı. *Nasıl böyle sakin durabiliyorlardı?* O gün hiç de sıradan bir gün değildi. Dahası, tam tersine Sage’in hayatının en heyecan dolu günüydü! Ön panele doğru eğildi, parmağını kaldırıp süper-hız düğmesinin üzerinde tuttu. Bassa mıydı? Birden gözünü ondan ayırmayan büyükannesi hafifçe eline vurdu. Herkesin Nine diye seslendiği çetin, yaşlı kadın Sage’in küçüklüğünden beri hep duyduğu sözleri tekrarladı.

“Sabırlı ol Sage,” dedi.

Sage gözlerini yuvarladı. “Nasıl sabırsız biri olduğumu bilirsin,” dedi. Büyükannesine tatlı tatlı gülümseyerek ekledi: “Aynı senin gibi.”

Nine omzunu silkti ve büyük el çantasından bir şeker alıp Sage’e uzattı. Sage şekeri ağzına attığı gibi geri tükürdü. Ayçileği tadındaydı. *İğrenç*. İç çekerek pencereden dışarı baktı. Kendi yansımasını gördü. Tüm Yıldızcanlar gibi teni hafif pırıltılıydı. Uzun, gür lavanta moru saçlarının örgüleri neredeyse beline geliyordu. Sivri çenesi ve kocaman pırıl pırıl lavanta rengi gözleri ona hafif afacan bir hava veriyordu. Ya-

nakları al al parlıyordu. Gül rengi dudakları normalde neşeyle gülümserdi, oysa şimdi sinirden dümdüz olmuştu. Araba öyle hızlı hareket ediyordu ki etraf bulanık görünüyordu. Buna rağmen Sage ağır çekimde gidiyorlarmış gibi hissediyordu. Bir an önce oraya varmak istiyordu!

Nihayet Sage çığlık çığlığa bağırarak gibi olurken çok yaklaştıklarını fark etti. Pencereden dışarı bakınca birden nefesi kesildi. Yeni yatılı okulunun kapısına giden uzun, düz yolun kenarlarındaki uzun ağaçların ince dallarından capcanlı mor çiçekler sarkıyordu. Üstlerini bir çadır gibi saran dallar, âdeta girişe açılan rengârenk bir tünel oluşturmuştu.

Nine konuşmaya başlayınca Sage afalladı. “Kaleydoskop ağacı,” dedi torununa. “Gençliğimden beri hiç görmemiştim. Çok nadir bir ağaçtır. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Gözünü ayırma sakın, renk değiştirdiğini göreceksin.” Söylediği gibi aniden Sage’in gözleri önünde çiçekler neşeli bir pembe tona dönüştü.

“Ne muhteşem,” dedi Sage. “Nasıl böyle renk değiştiriyorlar?”

“Yüzde doksan dört iridusvapor isimli bir maddeden oluştuğu için,” dedi Sage’in annesi başını bile kaldırmadan.

Sage'le Nine birbirlerine bakıp gülüştüler. Indirra ailesiyle bilimsel bilgiler paylaşma fırsatını hiç kaçırmazdı. Ailede, çalışırken kendini kaptırmasıyla tanınırdı. Bir keresinde ikizler, evcil hayvanları Parlak Kürk'ü yıkamayla kafaya koyup, evin altını üstünü getirerek hayvanı kovalarken, annesi holo-konferans görüşmesine hiç durmadan devam etmişti. Etrafındaki kargaşanın farkında bile değildi. Ama Nine ayrıntılara gösterdiği aşırı ilgiyle bunun üstesinden gelmişti.

Araba süzülerek zarif kıvrımlı ve tehlikeli sivri telleri olan, yüksek siyah demir kapılara yaklaştı. Kapının ötesinde Yıldızkız Akademisi'nin yerleşkesi görünüyordu. Düzenli yürüyüş yollarını, muhteşem şekillerde budanmış çalı çitlerini, ışıltılı binaları ve gökyüzüne uzanan tek beyaz kuleyi gören Sage büyülendi. Yıldızya'nın en büyük şehri olan Yıldızya Şehri'nin dışına kurulu olan okulun yeri harikaydı. Yerleşke, mor haleli Parlak Göl ile büyüleyici Kristal Dağları'nın kenarındaydı. Okulun nefes kesici ortamı, yüzlerce yıldır yıldır öğrencilere ilham kaynağı olmuştu. Sage arkada rengârenk görkemiyle uzanan dağları gördü. Üzerlerini saran bulutların arasından süzülen güneş ışığı, yerleşkesi gökkuşağı parıltılarıyla aydınlatıyor, alçaktaki bulutları zarif pamuk helvalar gibi bir renge bürüyordu. Sage başını iki yana salladı.

Sonunda Yıldızkız Akademisi'nde olduğu için içi içi içine sığmıyordu ve tüm bu manzarayı bir anda görmek çok fazlaydı. Aşırı derecede, hatta hiç olmadığı kadar heyecanlıydı. Buraya gelmek için çok çalışmıştı. Artık onu hiçbir şey durduramazdı.

Kapılar yavaşça dönerek açıldı ve araba öne ilerleyip küçük cam kulübenin önünde durdu. BotBot güvenlik görevlisi gelip el tarayıcısını uzattı. Yıldızmobil'in penceresi açıldı ve Sage hiç tereddüt etmeden, kolunu uzatıp avucunu tarayıcıya koydu. Capcanlı mavi bir ışık yandı. Girişi onaylanmıştı.

"Yıldızkız Akademisi'ne hoş geldin Sage," dedi görevli. Ona bir holo-kitap verdi.

Sage holo-kitabı alıp yıldızcanların geleneksel teşekkürünü etti, "Yıldızlar olsun." BotBot'a neşeyle el salladı ve tabii ki karşılık alamadı. Sage'in küçük kardeşleri sibernetik sesi taklit ederken gözlerinden yaş gelerek güldüler. "Yıldız. Akademisine. Hoş. Geldin," dediler aynı anda.

Büyükannesi Sage'in elindeki holo-kitaba baktı. "Öğrencinin El Kitabı bu," dedi fısıltıyla.

Sage ekrandaki başlığı işaret ederek, "Emin misin?" dedi. "Ben kafeterya menüsü sanmıştım."

"Ha ha," dedi Nine ciddiyetle.

Sage büyükannesini canından çok severdi, ama ona

takılmaktan da büyük keyif alırdı. Neyse ki Nine de ona karşılık vermekten hoşlanıyordu.

Sage'in annesi holo-gazetesini kapattı ve yavaşça gözlerini kırıştıtararak arabadakilere baktı. "Geldik mi?" diye sordu neşeyle.

Sage gözlerini yuvarladı. "Evet, anne."

Sage'in babası gürültüyle homurdanarak uyanmaya başladı. "Ne? Nasıl? Neredeyim?" dedi ağzının salyası akarken. Çocuklar onun bu haline kıkır kıkır gülüştüler.

Sage onları umursamadı. Etrafa bakınıp derin bir nefes aldı, girişten içeri süzülen arabalarının ardından kapanan kapılarla birlikte o da gözlerini yumdu. Kendini burada çok net bir şekilde canlandırabiliyordu. *Burada çok heyecan dolu, önemli olaylar yaşamayı diliyorum*, diye düşündü.

Dileği gerçekleşecekti.

Başkalarınıninki de...

1.

BÖLÜM

“İyi günler Bayan Sage. Tura başlamaya hazır mısınız?”

Sage hızla arkasını döndü.

“Buradayım,” dedi yukarıdan bir ses.

Sage başını yukarı çevirdi. Aile üyelerinin başları üzerinde, orta boylu, metalik bir küre havada süzülüyordu. Güneş ışığında parıldadığı için Sage’in gözleri kamaştı.

Nine gözlerini eliyle koruyarak, “Bu da *ne* böyle?” diye sordu.

“Uçan BotBot rehber,” diye açıkladı Sage’in babası. “Komşular Booshel Bay’e tatile giderken bunlardan kiralamışlardı. Çok bilgilendirici oldukları söyleniyor.”

“Doğru,” dedi BotBot rehber metalik sesiyle. İkizler kıkır kıkır gülüşüyordu. Nine onlara sert bir bakış attı. “Benim adım MO-J4 ve çok bilgilendirici olduğum doğrudur,” dedi gözlerini kırpıştırarak.

“Artık yurda gidebilir miyiz?” diye sordu Sage.

BotBot rehber duraksadı, belli ki bu isteği programında inceleyerek, geçerliliğini kontrol ediyordu. “Olumsuz,” dedi. “Yurt odana gidip ailenle vedalaşmadan önce yerleşkeyi öğrenmek için turu tamamlamalısın.”

“Aman ne güzel,” dedi Archer gözlerini yuvarlayarak.

Nine onu omzundan dürttü. “Kabalık etme genç adam,” dedi.

“Özür dilerim Nine,” dedi utanarak.

Sage etrafa bakındı. Başka BotBot rehberler de belirmiş, diğer yeni öğrenciler ve ailelerine tur vererek sağı solu gezdiriyordu. Sage arkasını dönüp ailesine baktı, sonra afalladı. Bir dakika... Biri eksikti.

“Annem nerede?” diye sordu.

“Burada... yani, daha şimdi buradaydı,” dedi babası başını sağa sola çevirerek. “Ah, meraklanma, buluruz onu. Hep alıp başını gider zaten bilirsin.”

Sage bunu gayet iyi biliyordu. Annesi çok meşgul ve meraklı bir kadındı. Yeni bulgular keşfetmek ve

uzmanlık alanı olan, yıldızlar arası pozitif dilek enerjisiyle ilgili konferanslar vermek için sık sık uzak yerlere gönderilirdi. Sage'in bu konuda tek bildiği, annesinin sürekli uzakta olduğuydu. Bu yüzden ikizler doğduğunda Nine yanlarına taşınmıştı.

"Beni takip ederseniz modern Yıldızkız Akademisi'nin kalbi olan Yıldız Avlusu'yla turumuza başlayabiliriz," dedi MO-J4. Yürüyen kaldırımla yoluyla gü, yeşil çimenli bir alana geldiler. "Bu çimenlik rahatlamak veya piknik yapmak için harika bir yerdir," dedi rehber. "Buradan dans eden fıskiye, değişken çalı labirenti ve konser sahnesini görebilirsiniz."

"Etkileyici," dedi Sage'in babası başını sallayarak.

Sahne, omzu açık, altın sarısı bir tunik giymiş ve sarı saçları yüzüne düşmüş bir kız vardı. Şarkı söyleyerek dans hareketleri çalışıyor, tek başına konser veriyordu. Göz alıcı mavi tonlarda mozaiklerle döşeli, şıpır şıpır fıskiye kenarında birkaç öğrenci uzanıyordu.

"Burası da çalı labirentidir," dedi MO-J4.

Sage ve ailesi dikkatlerini bir kenarda giriş bölümü bulunan, özenle budanmış yeşil duvara çevirdiler. Küçük kardeşlerinin gözleri ıslı ıslı, heyecanla labirente yönelip arkalarına bile bakmadan kayboldular.

"Çocuklar!" diye seslendi Büyükanne. "Daha turu bitirmedik! Geri gelin!"

“Onlara bir şey olmaz,” diye yatıştırdı MO-J4. “Çalılabirentin sürekli değişen yolları onları bir süre oyalar, hem gerekirse ziyaretçilerin yollarını bulmasına yardım eden rehberler var.” MO-J4 Sage’in kulağına yaklaştı, “Ama öğrenciler, labirentin gizemlerini kendi başlarına keşfetmek zorundadırlar.”

“Hiç sorun değil,” dedi Sage hissettiğinden çok daha emin bir sesle. Etrafa bakındı. Annesi *neredeydi*? Tam Sage onu yanında istediği anda yine ortadan kaybolmuştu. Bu, onun için çok önemliydi. Tüm ailesinin – sinir bozucu kardeşlerinin bile – yanında olmasını istiyordu. Oysa herkes kendi kafasına eseni yapacakmış gibiydi. Babası ve Nine hariç tabi.

Sonra MO-J4 onları Aydınlanma Kütüphanesi’ne götürdü; yerden tavana binlerce minik holo-kitapla dolu, daire şeklinde bir yerd. Odanın ortasında yumuşak bir ışıkla parıldayan masaların etrafına, gömme lambalı okuma koltukları yerleştirilmişti. Büyük pencerelerin önünde, kabarık yastıklarla kaplı pencere koltukları vardı.

Nine çok etkilenmişti. “Sınıfta olmadığın zamanın çoğunu burada geçirmelisin,” dedi başını hafifçe sallayarak. Yaşlı kadın sandalyelerden birine oturur oturmaz sandalye onun boyuna, ağırlığına ve en rahat edeceği okuma pozisyonuna geçince Sage gülümseme-

mek için kendini tuttu.

Nine aynı binada bulunan Yıldırım Salonu'ndan bu kadar etkilenmedi. Oysa Sage gördüklerinden büyülenmişti. Öğrencilerin boş vakitlerinde sosyalleşmek ve rahatlamak için gittikleri bir yerdi.

Salonun ana katı iki bölmeye ayrılmıştı; bir yanda öğrencilerin isteyebileceği her tür yiyecek ve içeceklerle tıka basa dolu bir yemek alanı vardı. Diğer yanda yer minderleri, alçak masalar, şömine, kabarık halılar, yumuşak, gösterişli sandalyeler ve arkadaşlarla hep birlikte sohbet etmek için harika bir şekilde döşenmiş koltuklarla dolu, capcanlı renklerle kaplı oturma alanı vardı.

Alt kattaki parti salonu yılda birkaç kez yapılan ve diğer okulların da katıldığı dansları ağırlayacak kadar büyüktü. Sonra üst kattaki dinlenme odalarına gittiler; içeri girer girmez, oda senin ruh haline göre bir müzik çalıp ışıkları değiştiriyordu.

“Sağ duvardaki düğmeye bas Sage,” dedi MO-J4.

Sage dediğini yaptı ve başlarının üzerindeki tavan açılmaya başlayınca irkildi. “Yıldız gözlemi için tavanın üstü açılabilir,” dedi MO-J4. “En konforlu gözlemi sağlamak için tüm koltuklar tam olarak yatıyor.”

Sage gülümsedi. Öğrencilerin boş vakitlerinde rahatlayıp eğlenmelerini sağlamak için gerçekten her şeyi düşünmüşlerdi. Sonra MO-J4 onları, öğrencilerin

yemeklerinin servis edildiği yemek salonu olan Gök Kafé'ye götürdü. Tamamı camdan oluşan duvarlardan görünen manzara muhteşemdi; mor haleli Parlak Göl ve göz kamaştırıcı Kristal Dağları. Sage ışıldayan tepelere baktı. Parlama Günü'nde ona kristal hediye geldiğinden beri Kristal Dağları'nı keşfetmeyi çok istiyordu. Babası başını iki yana salladı. "Şunlara bakın!" dedi; sıcacık aydınlatma, hafif çalan müzik, özenle kurulmuş sofra, öğrencilerin etrafında servis yapan BotBot garsonlara baktı. "Benim öğrenciliğimde öğle yemeğimizi kendimiz getirirdik!"

"Öğrencilerimize çok iyi bakmalıyız efendim," dedi MO-J4. "Derslere odaklanabilmeleri için iyi beslenmeleri çok önemli!"

Tırın devamında Hale Salonu vardı; tüm derslerin yapıldığı bu salon, yerleşkenin en büyük binasıydı. "Meşhur Dilek Diyarı Gözlem Güvertesi'nin olduğu kuleye geçiş de bu binadandır. Oraya sadece öğrenciler, öğretmenler ve mezunlar girebilir," diye açıkladı MO-J4.

Derli toplu, konforlu ve davetkâr sınıftan içeri başını uzatan Sage'in heyecandan içi kıpır kıpır oldu. MO-J4 siber-inşaat ekipmanlarıyla dolu pırıl pırıl Sibernetik Laboratuvarı'nı işaret etti. "Ben de buradan geliyorum," diye açıkladı gurur dolu bir sesle.

"Ve şu kapıdan balkonda çıktığımızda kuzey ve gü-

neydeki muhteşem meyve bahçelerinin manzarasını görebilirsiniz, batıda ise eşi benzeri olmayan Kristal Dağları ve Parlak Göl var.” Herkes balkona adım attı, manzarayı içlerine çekerken hayranlıkla başlarını salladılar. Kesinlikle nefes kesici bir görüntüydü.

“Muhteşem, tek kelimeyle muhteşem,” dedi Nine mırıldanarak.

Sage’in babası kolunu kızının omzuna doladı. “Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum,” dedi. “Küçük Sage’imiz Yıldızkız Akademisi’ne başlamak üzere.”

Sage mızızlanacak gibi oldu, *Baba, utandırıyorsun beni*. Ama bunu söylemekten vazgeçti. Babasının gözlerinin içi gülüyordu, Sage şu an onu üzecek bir laf etmek istemezdi. Ayrıca babası haklıydı. Bu tarihi bir andı. Ama Sage bunu dile getirmek istemiyordu, o kadar.

“Gölün ortasındaki Huzur Bahçeleri’ne sadece tekneyle ulaşılabilir; uzakta görünen de Yıldız Şelalesi,” dedi MO-J4.

“Gölün diğer kıyısında kardeş okulumuz Yıldız Hazırlık var. Belki küçük kardeşlerin bir gün o okula giderler.”

Sage cevap veremeden Nine mırıldandı, “Kim bilir.” Yaramaz kardeşlerinin böylesine prestijli bir okula kabul edilme olasılığı Sage’e milyonlarca yıldız yılı kadar uzak görünüyordu.

MO-J4 devasa Dilek Evi'ni, hepsi müstakil, küçük birer ön ve arka bahçesi olan öğretmen evlerini de gösterdikten sonra ekledi, "Şimdi Enerji Spor Merkezi'ne gidiyoruz. Yurda gitmeden önce burası son durağımız. Spor merkezinde, Yıldızya'da ilgilendiğimiz her tür spor ve ilgi alanı için gereken ekipman bulunur. Şampiyon -yıldızbol takımımız olan Parıltı Aslanları'nın antrenman yapmak için..."

Sage daha fazla dayanamadı. "Artık odama gidebilir miyiz lütfen?" diye sordu. Odasını, daha da önemlisi oda arkadaşını görmek için sabırsızlanıyordu.

"Sage!" dedi büyükannesi. "Kabalık etme!"

MO-J4 duraksayarak, bu plan değişikliğinin programına uyup uymadığını kontrol etti. "Olumlu," dedi. Sage'le ailesini ıslıl ıslıl spor merkezinin arka tarafındaki yoldan büyük beyaz binaya götürdü. Girişe çıkan merdivenlerin başında durdular.

"Yerleşkede iki yurt bulunuyor: burası birinci ve ikinci sınıf öğrencilerinin kaldığı Küçük Ayı Yurdu. Yakındaki diğer yurt da üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencilerinin kaldığı Büyük Ayı Yurdu. Odalar tam döşelidir, öğrencilerimizin kendilerini evlerinde gibi hissetmeleri için gereken her şey vardır. Oda arkadaşları da hem birbirlerine uyumlu olması hem de rekabeti teşvik etmesi için özenle seçilmiştir."

Uyum ve rekabet, diye düşündü Sage. *İlginç.*

Sage'in babası araya girdi. "Sage'e üzerindeki giysilerden başka eşya getirmemesini söylemişler," dedi hafif gergin bir sesle. "İhtiyaç duyduğu her şeyin verileceğine emin misiniz?"

"Kesinlikle," dedi MO-J4. "Hiç endişelenmeyin. Birazdan ne demek istediğimi anlayacaksınız."

"Tamam, o halde," dedi Sage'in babası.

"Ben artık yanınızdan ayrılıyorum," dedi MO-J4. "Kapıdan içeri girince Kozmik Yürüyüş Bandı'na binin, o sizi hemen odaya götürecektir. Seninle tanışmak çok güzeldi Bayan Sage. Umarım tekrar karşılaşırız. Kardeşlerini size gönderirim. İyi şanslar ve şans yıldızlarını saymayı unutma."

"Yıldızlar olsun!" diye seslendi Nine ve Sage'in babası.

"Yıldızlar olsun," diye tekrarladı Sage. Oysa MO-J4 çoktan yükselmiş, kardeşlerini bulmak için yola koyulmuştu bile.

İçeri girip, tüm yurdu dolaşan hareketli bir kaldırım olan Kozmik Yürüyüş Bandı'nın üzerinde ilerlerken, "Hemen okumaya başlasan iyi edersin," dedi Sage'in büyükannesi.

"Neyi okumaya başlamalıyım?" diye sordu Sage.

"Öğrenci'nin El Kitabı'nı," dedi Nine heyecanla.

“Ha, evet,” dedi Sage, elini cebine sokup holo-kitabı aldı. Bir düğmeye bastı ve el kitabı önünde havaya yansıdı. “Yıldızkız Akademisi’ne hoş geldin,” diye okudu Sage yüksek sesle. “Yerleşkeyi gezip, yerleşmeye başlarken çok önemli bir şeyi sakın unutma: Yıldızıya’nın geleceği sana bağlı.”

“Tüm Yıldızcanların bildiği gibi, Dilek Diyarı’nda yaşayan Dilekcanlardan gelen pozitif enerji, bizim en kıymetli doğal kaynağımızdır. Yıldızmobillerimizin yakıtı, evlerimizdeki elektrik enerjisi, kısacası her yıldızgününü yaşamamız için Yıldızıya’nın ihtiyaç duyduğu tüm enerji onlardan gelir.”

“Dilekcanların dileklerini gerçekleştirmeyi öğrenme görevini üstlenecek yeni nesil Dilek Gerçekleştiricilerin bir üyesi olacaksın. Bu sayede Dilekcanlar bu çok önemli dileklerine devam edecek ve hem Yıldızcanlar hem de Dilekcanlar için hayat her zamanki gibi akıp gidecek.”

“Yıldızkız Akademisi’nin bir öğrencisi olarak dilek saptama, dilek gerçekleştirme, dilek enerjisini saklama, dilekli düşünce, dilek olasılıkları ve istatistiklerin yanı sıra resim, müzik, dans ve çeşitli sporlar üzerine kapsamlı ve zorlu bir eğitimden...”

Sage okumayı bıraktı. “Vesaire, vesaire,” diyerek tek bir bilek hareketiyle holo-kitabı kapadı. Gözlerini

yuvarladı. “Üzerimizde hiç baskı, stres filan yokmuş, ne güzel!” dedi.

Nine güldü, sonra kırışık yüzü ciddileşti. “Sage,” dedi azarlayarak, “dikkatini vermek zorundasın. Bu el kitabında önemli bilgiler olabilir. Sınavda buradan soru bile çıkabilir!”

“Ne sınavı?” diye sordu Sage dalga geçerek. Büyü-kannesi bazen çok eski kafalı davranıyordu.

“Önemli bir sınav,” dedi Nine ısrarla.

Sage Kozmik Yürüyüş Bandı'nın tırabzanına yaslandı. Açık kapıların önünden geçerken birkaç odanın içine göz attı. Ailelerine veda ederken ağlayan birkaç kız gördü; kimi kızlar da ailelerinin ardından neşeyle el sallıyordu. Sage bunları görünce iyice sabırsızlandı. Odasını ve oda arkadaşını görmek için can atıyordu. Nihayet yürüyüş bandı yavaşlamaya başladı. Ailesiyle birlikte 261 numaralı odanın önünde inerken, Sage sırtını dikleştirdi.

Kapının önünde bir an duraksadılar. Kozmik Yürüyüş Bandı'ndan aniden koşarak inmeye kalkan Hedio ve Archer az kalsın bir öğrenciyle anne babasını devirecekti; anne ile baba onlara kızgın kızgın baktı. Çocuklar banttın atlayıp yerde abartılı hareketlerle yuvarlandıktan sonra çevik biçimde ayakta kaldılar; nefes nefese bile değillerdi.

“Burası muhteşem bir yermiş!” diye bağırdı Helio. “Tekne evini gördünüz mü?”

“Galiba sonunda o an geldi,” dedi Sage, karnında hiç hissetmediği bir hareketlilik vardı. “Şey... Biraz gerginim galiba,” diye itiraf etti. Nine şaşkın şaşkın baktı ona. Babası kaşlarını kaldırıp Sage’in omuzlarını hafifçe sıktı.

Aynı anda ablası gibi sabırsız olan Archer uzanıp kapının ortasındaki el tarayıcısına vurdu.

Kırmızı bir ışıkla birlikte sinir bozucu bir alarm sesi duyuldu.

“Giriş reddedildi,” dedi katı sesli BotBot.

“Çekil önümden,” dedi Sage. Onu iterek, numara-
dan kızmış gibi yaptığını göstermek için kardeşinin saçlarını karıştırıp elini tarayıcıya koydu. Tarayıcıda capcanlı mavi bir ışık yandı. “Hoş geldin Sage,” dedi sevimli BotBot sesi. Doğru yere gelmişlerdi.

Kapı kayarak açıldı ve Sage’in annesi karşılarındaydı.

Kaybolup giden onlarmış gibi, “Sonunda geldiniz!” dedi hayretle.

“İçeri nasıl girdin?” diye sordu Sage’in kardeşi.

“Sage’in oda arkadaşı buradaydı,” diye açıkladı Indirra.

“Nerede şimdi?” diye sordu Sage heyecanla.

“Birazdan döner,” dedi annesi.

“Bu arada sen neredey...” diyecekti Sage. Ama gözleri yurt odasının mobilyalarına takılınca lafını unuttu. Gözlerine inanamayarak etrafa bakındı. Yıldızkız Akademisi’ne bomboş ellerle gelmesini neden istediklerini şimdi anlamıştı. Oda inanılmazdı. Tam Sage’in umduğu gibi döşenmişti. Okul başvurusunda öyle çok soru sormuş olsalar da Sage bu kadarını asla ummuyordu. Odası, karakterini ve lavanta sevgisini mükemmel derecede yansıtıyordu. Sage manzarayı kontrol edebilsin diye holo-enerjili pencereler bile vardı.

“Her şeyi düşünmüşler,” dedi annesi.

Oda daire şeklindeydi ve yatağı bile yuvarlaktı. Bu, Sage’in en sevdiği şekildi; çok rahat görünümlü koltuğu da öyleydi. Yatağın iki yanındaki hafif ısıltılı iki bitki vardı; bunların ne güzel gece lambaları olacağını düşündü. Tavandan pırıltılı bir avize sarkıyordu.

Babası gözlerini kırıştırdı. “İnanılmaz,” dedi.

Oda arkadaşının tarafı da çok güzeldi; yıldız şeklinde bir kilim ile Sage’in çok büyük bir beşiğe benzettığı ve ısıltılı bir merdivenle çıkılan yatak; önünde, kabarık yastıklarla dolu bir koltuk bulunan devasa manzara penceresi vardı.

Sage’in babası hemen kızının yatağına uzandı. “Rahatmış,” dedi.

Sage oda arkadaşının duvarlarındaki kitap raflarına hayranlıkla baktı. “Şu holo-kitaplara baksanıza,” dedi hayretle. “Oda arkadaşım kütüphaneci filan mı dersiniz?”

Kardeşleri gülüşüler.

“Şey, merhaba,” dedi hafif bir ses. Herkes aynı anda açık kapıya döndü. Soluk tenli, bebek yüzlü, büyük yuvarlak gözlüklü ve pembemsi beyaz saçları iki yandan örgülü topuzlarla toplanmış kızı gördüler. İçeri mi girse dışarı mı kaçsa diye düşünüyor gibiydi. Sage kızın utangaçlığına aldırmadan, onun yapma gibi görünen gür ve koyu kirpiklerini inceledi. Üzerinde hafif kumaştan, bol askılı bir bluz, şort ve fırıl fırıl desenli çorap ile kurdeleleri bacaklarını saran açık pembe, düz ayakkabı vardı. Öyle minyon, öyle derli toplu görünüyordu ki uzun ve zayıf olan Sage kendini onun yanında kocaman hissetti. Kız sonunda kararını vermiş gibiydi ve çekingen adımlarla Sage’e doğru yürüdü. “Ben Cassie,” dedi nazikçe.

Sage yutkunup oda arkadaşına gülümsedi. “Pardon!” dedi, “Ne çok kitabın var!”

Nine ona hafifçe dirsek attı. “Şey, eminim hepsi çok ilginç kitaplardır!” dedi Sage. Yeni oda arkadaşına sarılmak için içgüdüsel olarak öne atıldı. Kız şaşkınlıkla geri adım attı. Dengesini kaybedip masanın üzerin-

deki holo-kitap yığınlarını devirdi. İkisi birden aynı anda kitapları almak için eğilince başlarını birbirine çarptılar. Sage acıyan başını ovuştururken bir daha yutkundu. Ne güzel bir ilk karşılaşmaydı!

Kardeşleri gülmekten kırılıyordu. “Harikasın Sage!” diye bağırdı Helio.

Sage onlara sert bir bakış atıp yeni oda arkadaşına döndü. “Çok özür dilerim,” dedi. İçeri gireli kaç dakika geçmişti ama şimdiden iki kez özür dilemişti. Bu, oda arkadaşlığında yeni bir rekor olmalıydı!

“Şey, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Sage, bunlar da ailem.” Eliyle ailesini takdim etti. “Annemle tanışmışsın. Yatağa uzanmış olan, babam Leonard. Bu büyükannem, herkes ona Nine der. Senin yatağın altında saklanan iki ufaklık da ikiz kardeşlerim Helio ve Archer.”

Cassie haberin bu kısmına biraz şaşırmış gibiydi. Ayağa kalkıp gözlüğünü düzeltti, Sage’e zoraki gülümsedi ama daha çok, yüzünü ekşitmiş gibiydi.

“Kütüphaneci yorumuma aldırmadın umarım?” diye sordu Sage. “Espri yapmaya çalışıyordum. Kafa- na takma. Kötü anlamda söylemedim. Oda çok güzel görünüyor. Ailemizin evi gibi adeta. Aslında ben kütüphaneleri severim. Kütüphanecileri de. Kim sevmez ki onları?” dedi telaşla.

Cassie omzunu silkti. "Önemli değil."

Oysa Sage onun aslında önemsedğini hissedebiliyordu. Ama bunu düzeltmek için artık elinden bir şey gelmezdi.

Cassie yatağın altına çabucak bakıp darmadağınık çekmecelerini kurcalamaya başladı. Sage'in babası yataktan kalkıp, pencereden dışarı bakarken düşüncelere daldı. Nine hafif bozulmuş olan yatağı görünce, aniden çarşafı çekiştirip yatağı yeniden yapmaya başladı. Nine kendine iş çıkarmayı çok severdi! Sage odayı gezdirerek gördüklerine alışmaya çalıştı. En yakındaki dolabın önünde durup kapağını açtı.

"Hayır!" diye bağırdı Cassie. Yanına koşup Sage'i iterek küt diye kapağı kapadı. "Bu *benim* dolabım!" Yanakları kıpkırmızı halde arkasını döndü. Kendine gelmek için derin bir nefes aldı. "Şey, yani senin dolabın *şuradaki*," dedi daha sakın bir sesle diğer dolabı işaret ederek. Herkes hayretler içinde bir an ona bakakaldı.

Bir kenara not al, diye düşündü Sage, *oda arkadaşının giysilerine sakın dokunma*. Bir daha bu hatayı yapmamalıydı.

Nine Sage'in yastığını kabarttı, sonra da çalışma masasında duran küçük elektronik aleti aldı. "Bu nedir?" diye sordu.

“Bilmem,” dedi Sage.

“Yıldızfon,” diye açıkladı Cassie. “Hepimizde var. Okul, bizimle bunun aracılığıyla haberleştiği için sürekli yanımızda tutmalıyız.” Sonra Sage’e dalga geçer gibi baktı. “Öğrenci El Kitabı’nda bundan ayrıntıyla bahsediliyor.”

Nine Sage’i ayıplasa da Sage oralı bile olmadı.

Cassie’nin yatağının altından sürünerek ortaya çıkan Archer mızıldandı, “Artık eve gidebilir miyiz?”

Sage’in annesi kısaca başını salladı. “Eve gitme zamanı geldi,” dedi. Sage’in babası yavaşça ona döndü. “Artık... gitme vakti,” dedi isteksizce.

Helio, Cassie’nin yatağının altından yuvarlanarak elinde küçük Küreciklerle dolu torbayla çıkageldi, “Bakın ne buldum!” diye bağırdı.

“Yeşil Küreciklere benziyor!” dedi Sage hayretle. *Gerçekten* de kardeşlerinin evcil hayvanları olan Parlak Kürk’ü besledikleri mamaya çok benziyordu. (Geceleri çiçekleri yemeyi de severdi.)

Cassie’nin gözleri dehşetle kocaman açıldı. “Hayır, olamaz!” diye bağırdı. “Şeyy... Bu aslında evden getirdiğim özel bir atıştırma.” Herkesin şaşkın gözleri önünde bir tane alıp ağzına attı. “Mmmm, enfes,” diye mırıldandı. Ama yüzü bunun tersini anlatıyordu.

İşte bu epey acayipti, diye düşündü Sage. Ailesi de

gözlerini Cassie'den ayıramıyordu.

"Bu gerçekten de Yeşil Kürecikler gibi görünüyor," dedi Archer başını iki yana sallayarak. "İğrenç." Sage erkek kardeşinin, kaybettiği bir iddia yüzünden bu mamadan yemek zorunda kaldığını hatırladı.

"Her şey için teşekkürler," dedi Sage ailesine neşeyle. "Güle güle!" Uzun, duygusal vedaları hiç sevmezdi. Sage buraya gelmeden arkadaşlarıyla vedalaşmasını da kısa ve öz tutmuştu. Tabii ki üzülmüyordu. Ama zaten acı verici olan bir olayı, daha fazla zorlaştırmamanın anlamı yoktu.

Babası ona sımsıkı sarıldı. Ailede ona taktıkları komik ismini kullanarak, "Seninle gurur duyuyorum To-odles," diye fısıldadı kulağına. Başka laf edecekmiş gibi ağzını açıtıysa da vazgeçip ona bir kez daha sarıldı.

Babasının bu hali Sage'in boğazına bir yumru düşürdü. Kucağından kıvrılıp çıktı. "Güle güle babacığım," dedi.

Nine de vedalaşmalardan hiç hoşlanmazdı. "Görüşürüz kızım," dedi göz kırparak.

Babasının teşvikiyle ikizler de Sage'e sarıldı, ama ablaları bulaşıcı hastalık taşıyormuş gibi çok kısa bir şekilde. Yine de Sage onu özleyeceklerini biliyordu; sadece ödevlerine yardım ettiği ya da -eğer doğru düzgün isteseler- tatlı yiyebilsinler diye *yızpanak* gibi

tüm sebzeleri onların yerine yiyeceği için bile olsa.

Annesi ellerini Sage'in omuzlarına koydu ve kısaca sarıldı. Ardından geri çekilip Sage'in lavanta rengi gözlerine baktı. "Beni gururlandır canım," dedi. Sonra eğilip kulağına fısıldadı. "Sen yıldızteşemsin, bunu asla unutma."

Sage annesine bakmak için başını geri çekti. "Te... teşekkürler anne," dedi kekeleyerek. Annesi nadiren güzel sözler söylerdi ve söylediğinde de kalbinin derinliklerinden geldiğini bilirdin. Sage küçükken, annelerinin övgüye boğduğu çocukları kıskanırdı. "Galaksinin en parlak yıldızısın" ya da "süpernova gibi ışıldıyorsun." Derken büyüdükçe annesinin ölçülü, ama kalpten gelen övgülerinin değerini anladı. Sage bunları hak ettiğini hissediyordu.

Ders çalışmak onu hep zorlamıştı, hatta bazen annesini hayal kırıklığına uğrattığını hissedirdi. Sage aldığı tüm I (bir öğrencinin alabileceği en yüksek not olan Işık) notları için çok çalışmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden annesinin sözleri gerçekten çok önemliydi.

Indirra kızının yanına dokundu, sonra koridorda bekleyen diğerlerinin yanına gitti. Sage de kapıyı kapadı.

İki oda arkadaşları bir süre bakışıp kaldılar.

Sage büyükannesinin özenle yaptığı yatağa kendini attı, yastığını göğsüne bastırdı. "E, bana kendinden

bahsetsene,” dedi Cassie’ye. “Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum!”

Cassie paniğini gizleyemeden gözlerini delice odada sağa sola çevirdi. “Ben... şey...”

Tam o anda Yıldızfonlar öttü. İkisi de aynı anda ekranlara baktılar: HOŞ GELDİN TÖRENİ İÇİN YIRMI DAKİKA İÇİNDE YILDIZ AVLUSU’NA GELİN.

“Hoş geldin töreni mi?” dedi Sage.

Cassie gözlerini yuvarladı.

“Bu da mı Öğrenci El Kitabı’nda yazıyor?” diye tahmin etti Sage.

“Aynen öyle,” diye cevapladı Cassie.

Sage düşündü. “Bana anlatmak ister misin?” diye sordu.

“Şey, çok eskilere dayanan bir Yıldızkız Akademisi geleneğidir. Yeni öğrenciler yerleşkenin etrafında geçit yürüyüşü yaparken, öğretmenler ve üst sınıf öğrencileri onları selamlar. Herkes çok şık giyinir; bunun çok özel bir etkinlik olduğu söylenir. Duyduğuma göre hayatımızda gördüğümüz en muhteşem giysileri vereceklermiş,” dedi Cassie.

Bu komutu bekliyormuşçasına, birden kapı çaldı. Kapıyı açtıklarında biri beyaz, biri mor olan iki göz kamaştırıcı kostümle koridorda süzülen teslimat Bot-Bot’uyla karşılaştılar.

“Vay canına,” dedi Sage elbiseleri alarak. “Yıldızlar olsun.” Kostümleri içeri alıp beyaz olanı Cassie'ye verdi.

“Muhteşem,” dedi Cassie, nazikçe parlak kumaşı okşadı.

Sage başıyla onayladı. “Sanki en sevdiğim elbiselerimin hepsini toplamışlar ve en güzel yerlerinden mükemmel bir kostüm yapmışlar.”

“Hazır olunca avluya gidelim. Bayan Stella bizi karşılayacak ve tören başlayacak,” dedi Cassie.

Sage gözleri parıldayarak güzel elbisesine baktı. Gülümsedi. Sonunda hayalleri gerçek olmaya başlıyordu. Nihayet!

2.

BÖLÜM

“Nasıl oldum?” diye sordu Cassie utanarak. Sage aynaya son kez bakıp oda arkadaşına döndü.

“Çok güzel,” dedi. Cassie’nin üzerinde parıltılı yıldız tozuyla kaplı ince beyaz bir elbise vardı. Belinde büyük bir fiyonk şeklinde bağlanmış gümüş bir kuşak takılıydı. İçine parıltılı gümüş rengine sade bir gömlek giymişti. Başına, ılık saçan ay ve yıldızlı bir taç takmıştı. Pırıltılı ayakkabıları da kostümüne çok uyumluydu.

“Sen de harika görünüyorsun,” dedi Cassie.

“Yıldızlar olsun,” dedi Sage. Kendini büyülü gibi hissediyordu. Normalde basit ve rahat giysiler tercih etmesine rağmen yere kadar uzanan, yumuşacık

fırfırlı lavanta rengi elbisesine kesinlikle bayılmıştı. Elbisenin incecik karpuz kollarını çok sevmişti. Hayatında gördüğü en minik pırıltılı ışıklarla bezeli saç örgülerini düzeltti.

Birlikte Yıldız Avlusu'na doğru gitmeye başladılar. Sage çok geçmeden Cassie'nin yanından uzaklaşıp, gülerek sohbet eden öğrenci deryasının arasında kayboldu. Ailelerine veda ederken en zor anları yaşayan kızlar dâhil herkes Yıldız Akademisi'nde olmaktan ve muhteşem kostümlerinden büyük keyif alıyor gibiydi. Kiminin üzerinde balo tuvaleti, kiminin üzerinde kuyruklu elbiseler ya da önlerinden salkım salkım dökülen fırfırlı elbiseler vardı. Hepsinin başında taşlı taçlar, tüylü fularlar ya da her şekil ve boyda birbirinden değişik şapkalar vardı: çiçekli, yüzünde tül olan, capcanlı pembe yüksek şapkalar...

Hep birlikte yavaşça Yıldız Avlusu'na giderken Sage büyük, neşeli ve coşku dolu bir partide olduğunu hissediyordu. Pamuk helva renginde, uzun, parlak saçları olan bir kız, elbisesinin kuyruğuna takılınca bir an Sage'in koluna tutunarak doğruldu. Pembe eteğini koluyla kaldırarak, "Ne heyecanlı değil mi?" dedi. Sage başıyla onayladı. Hatta ona göre bu, heyecanlı kelimesinin sözlük açıklaması olmalıydı. Sonunda herkes Yıldız Avlusu'nda toplandı. Uzun boylu,

asil görünümlü bir kadın sahneye çıktı. Esmer teni ışıldıyordu, kıpkırmızı dudakları vardı ve üzerinden gecenin karanlığıyla ıslıl ıslıl parıldayan kabarık kollu, gece mavisi renginde, uzun bir elbise vardı. Alnının ortasında altından bir yıldız parıldıyordu. Ama Sage'in nefesini kesen asıl, başına taktığı süstü; yıldızlardan oluşan bir galaksi ışıltıyla kıvrılarak başını, boynunu ve omuzlarını sarıyordu. Kalabalığa bir sessizlik çöktü.

“Ben Bayan Stella,” dedi aslında kendini tanıtmaya hiç ihtiyacı olmadığı halde. Tüm Yıldızıya'nın en prestijli okulunun müdiresi olarak öyle ünlüydü ki ismi sürekli holo-gazetelerde çıkar, yüzü haberlerde görünürdü. Bazı aşırı saplantılı hayranları Işık Saçma Günü'nde Bayan Stella gibi giyinirlerdi; Yeni Başlangıçlar Zamanı'nın ilk Cumartesi yıldızgününde kutlanan bu tatilde, Yıldızçocuklar özel kostümler giyerek kapı kapı dolaşırlar, yeni açmış çiçekler dağıtırlardı.

Salondaki öğrencilerin hepsi, Yıldızkız Akademisi'ne kabul edilme umuduyla çok zahmetli bir süreçten geçmişti: başvuru formları, kompozisyonlar, sınavlar, tavsiye mektupları. Başvuranların çok küçük bir bölümü müdireyle mülakat yapma şansını kazanmıştı. Mülakata katılan kızların da çok küçük bir kısmı kabul edilmişti. Yıldızkız Akademisi'nin devamlılık

oranı yüzde 100'dü: okula kayıt yaptıran her öğrenci tekrar kaydını yenilerdi. Her sene.

Bayan Stella devam etti. "Yıldızkız Akademisi'ne ve öğrenci törenine hoş geldiniz. Yepyeni öğrencilerimizin şık elbiselerini giyinip öğretmenler ve üst sınıf öğrenciler tarafından kabul edildiği bu tören, çok eskilere dayanan bir gelenektir. Yıldızkız Akademisi topluluğuna hoş geldiniz, kabul edildiğiniz için tebrik ederiz. Bilgi ve pozitif dilek enerjisi arayışında bize katıldığınız için teşekkür ederiz." Kollarını havaya kaldırdı. "Tören başlasın!"

Bandonun ilk notalarıyla kızların töreni de başladı. Hepsi birbirinden şık giyinmiş öğretmenler, ikinci, üçüncü ve dördüncü sınıf öğrenciler tezahürat etmek için yürüyüş yollarının kenarında dizilmiş, balkon ve pencerelerden sarkıyordu. Sage'in gözüne kalabalığın arasında tek tük canlı pembe tonları haricinde tamamen simsiyah giyinmiş bir öğrenci takıldı.

Havayı kaplayan sedef renkli baloncuklar patlar-ken tatlı yıldız çileği kokuları saldı. Bu deneyimin parçası olmak çok özel, çok muhteşemdi. Yeni öğrenciler Büyük Ayı Yurdu'nun önünden geçerken, balkonda duran kızlar tezahüratlar ederek onlara çiçek attılar; çiçekler renk değiştirerek, yere süzülüp düşmeden yok oldu.

Gökyüzünde ışıltılı harflerle HOŞ GELDİNİZ YENİ ÖĞRENCİLER yazısı belirdi. Sage gülümseyerek bu sahnenin baş döndürücü güzelliğini içine çekti. *Bunu sonsuza dek unutmayacağım*, diye düşündü.

Törenden sonra öğrencileri getirdikleri oditoryumda Sage yumuşacık koltuğa gömüldü. *Ne rahatmış*, diye düşündü.

Birden aklına bir düşünce takıldı: *Aa, Cassie nerede?* Başını çevirip etrafa bakındı. Birkaç sıra arkada oda arkadaşını gördü, yüzünde ciddi bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sage ona hararetle el sallayıp yanındaki boş koltuğu işaret etti. Ama üzerinde saçlarıyla aynı renk püsküllü elbise olan soluk mavi saçlı, perçemli bir kız oraya oturuverdi.

“Pardon,” dedi Sage kibarca, “ama burada oturan var.”

“Evet,” dedi kız donuk bir gülümsemeyle. “Ben oturuyorum.”

Sage öfkelenmişti, ama üstelememeye karar verdi. Cassie’ye dönüp omzunu silkti.

İzleyiciler kısık sesle konuşarak dimdik oturuyordu. Herkes bu yıldızgününün önemini çok iyi biliyordu. Kızlardan bazıları sonsuza dek arkadaş olacaklarını fısıldaşmaya başlamıştı bile. Sage’in yüreği heyecandan kıpır kıpırdı. Bu kızlardan biri gerçekten

de gelecekteki en yakın arkadaşı olabilirdi. Öte yandan, gelecekteki en büyük düşmanı da burada olabiliyordu.

Bayan Stella sahneye adım atarken kalabalık alkışlara boğuldu. “Yıldızkız Akademisi’ne hoş geldiniz,” diye başladı Bayan Stella. “Karşılama törenini beğendiğinizi umuyorum. Sizler çok özel bir öğrenci grubusunuz. Yıldızımızda Olgunluk Yaşı’na gelen neredeyse her kız, Yıldızkız Akademisi’nde yer almak için başvuru yapar. Sizler buraya gelmek için çok çaba sarf ettiniz ve aramızda olduğunuz için büyük mutluluk duyuyoruz.”

Sage’in göğsü gururla kabardı. Bu oditoryumda oturmak bile büyük bir başarıydı. “Ve şimdi hayatınızın en önemli çalışmasına başlamak üzeresiniz.” Bayan Stella duraksadı.

“Hepinizin bildiği üzere buraya Dilek Gerçekleştirici eğitimi almak üzere geldiniz. Eğitiminiz tamamlandığında Yıldızya’yı ayakta tutan kıymetli dilek enerjisini toplamak üzere yola koyulacaksınız.” Durup başını hafifçe salladı. “Tabii, bildiğiniz üzere Dilek-canlar çok fazla dilekte bulunur,” dedi devam ederek. “Özellikle de doğum günü mumlarını üflerken.” Sage bu anda salona yayılan çikolatalı pasta kokusunu hayranlıkla içine çekti. “Gökyüzünden bir yıldız ka-

yarken,” dedi Bayan Stella. Işıklar söndü ve tavanda bir ışık parıldayarak gökyüzünü capcanlı aydınlattı. Bayan Stella devam etti. “Tohuma kaçmış karahindiba çiçeğine üflerken.” Sage havada uçuşmaya başlayan beyaz tüyleri yakalamak için elini uzattı. “Süs havuzlarına bozuk para atarken.” Birden üzerlerine serin su tanecikleri serpilmeye başlayınca öğrenciler bağrıştı. “Tabii ki özellikle çocuk dileklerinin en saf dilekler olduğunu ve en büyük enerjiyi ürettiklerini söylememe gerek bile yok.”

Müdire başını hafifçe sallayıp devam etti. “Herkesin bildiği üzere, bir dilek tutulduğunda, ışık saçan bir Dilek Küresi’ne dönüşür ama Dilek Dileyen Kişi bunu görmez. Dilek çabucak göklere yükselip Yıldızıya’ya gelir. Dilek Küresi buraya ulaştığında bir Dilek Yakalayıcı onu alır ve bu dileğin iyi, kötü ya da imkânsız olup olmadığına karar verir.

“İyi Dilek Küreleri, sevimli ve ısıltılı kökler salar ve getirildikleri Dilek Evi’nde eğitilmiş Dilek Gözetmenleri onlarla ilgilenip göz kulak olurlar. Bir dileğin gerçekleştirilmesi bazen birkaç yıldız dakikası bazen de birkaç yıldız yılı alabilir. Gerçekleştiği anda en muhteşem, en büyüleyici parıltıyı saçar. Bizler bu sahneye bin kez tanık olsak da bu en muhteşem görüntüdür.”

“Sonra, Dilek Küresi dileğin gerçekleştirilmesi için

uygun Dilek Gerçekleştirici'ye sunulur. İyi dilek gerçekleşip, dilek enerjisi toplandığında Dilek Küresi eşsiz güzellikte bir Dilek Çiçeği'ne dönüşür.”

“Kötü Dilek Küreleri ise bambaşkadır. Onların saldıdığı kökler ışık saçmaz; çok tehlikeli oldukları ve asla gerçekleştirilmemeleri gerektiğinden, derhal özel bir yerde gözetim altına alınır.”

“İmkânsız Dilek Küreleri'nin saldıdığı kökler, göz kamaştıran parlaklıkta bir ışık saçar. Yayıdığı ışığı kısmak için Dilek Evi'nin koyu pencereci özel bölmesine götürölür. İleride bir gün gerçekleştirmeye gücümölün yeteceğı iyi dileklere dönüştürölme umudıyla gözlem altında tutulur. Yıldızkız Akademisi'nde bu bahsettiğimi nasıl yapacağınızı öğrenebileceğiniz modern bir Dilek Evi uygulaması var.”

Sage gözlerini yuvarladı. Yıldızbebeler bile bu anlattıklarını bilirdi; çok sıkılmıştı! İç çekip Cassie'ye baktı. O da sıkılmış olmalıydı. Ama yüzünde aynı cildi ifadeyle müdirenin anlattıklarına tüm dikkatini vermiş, dinliyordu. Oda arkadaşının bakışlarını yakalayamayan Sage salona bakındı. Yanındaki kişiyle fısıldaşan bir kız gördü. Bakır kızılı saçları güzelce tepede toplanmıştı. Birinin ona baktığını hissetmiş olan kız başını çevirip Sage'in bakışlarını görünce ona dil çıkardı. Sage gülse mi kızsa mı bilemedi. Hemen ba-

şını çevirdi. Ne kaba biriydi böyle! Sage konuşmasına devam eden müdireye dikkatini verdi.

“...ve bu seneki sınıfın gelmiş geçmiş en yetenekli sınıf olduğunu duyurmaktan mutluluk duyarım. Çok çalışmaya, çok şey öğrenmeye ve büyük işler başarmaya hazır olun. Çok geçmeden siz de mezuniyet yoluna girecek ve Dilek Gerçekleştirici olacaksınız,” diye tamamladı Bayan Stella. “Sorusu olan var mı?”

Sage elini kaldırdı. Müdire ellerini gözlerine siper ederek, “Evet?” dedi.

“Ne zaman başlayacağız?” diye sordu Sage.

Herkes başını çevirip ona baktı, kimileri kıkır kıkır gülüyordu. Sage’in umurunda bile değildi.

“İsmin neydi canım?” diye sordu Bayan Stella.

“Sage.”

Müdire gülümseyerek, bunu bekliyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. “Göz açıp kapayıncaya kadar Sage,” dedi. “Göz açıp kapayıncaya kadar.”

Bayan Stella ellerini çırpı. “Şimdi herkes Yıldızfonlarını alsın. Resmi oryantasyonunuz için küçük gruplar halinde toplanacaksınız. Nereye gitmeniz gerektiğine dair mesaj gelecek.”

Sage telefonu kucağına koyup boş ekrana hevesle gözlerini dikti.

“Ben birinci gruptayım!” diye bağırdı bir kız.

“Ben de!” dedi bir diğeri.

Sage önünde oturan kızın omzunun üzerinden baktı. Kızın ekranı aydınlandı. GRUP 3, yazıyordu. Sonra: TAKIMYILDIZI 313 SINIFINA GİT.

Kızlar sınıf arkadaşlarına katılıp, heyecanla konuşarak teker teker sınıflarına giderken Sage umutsuzca izledi. Ekranı hâlâ sinir bozucu bir şekilde kapkaranlıktı.

Sonunda mesaj geldi: YK. Kaşlarını çatarak harflere baktı. Bundan hiçbir anlam çıkaramamıştı.

Bu da ne demek? diye düşündü. Sonraki mesaj da şunu diyordu: MÜDİRENİN ODASINA GEL.

Sage başını salladı. Müdirenin odası mı? İşte şimdi işler ilginçleşmeye başlıyordu!

Sage'in yanında oturan kız uzun, soluk mavi perçemlerinin arasından Sage'in telefonuna baktı. “YK mi?” dedi. “O da ne demek?” Yanındaki kızı dirseğiyle dürttü, iğneleyen bir sesle devam etti, “Ah buldum, Yıldız Komiği!”

Sage çabucak düşündü. “Aslında... Yıldız Kraliçesi demek,” diye cevabı yapıştırdı.

Kız bir an duraksadı. “Yıldız Kenesi,” dedi sonunda büyük bir memnuniyetle.

Yeni en iyi arkadaşım olmayacağın kesin, diye düşündü Sage ayağa kalkarken, kızı itip koridora çıktı.

Soğuk bir el, dirseğini yakalayınca Sage yerinde sıçradı. Yüzleşmeye hazır halde hızla arkasını döndü. Oysa karşısındaki Cassie'ydi, endişeyle dudaklarını ısırıyordu. "Sage?" dedi. "Garip bir mesaj aldım, ne olduğundan emin değilim."

"YK mi?" diye sordu Sage.

Cassie'nin yüzü aydınlandı. "Evet, sana da mı geldi?" diye sordu.

"Evet," dedi Sage başını sallayarak.

"Çok şükür!" dedi Cassie çok rahatlayarak.

"İyi bir şey olmalı," diye tahmin yürüttü Sage.

Cassie gözlerini kırptı. "Umarım. Ama ben biraz endişeliyim. Ya başımız dertteyse?"

Sage kahkaha attı. Ne gülünçtü. Bu, aklına bile gelmemişti. "Zamanı gelince öğreniriz!" dedi. Hafifçe eğilip oda arkadaşının koluna girdi ve birlikte müdirenin odasına doğru yürüdüler. Bilinmeyene karşı giderken yanında tanıdık birinin olması güzeldi. Çok kısa zaman önce tanışmış olsan da. Garip yiyecekler yese de. Gardırobuyla ilgili tuhaf huyları olsa da. Hepsine rağmen güzeldi.

3.

BÖLÜM

Sage bir daha saydı. On iki. Müdirenin geniş ofisindeki gümüş rengi yuvarlak masanın etrafında kendi dâhil, toplam on iki kız oturuyordu. Her birinin önünde holo-yer kartı vardı. Sage çok iyi kalpli görünen, capcanlı yeşil bukleli Tessa isimli kız ile muhteşem masmavi gözleri olan Adora isimli kızın arasında oturuyordu. Herkesin üstünde en süslü giysileri vardı, şık bir akşam yemeği daveti için buluşmuş gibilerdi; ortada kurulu bir sofra yoktu tabii ki. Sage, pembe payetli, siyah bir maske takan kızın karşısındaydı. Kızın morumsu kırmızı gözlerine ve eflatun saçlarına bakarken kaşlarını çattı. Üzerinde çok katmanlı bir etek, capcanlı pembe ve siyah çizgili, inanılmaz kaba-

rık yakalı bluz ile kısa kollu, kenarları taşlı bir ceket vardı. Siyah dantel eldiven de takmıştı. Çok etkileyici görünüyordu. Geçit esnasında balkonda dikkatini çeken kız bu değil miydi? Kız son sınıflardan olduğunu sanmıştı oysa. Çok kafası karışmıştı.

Sage merakla masadaki diğer kızlara baktı; her birinin önündeki isim kartında yazan isim ile yüzlerini eşleştirip öğrenmeye çalıştı. Adora, Tessa, Gemma (bıcır bıcır konuşan bu kızın oditoryumda ona dil çıkaran kız olduğunu hatırladı), Vega, Leona (avluda şarkı söyleyip dans ediyordu), Clover, Libby (geçit esnasında, platformun üzerinde ayağı takılan pembeli kızdı), Piper, Astra, Cassie ve Scarlet (Maskeli, son sınıf öğrencisi). Sage Vega'nın biraz endişeli olduğunu fark etti. Piper da düşüncelere dalıp gitmiş, su yeşili saçlarını parmağına dolayıp duruyordu. Libby ise sessizce etrafındakileri inceliyordu.

Capcanlı kırmızı elbisesini sportif göstermeyi başaran Astra, Cassie'yle arkadaşça sohbet etmeye çalışıyordu; oysa havadan sudan konuşmaya kendini veremeyecek halde olan Cassie gözünü sağa sola kaçırıyordu. Sage neler olduğunu bir an önce öğrenmezse patlayacakmış gibi hissediyordu. Bir an bile bekleyecek hali yoktu.

Derken ofis kapısı kayarak açıldı ve Bayan Stella

süzülerek içeri girdi. Masanın etrafında toplanmış olan kızlara baktı, teker teker hepsini özenle inceledi. Sage de ona bakıyordu. Bayan Stella yakından çok daha güzeldi. Işıltılı esmer teni pürüzsüz ve mükemmeldi, başındaki süsten yansıyan ışıkla gözleri parlıyordu.

Sage müdireden bakışlarını çeviremezken, Bayan Stella düşüncelerini toplamaya çalışır gibi bir an gözlerini kapadı. Sonra inanılmaz bir şey söyledi:

“Siz on ikiniz, Yıldızıya’da tarih yazmak üzeresiniz,” dedi sakince.

Kızların kimi heyecandan nefesini tuttu. “Ay ve yıldızlar aşkına!” dedi Cassie şaşkınlıkla. Sage ise mutluydu. Bu iyiydi. Hem de çok iyi.

“Yıldızlar aşkına neden bahsediyorsunuz?” diye feriyat etti Gemma.

“Gemma!” diye azarladı Tessa. “Kabalık etme!”

Sage bu iki kıza baktı. Acaba birbirlerini tanıyorlarmıydı?

“Ama gerçekten bilmek istiyorum!” dedi Gemma telaşla. “Yani böyle bir şey söyleyip havada bırakamazsınız! Gerçekten...”

Tessa öne eğilip eliyle Gemma’nın ağzını kapadı.

Herkes şaşkınlıkla bakakaldı. *Bu hiç yakışık almamıştı.*

Bayan Stella herkesin şaşkın haline güldü. “Gemma’yla Tessa kardeştir,” dedi herkese.

“Tamam, konumuza dönelim. Ne demek istediğimi açıklayayım. En büyük miktar pozitif enerjinin, genç Dilekcanların dilekleri gerçekleştiğinde ortaya çıktığını hep biliyorduk. Geleneksel olarak bu sadece dilek gerçekleştirme akademisinden mezun olan yetişkin Yıldızcanlar tarafından yapılabilir. Ama benim şöyle bir teorim var; genç Dilekcanlar’ın dilekleri genç Yıldız kızlar tarafından gerçekleştirilirse, bu özel karışım daha fazla miktarda pozitif enerji üretebilir. Tarihte ilk kez, Yıldız kız Akademisi öğrencilerini Dilek Diyarı’na gönderip bu teoriyi test etmeyi planlıyorum.”

Odayı büyük bir şaşkınlık sardı.

“Kulağa çok mantıklı geliyor,” dedi. “Genç Yıldızlar okula giderek, takımlara ve kulüplere katılarak hiç göze batmadan genç Dilekcanlarla kaynaşabilir.”

Sage yüzündeki hafif gülümsemeyi gizleyemediği için başını eğdi. Yıldız kız Akademisi öğrencileri Dilek Diyarı’na gidip dilek mi gerçekleştireceklerdi? Bu muhteşemdi! Sonrasında neler duyacağından oldukça emin olsa da umutla nefesini tuttu.

“Peki kim bu şanslı öğrenciler? Tabii ki sizlersiniz! Yardım edecekleri kişiler kadar özel ve yetenekli olan

on iki öğrenci. Üçüncü sınıflardan dört kişi; Scarlet, Leona, Tessa ve Adora. İkinci sınıflardan dört kişi; Piper, Vega, Clover ve Astra. Ve Birinci sınıflardan dört kişi; Sage, Cassie, Libby ve Gemma.”

On iki kız duyduklarını hazmetmeye çalışarak sessizce Bayan Stella'ya bakakaldılar.

Sessizliği ilk bozan Cassie'ydi. Çok şaşırılmış görünüyordu. “Anlamıyorum!” diye feryat etti. “Neden ben? Neden biz?”

Bayan Stella hafifçe gülümsedi. “Zamanı geldiğinde bunun cevabını öğreneceksiniz,” dedi.

Odayı heyecanlı konuşmaların gürültüsü sardı. Sage, Cassie'nin neden bu kadar şüpheli olduğunu anlayabiliyordu; Yıldızcanlar, dilek gerçekleştirmek üzere Dilek Diyarı'na gitmeden önce dört yıl eğitim almak zorundaydılar! Oysa Sage bunu heyecan verici, beklenmedik bir hediye olarak görüyordu.

Bayan Stella sessizlik için elini kaldırdı ve herkes anında konuşmayı bıraktı.

“Hesaplarımız doğruysa toplayacağınız pozitif enerji normalin binlerce katı daha fazla olabilir.”

Müdirenin yüzü birden ciddileşti. “Ama bilmeniz gereken çok önemli bir şey var; bu çok tartışmalı bir konu ve kesinlikle sır olarak kalmalı. Okulun geri kalanına göre siz hâlâ onlar gibi birer öğrencisiniz.

Sınıf arkadaşlarınızla birlikte derslere gireceksiniz. Takımlara, kulüplere katılacaksınız. Yıldızkız Akademisi'ndeki herkesin gözünde sıradan bir öğrenciden farkınız olmayacak.”

Gülümsedi. “Küçük bir şey haricinde: Her yıldızgününün sonunda, sadece sizin için düzenlenmiş ses geçirmez bir sınıfa geleceksiniz. Gizli planlarımızı kimseye belli etmemek için okuldaki herkes, özel bir çalışma grubuna gittiğinizi düşünecek.”

Leona kendini ve üst sınıftan diğer yedi kızı işaret ederek, “Bizden de bunu yapmamızı bekleyemezsiniz!” dedi kırgınlıkla.

“Bu, her biriniz için geçerli,” diye cevapladı Bayan Stella.

“Bir dakika,” dedi Vega hayretle. “Görevimizi hiç kimse bilmeyecek mi yani? Bizim özel ihtiyaçları olan öğrenciler olduğumuzu mu sanacaklar?”

“Konumuz sizin kişisel ününüz değil,” dedi Bayan Stella katı bir tavırla. “Yıldızıya tarihinin bir parçası olmak istemiyorsanız bu görevden çekilebilirsiniz. Bu fırsatı yakalamak isteyecek başka öğrenciler çıkacağından eminim.”

Bayan Stella havaya kollarını uzattı. “Ee,” dedi. “Var mısınız?”

“Evet!” diye bağırdı Sage hemen.

Astra ona sert sert baktı. Belli ki ilk söz alan olmak istiyordu. “Evet,” dedi.

Masanın etrafındaki kızlar teker teker bu zorlu görevi kabul ettiler. Bazıları daha hevesli cevaplar verdi. Sıra Cassie’ye geldiğinde, kız sonsuz gibi görünen bir süre duraksadı, onu cesaretlendirmek için başını sallayan Sage’e baktı. “Evet,” dedi fısıldayarak.

“Harika!” dedi Bayan Stella. Sonra masanın ortasındaki çeşit çeşit, boy boy parıltılı altın rengi kutuları işaret etti. Sage gözlerini kırpıştırdı. Bir an öncesine kadar masanın bomboş olduğundan emindi. Diğer kızların bakışlarından, onların da aynını düşündüğü belliydi.

Müdire küçük küp kutuyu eline aldı. “Clover,” diye duyurdu. “Lütfen ayağa kalk.” Kutuyu açıp içinden taşlı mor bir toka çıkardı. Bunu Clover’ın saçına takınca toka ışıktaki parıltıyı verdi.

“Bu senin Dilek Süsün,” diye açıkladı Bayan Stella. “Her birinize bundan verilecek. Hepinizin bildiği üzere Dilek süsleri normalde, öğrenciler mezun olduklarında verilir, ama siz şimdi alacaksınız. Geceleri çıkarabilirsiniz, fakat onları her gün takmalısınız. Dilek Süsleri, Dilek Görevleri için çok önemlidir. Dilek Dileyen Kişinizle ilk teması kurduğunuzda ışık saçar. Dilek gerçekleştirildiğinde de dilek enerjisi onun içinde toplanır. Sizler özel görevde olduğunuz için Dilek

Süslerinizin fazladan güçleri olacak,” diye açıkladı gizemli bir tavırla. “Bu güçler, eğitim süreciniz boyunca size açıklanacak.”

Bayan Stella kutuları vermeye devam etti. Adora’ya saat. Piper’a bilezik. Sportif Astra bilekliği çok sevmişti. Tessa broşuna bayıldı. Gemma’ya küpe verildi. Libby minik yıldızlarla bezeli bir kolye aldı, Scarlet’a çizmelerine takması için yıldız şekilli tokalar verildi. Leona kalın bilekliği koluna bağladı. Cassie tarzına hiç uymamasına rağmen, çok havalı görünen yıldız şekilli gözlüğünü beğenmişe benziyordu. Vega ağırbaşlılıkla kemer tokasını kabul etti.

Bayan Stella, Sage’in boynuna ışıltılı altından yıldız şeklinde bir ucu olan kolyeyi taktı. Etrafı yıldızlarla bezeli, lavanta renginde, uzun bir ipin ucunda sarkıyordu. Sage bu kolyenin çok büyük güçleri olduğunu hissedebiliyordu. Hayranlıkla kolyesine bakarken titrediğini fark etti.

Kapı çaldı. Bayan Stella başını eğdi ve kapı kayarak açıldı. Mor saçlı, kısa ve tıknaz bir kadın huzursuzca koridorda duruyordu. “Size Leydi Cordial’ı tanıştırayım, kendisi kayıt bölümümüzün başındadır,” dedi Bayan Stella.

“Merhaba, k-k-k-kızlar,” dedi Leydi Cordial kısık bir sesle.

“Leydi Cordial kayıt müdiremizdir ve yeni öğrencilerin seçilmesinde çok önemli bir rolü vardır. Gizli görevinizi onunla paylaşmaya karar verdim. Yıldızkız Akademisi üyelerinden gizli görevinizi bilenler yalnızca o, dileklerimizin gerçekleştirilmeye hazır olduğunu bize bildirecek olan bir Dilek Gözetmeni ve birkaç öğretmen olacak. Lütfen kendinizi tanıttın.” Kızlar teker teker ayağa kalkıp, isimlerini söyleyerek geleneksel Yıldızcan selamıyla eğildiler. Her kızın selamından sonra Leydi Cordial, Yıldızcan usulüyle ellerini çırpıttı.

“Yıldızlar olsun kızlar,” dedi en sonunda.

“Yıldızlar olsun, Leydi Cordial,” dedi kızlar hep bir ağızdan.

“Şimdi Gök Kafe’ye gidin, güzelce karnınızı doyun ve iyi bir uyku çekin. Dersleriniz yarın sabah başlayacak. Ders programlarınız yıldızfonlarınıza gönderildi bile,” dedi Bayan Stella.

Sage masadan kalkarken içinin heyecandan kıpır kıpır olduğunu hissetti. Cassie Sage’in yanına geldi, gözlüğün ardındaki iri gözlerini kırptırırken yüzü her zamankinden de soluktu. “Bilemiyorum Sage. Başımıza ne işler açıldı böyle?”

Sage oda arkadaşının kolunu okşayarak, onu sakinleştirmeye çalıştı. *Başımıza ne işler mi açıldı*, diye düşündü. *Hayatımızın en muhteşem olayı bu!* Cassie

dönüp kapıya yöneldi. Sage de peşinden gitti, elinden geldiğince kimseye belli etmeden üç kez dirseklerini birbirine vurdu.

“Şans için üç kez,” dedi biri.

Sage şaşkınlıkla arkasını dönünce müdirenin ona gülümsediğini gördü. “Başlamak için can atıyorsun,” dedi Bayan Stella. “Bunu sevdim!” Yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

“Bayan Stella!” diye seslendi Sage.

“Evet?” dedi müdire.

“YK ne demekti?” diye sordu Sage.

Bayan Stella başını hafifçe salladı. “Bunu ne zaman soracağınızı merak ediyordum. Sadece gizli bir şekilde Yıldız Kızları olarak anılacaksınız.”

Sage gülümsedi. “Yıldız Kızları,” diye fısıldadı kendi kendine. Ne güzel bir isimdi. Bunu sevmiştii. Hem de çok.

4.

BÖLÜM

“Dur da ders programına bakayım,” dedi Sage, o gece lavanta rengi geceliğiyle odanın ortasında dikilerek. Yepyeni diş ışııyla dişlerini temizlemiş, teninin ısıltı ve parıltısını korumak için parıltı duşu almıştı; uykuya hazır. Cassie holo-programına uzandı ve hızlı bir el hareketiyle ders programlarını senkronize ettiler. Ortak aldıkları tek ders olan beşinci dönem Işık Edebiyatı ekranda aydınlandı.

Birinci sınıf öğrenciler olarak herkes giriş derslerini alıyordu. Sage’in programında ilk derste Dilek Dileyen Kişiler 101, ikinci derste Dilek Saptamaya Giriş ve üçüncü derste Dilekli Düşünce’ye Giriş vardı. Öğle yemeğinden sonra Yıldız Muhasebesi, Işık Ede-

biyatı, Dilek Gerçekleştirmeye Giriş ve Altın Günler vardı. Yıldız Parlaması günlerinde Fiziksek Enerji ve her aygünü Dilek Sanatı dersi vardı. Ayrıca Bayan Stella'nın dediği gibi her yıldızgününün son dersi için programlarına Çalışma Grubu yazılmıştı.

"Işık Edebiyatı ve YK derslerini birlikte alacağız, hiç yoktan iyidir," dedi Cassie, yatağa kıvrılıp yama desenli battaniyesini boynuna çekti. "Derslerde diğer öğrencilerle zorlanır mıyız sence? Herkesten saklamamız gereken şu büyük sırrımız var ya."

Sage yastığını kabarttı. "Kolay olmayacak," diye hak verdi ona. Ama gülümsemekten kendini alamıyordu. "Ama bence bu çok heyecan verici! Bu gece nasıl uyuyacağımı bile bilmiyorum!"

"Kendi adına konuş," dedi Cassie esneyerek. "Işıkları kapatabilir miyim?"

"Evet," dedi Sage. Cassie ışıkları kapatmaya odaklanarak yüzünü buruştururken keyifle onu izledi. Kız öyle zorlanıyordu ki Sage belli etmeden ona biraz yardım etti.

"İşte," dedi Cassie. "Enerji değiştirme konusunda giderek iyileşiyorum!"

Sage gülümseyerek battaniyeyi başına çekti. Sağa sola dönüp duracağından korkuyordu, ama kısa sürede uyuyakaldı. Çok yorucu bir yıldızgünüydü.

* * *

Sage Aydınlanma Kütüphanesi'nde araştırma yapıyordu. Gürültü çıkarmamasına rağmen kütüphaneci ona sessiz olmasını söylüyordu. “Şişşşşş!” dedi tıslayarak.

Kafası karışan Sage yıldızfonundan başını kaldırdı. “Bana mı diyorsunuz?” dercesine baktı.

Kütüphaneci bu sefer daha yüksek sesle, “Şişşşşş!” dedi.

Sage başını iki yana salladı. “Ama konuşmuyorum ki,” dedi fısıltıyla.

“Şişşşşşşşşş!” dedi kütüphaneci bir kez daha cve oditoryumdaki soluk mavi perçemli uzun boylu, kaba kıza dönüştü. “Şişşş dediğimi duymadın mı?” Bakışları çok sertti. “Ah tabii ya, sen bir YK’sin – Yıldız Komıği!”

“Onun anlamı o değil!” diye bağırdı Sage. “Ben bir Yıldız Kızım! Şimdi Dilek Diyarı’na gideceğim! Herkesin topladığının bin katı daha fazla dilek enerjisi toplayacağım.”

Kütüphanedeki herkes şaşırmış, hızla ona dönmüştü. Sage yaptığını fark ettiğinde, çok geçti.

“Eyvah,” dedi hayal kırıklığıyla.

Onunla atışan kız zalimce kahkaha attı. “Sırrını ağzından kaçırdın. Artık Yıldız Kız olamazsın,” dedi

Sage'in midesi guruldadı. "Kesinlikle!" dedi. Çalışma masasından çağrı cihazını alıp cebine koydu. Omzunun arkasından dönüp baktığında Cassie'nin gardırobundan hafif bir ışık yayıldığını görür gibi oldu. Bir şey diyecek oldu, ama Cassie neredeyse onu odadan dışarı itti. Oda kapısı *uuuış* sesiyle kayarak kapandığında Sage bunu unuttu gitti.

Kozmik Yürüyüş Bandı'na atlayıp Gök Kafe'ye doğru giden diğer öğrencilere katıldılar. Kafede oda arkadaşları Tessa'yla birlikte Libby ve Gemma'yla oturan Adora onlara el salladı. Sage sandalye çekip otururken, "Ne güzel masa," dedi. Kristal Dağları'nın manzarası muhteşemdi.

Yıldız Kızlarının geri kalanı da kahvaltıya geldikçe Adora onları da el sallayarak çağırdı.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi Astra etrafa bakınarak. "Burası bizim masamız olsun. Geçen sene burada oturan kızlar mezun oldular, yani artık bizim olabilir."

Scarlet gözlerini yuvarladı, ama diğer kızlar bu fikri beğenmişti.

Sage'in kahvaltısı geldiğinde pek iştahı olmadığını fark etti. Yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı, yıldız kreplerinden azıcık yedi. Sürekli endişeli olan Cassie'nin Işıltı Gevreğiyle (küçük kardeşlerinin sürekli yalvarmasına rağmen Sage'in annesinin hiç al-

madığı parlıtlı bir mısır gevreğiydi) dolu kâsesini silip süpürmesi yetmezmiş gibi BotBot garsondan bir kâse daha istediğini görünce şaşırdı.

“Derhal Bayan Cassie,” dedi BotBot hızla mutfığa giderek. Sage dumanı tüten Zing içeceğinden bir yudum içip tabağındaki yemeğiyle oynamaya devam etti.

“E, nerelisin Cassie?” diye sordu oda arkadaşına.

“Eski Prizmalıyım,” dedi Cassie. Sage başını hafifçe salladı. Eski Prizma, yerleşkeden yaklaşık bir saat uzaklıkta, orta büyüklükte bir şehirdi. Yıldızıya’nın en eski yerleşim yerlerinden biriydi ve çok popüler bir turist mekânıydı. Sage bir kez okul gezisiyle oraya gitmişti.

“Hiç yıldızdaşın var mı?” diye sordu Sage.

Cassie başını iki yana salladı.

“Ne şanslısın!” dedi Sage. “Sadece annen, baban ve sen varsınız yani.”

Cassie bir an duraksayıp sonra başını hafifçe salladı.

“Annenler ne iş yapar?” diye sordu Sage. “Benim annem bilimci, babam da devlette görevli. Annemler isteyken bizimle Ninem kalıyor.”

Cassie bir an düşündü. “Annem Eski Prizma müzesinde çalışıyor, babam doktor,” dedi nazik bir sesle.

“Seni bırakmaya geldiklerinde onlarla tanışamadığıma üzüldüm,” dedi Sage. “Aile hafta sonunda tanışınız artık. Hep birlikte öğle yemeğine gidebiliriz. Tabii, benim yaramaz kardeşlerimden rahatsız olmazsanız.”

Cassie gözlerini kâsesinden kaldırmadı. “Bakınız,” dedi.

Yıldızfonları titreyerek ışık saçmaya başladı. İlk ders zamanı gelmişti. Kızlar hep birlikte ayağa kalkıp, birbirlerine gülümseyerek cesaret verdiler.

“Ben Dilek Dileyen Kişiler 101 dersine gidiyorum,” dedi Sage.

“Benim Yıldız Muhasebesi dersimden çok daha eğlenceli görünüyor,” dedi Cassie. “Çok sı-kı-cı.”

“Ben de o dersi yakında alacağım,” dedi Sage. “İyi eğlenceler Cassie.” İki arkadaş kafeteryadan çıkıp ters yönle döndüler, Sage Takım Yıldızı 113 No’lu sınıfa gitti. Sınıftan içeri adım atar atmaz bütün öğrencilerin gerginliğini hissetti. Yıldızıya’nın en gözde dilek gerçekleştirme okulunun ilk yıldızgününün ilk dersi başlıyordu. Çok harika bir gündü. Sage sırasına oturur oturmaz koltuk onun bedenine göre ayarlandı. Aaah.... Bu nasıl bir konfordu...

Öğretmeni konuşmaya başladığında dikkatle dinledi. Yıldızfonu da söylenenleri kaydediyordu. Böylece o gece yatarken kulaklıklarını takıp, bu yıldızgününün

derslerini dinleyecek, uyurken bilgileri hafızasına alacaktı. En etkili çalışma yöntemi buydu.

“Dilek Dileyen Kişiler 101’e hoş geldiniz,” dedi öğretmen. Büyüleyici mavi gözleri ve ağaran mor saçları olan yaşlı kadının üzerinde rengârenk yıldız desenli bir elbise vardı, elinde de mavi bir baston tutuyordu. Kamburu çıkmıştı ve çok yaşlanmış görünüyordu. “İsmim Profesör Elara Ursa, eskiden Dilek Gerçekleştirici’ydim, Yıldızya tarihindeki en yüksek sayıda dilek görevine ben gittim,” dedi hırıltılı bir sesle. Oldukça göz korkutucu biriydi.

“Dilekcanlar ve Yıldızcanlar birbirine çok benzer,” diye başladı anlatmaya öğretmen. “Dilekcanlar da aynı bizim gibi çeşitli ten, göz ve saç rengine sahiptir. Ama doğal tonları bizimkiler kadar canlı değildir. Tenleri bizimkiler gibi parıltıyla ışık saçmaz. Ama sakın korkmayın. Mezun olup, ilk Dilek Görevi’ne gönderildiğinizde Dilek Süsünüzü takarak, şu sözleri tekrarladığınızda bu fark kolayca gözden kaybolacak: Keşke desem, dileğimi tutsam, dileğim tutsa.”

Sage bu sözleri kendi kendine tekrarladı. Öğrenmek için.

“Dilek Diyarı’na uyum sağlamanız için bilmeniz gereken daha pek çok farklılık var,” diye devam etti öğretmen. “Giyim de bunlardan biri. Her bir Yıldızfon’da

bulunan giysi değiştirme özelliği sayesinde kendinize Dilekcan giysilerinden seğebilirsiniz. Onların giysileri sadece kendi gezegenlerinde bulunan malzemelerden yapılır, Yıldızıya'da bolca yetişen leke tutmayan materyaller orada bulunmaz.”

Kısa parlak kıızıl sağlı bir kız parmağını kaldırdı.

Profesör Elara Ursa onu işaret etti. “Evet, ismin nedir?”

“Tweela,” dedi kız.

“Sorun nedir Tweela?”

“Yani Dilekcanlar giysilerini yıkamak zorunda mı?” diye sordu hayretler içinde.

Profesör Elara Ursa başıyla onayladı. “Evet. Ayrıca onların giysileri zamanla yıpranıp eskir ve sık sık yenilerini almaları gerekir.”

Odada şaşkınlık sesleri yayıldı. Bu ne garipti!

“Dilekcanlar ayrıca evlerini de temizlerler,” diye ekledi Profesör Elara Ursa. “Bizimkiler gibi kendi kendini temizleyen evleri yoktur. Dilekcanlar çevrelerini temiz tutmak için haftada birkaç saat harcamak zorunda kalabilirler.”

Başka bir öğrenci daha parmağını kaldırdı. “Kendi kendine yok olan çöpleri yok mu yani?”

“Ne yazık ki yok,” dedi profesör, tiksinen yüz ifadesini saklayamadı. “Hiçbir çöpleri kendinden yok

olmaz. Özel görevliler sürekli kocaman kamyonlarla gezerek, çöp dolu tenekeleri alıp kocaman ezme makinelerine atar.” Gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. “Ah ne iğrenç!” dedi kendi kendine mırıldanarak, ona çok yakın oturan Sage bunu duydu.

Çöp toplamak mı? Ne garip bir şeydi bu! Sage şaşkıındı. Dilek Diyarı’ndaki hayat hayal ettiğinden çok daha ilkel görünüyordu!

Kırmızılı bir kız parmağını kaldırdı. “Dilek Diyarı’nda hava nasıldır? Kaynaşmak için ne giyineceğimizi nasıl bileceğiz?”

“Mükemmel bir soru,” dedi Profesör Elara Ursa. “Dilekcanların da bizim gibi dört mevsimi vardır. Ama mevsimlerin isimleri farklıdır. Uyanış Dönemi’ne ilkbahar derler. Işık Dönemi’ne yaz derler. Dinleniş Dönemi sonbahar ve Gölgeler Dönemi de kış olarak bilinir. Bulunduğunuz yere göre hava sıcaklığı değışkenlik gösterir ve giysi değıştiriciniz havaya uygun giysiler seçer.”

İlginç, diye düşündü Sage. Bu duruma kendi başına asla ayak uyduramazdı!

“Bayramları bizimkilerle aynı mı?” diye sordu ciddi görünüşlü, mor saç örgülü bir kız.

“Hayır,” diye cevapladı Profesör Elara Ursa. “Dilekcanlar yeni yılı Gölgeler Dönemi’nin ortasında

kutlarlar. Bunun arkasından sevgi ve aşkı kutlayan Sevgililer Günü gelir. Birbirlerine olan sevgilerini ifade eden kâğıttan kartlar ve kalp şeklinde hediyeler verirler. Bu kalp şekillerinin içinde bazen çikolata isimli bir yiyecek bulunur; Dilekcanlar bunun leziz olduğunu düşünse de gerçekten korkunç bir tadı var. Birisi size çikolata ikram ederse geri çevirmenizi şiddetle öneririm. Bunun arkasından, çoğu Dilekcan'ın yeşil giyinip geçit törenlerine katıldığı, etek giyen erkeklerin gürültülü müzik aletleri çaldığı bir bayram gelir. Ayrıca yumurta ve tavşanları kutlayan bayramlar, çok yemek yiyip teşekkür ettikleri bayramlar da vardır. Dilekcanlar evlerine kocaman köknar ağaçları koyarak üzerini çeşitli süslerle doldururlar. Sonra da altına rengârenk paketlenmiş kutular yerleştirirler.”

Kızlar gülüştü. Ne tuhaf âdetleri vardı!

“Evet, Dilekcanlar'ın bayramları çok gariptir!” diye ekledi profesör.

Sage, Dilekcan bayramlarının ilginç olduğunu düşünüyordu, ama Yıldızya bayramlarıyla ilgili hiçbir şey bilmemelerine üzülmüştü. Arkadaş ve ailelerin bir araya gelip Hindistan cevizli ay kurabiyeleri yediği ve geceleri ışık fişekleri patlattığı Işık Festivali'ni kutlamamak ne korkunçtu. Ya da Işık Dönemi'nin en sıcak

yıldızgününde yapılan Yıldızışığı Günü yürüyüşlerine, kaya tırmanışlarına gitmek; oyunlar oynayıp geleneksel şarkılar söylemek kaçırılmaması gereken deneyimlerdi. Ya da Işık Verme Günü'nde kardeşleriyle kapı kapı dolaşıp eve dönünce hep birlikte ay pastası yemek. Bu özel günler olmadan hayatın nasıl olacağını hayal bile edemiyordu.

Sage'in başı dönmeye başladı. Bu kadar bilgi çok fazlaydı. Dilek Diyarı'ndaki hayat kesinlikle çok farklıydı! Geceleyin bu bilgileri öğrenebileceğini umdu, çünkü o anda odaklanmakta zorlanıyordu.

"Dilekcan kültürüyle ilgili öğreneceğiniz çok şey var," dedi Profesör Elara Ursa. "Dilek Diyarı karmaşık ve tuhaf bir yerdir." Gülümsedi. "Ama sadece benden duyduklarınızla kalmayacaksınız. Bu dersin bir parçası olarak sık sık Dilek Diyarı Gözlem Güvertesi'ne gidip Dilek Diyarı'ndaki Dilekcanları gözlemleyeceğiz! Hadi şimdi gidelim!"

"Dilek Diyarı'ndaki Dilekcanları gözlemleyeceğiz!" dedi Tweela gülerek. "Bunu üç kez hızlı hızlı söylemeye çalışsanıza!" Sonra denedi ve başarısız oldu.

Sage de ayağa kalkıp, diğerleriyle birlikte sınıftan dışarı çıkarken söylemeye çalıştı ama başaramadı. Grubun peşinden uzun koridorda ilerleyerek, cam kapıları açık halde onları bekleyen Flaş Asansör'e gitti.

İçeri adım attılar ve kapılar kayarak kapandı. Nakledici hızla yükselerek, devasa uzunluktaki kulenin en, en, en üstüne giderken Sage'in kulakları çıtırdadı. Yıldızkız Akademisi'nin binaları ve altlarındaki yer giderek ufacık kalırken zorla yutkundu. Neyse ki yükseklik korkusu yoktu.

Ding! Gelmişlerdi. Asansörün cam kapılarından, diğer öğrencilere çarpmadan dikkatle çıkıp gözlem platformuna ilk adımını atan Sage oldu. Dışarı çıkar çıkmaz donakaldı. Hayatında böyle göz alıcı bir manzara görmemişti. Gökyüzü öyle berraktı ki tüm evren karşısındaydı sanki.

Yıldızlar yanıp sönüyor, uzaktaki gezegenler ışık saçıyordu ve arada sırada kayan yıldızlar gökyüzünde beyaz izler bırakıyordu. Tam şu anda Dilek Diyarı'na giden biri var mıydı acaba? Sage sonunda *nefes kesici* kelimesinin gerçek anlamını öğrenmişti.

“Dilek Diyarı Gözlem Güvertesi'ne hoş geldiniz,” dedi Profesör Elara Ursa. “Teleskoplardan birine geçin ve gözleme başlayın!” Güvertenin düz çıkıntısında onlarca büyük teleskop vardı. Herkese yetecek kadar olsa bile, öğrenciler heyecandan bir an önce teleskoplara ulaşmak için telaşlandılar. Sage boş bir teleskop bulup soğuk metal yüzeyine elini koydu. Gözünü yaslayıp bakmaya başladı. Hemen hayretle geri çekildi,

sonra tekrar bakmak için yavaşça geri eğildi; her şey çok yakın görünüyordu!

Teleskop öyle güçlüydü ki kendini çok çok uzakta bir yıldızda değil de Dilek Diyarı'nda gibi hissetti. Gözlerine inanamıyordu. Bu muhteşem manzara öyle şok ediciydi ki bir yıldız anı süresince rüyada olduğunu sandı.

Dişi bir Dilekcan tüylü hayvanıyla parkta yürüyordu. Sage, Dilek Diyarı'yla Yıldızya'nın aslında ne kadar birbirine benzer olduğunu fark edince çok şaşırdı.

“Bir Dilekcan hayvanı görüyorum!” diye bağırdı. Diğer öğrenciler de bakmak için yanına üşüşerek hayvanın sevimliliğine hayret ettiler. Erkek kardeşinin evcil parıltı tavşanı kadar sevimli olduğunu düşündü Sage.

“Bu bir köpek,” dedi Profesör Elara Ursa. “Çoğu Dilekcan bunları evcil hayvan olarak besler ve günde birkaç kez yürüyüşe çıkarır.” Sonra çoğu Dilek Diyarı hayvanının, yemyeşil ve gür bitkilerle dolu Yıldızya'daki otobur hayvanlar gibi uyum içinde yaşamadığını anlattı. Ama yine de bazı benzerlikler vardı. Işıklı kanatlar, Dilek Diyarı'ndaki kelebeklere benziyordu, ışıkböceği Dilek Diyarı'ndaki ateşböceklerine benziyordu. Dilek Diyarı'nın atları galyoplara en yakın hayvandı. Ve zaslana da Dilek Diyarı'ndaki aslanın iyi yürekli ve uzak kuzeniydi.

Sage teleskobunu azıcık hareket ettirdi, genç bir erkek Dilekcan'ın elindeki acayip şekilli kahverengi topu fırlattığını gördü. Top bir süre havada yay çizerek ilerledikten sonra başka bir erkek Dilekcan tarafından yakalandı. *Gerçekten de Yıldızçocuklara çok benziyorlarmış*, diye düşündü. *Sadece parıltıları eksik, ama yine de sevimliler*. Sonra bir grup küçük Dilekcan'ın el ele çember oluşturarak şarkı söylediğini gördü. Birden hepsi yere çökünce hayrete düştü. Onlara bir şey mi olmuştu yoksa? Derken kahkahalar atarak tekrar ayağa sıçradılar. Bu bir oyundu! Ona pek eğlenceli görünmüyordu, ama çocuklar bundan çok hoşlanıyor gibiydiler.

Teleskopu sağa sola hareket ettirerek, Dilekcanları dinlenirken, çalışırken, oyun oynarken izlerken bir yandan da Profesör Elara Ursa'nın dersini dinledi. Dilekcanlar teknolojiye son derece geriydiler; bilgisayarları ve iletişim cihazları dehşete düşürecek kadar eski modaydı. Ayrıca taşıma araçları yavaş ve kullanışsızdı, yetmezmiş gibi bu araçları Dilekcanlar kendileri kullanmak zorundaydı! Dilekcanlar'ın bir yerden bir yere gitmek için kullandığı komik araçları görünce kızlar kahkahalara boğuldular! Dilek Diyarı'ndaki hayat gerçekten de çok ilginçti.

"Sage! Sage!" dedi bir ses. Sage gözünü Dilek Diyarı manzarasından çekip isteksizce arkasını döndü.

Profesör Elara Ursa öfkeyle başını iki yana sallıyordu. “Beş yıldız dakikadır sana sesleniyorum!” dedi. “Ders bitti!” Sage gözlerini kırıştırarak etrafa bakındı. Dilek Diyarı Gözlem Güvertesi bomboştı. Özür diledi ve koşarak sonraki dersine gitti. Öğretmen tam kapıyı kapatırken, onu görünce kaşlarını çatarak sınıftaki son boş sıraya oturdu. “Benim ismim Profesör Lucretia Delfin ve dakiklik benim için en önemli şeydir!” dedi sertçe. Kocaman siyah çerçeveli gözlüğünün ardından bakan gözleri ateş saçıyordu. Ufak tefek ama sert mizaçlı biriydi; hemen sınıfta bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

Sage yutkundu. *Ne güzel bir ilk izlenim bıraktım,* diye düşündü.

“Bu, Dilek Saptama dersi,” dedi öğretmen. “Dilek Diyarı’na ulaşip aralarına karıştıktan, Dilek Süsünüzü kullanarak Dilek Dileyen Kişinizi bulduktan sonra Dilek Görevi’nizin en zor kısmı başlar: Doğru dileği saptadığınızdan emin olmak. Bu, tabii ki göreviniz için oldukça önemlidir ve dilek enerjinizi toplamakla eve boş ellerle dönmek arasındaki farkı belirler.”

Uzun, düz, gece mavisi saçları ve gece göğüne benzeyen gözleri olan bir öğrenci elini kaldırdı.

“Evet?” dedi Profesör Lucretia Delfin. Öğretmen masasının kenarına oturmak için sıçramaya çalıştı.

Ama çok minyon olduğundan ilk başta beceremedi ve birkaç kez daha denemek zorunda kaldı. Sonunda sandalyesini çekip, onun üzerine basarak masaya oturdu. Oturduktan sonra, gülmelerini bekliyormuş gibi, sert bakışlarını kızlara dikti. Tabii ki korkudan titreyen öğrenciler gülmeye cesaret edemediler.

“Bir sorun mu vardı?” diye sordu mavi saçlı kıza.

Öğretmenin garip davranışından neye uğradığını şaşırان kız bir süre boş boş baktı. “Şey, dilek çok belirgin olmaz mı?” diye sordu sonunda.

“Pek değil,” diye cevapladı Profesör Lucretia Delfin. “Şöyle anlatayım: Dilek Diyarı'na vardığınızda Yıldız Çağrı Cihazı'nız size Dilek Dileyen Kişinizi bulmak için gerekli talimatları verir. Dilek Dileyen Kişinizin yakınına ilk kez gittiğinizde Dilek Süsü'nüz ışık saçar. Yaklaştığınızda bu ışık hafiftir ve asıl teması kurduğunuzda capcanlı bir şekilde parlar. Dileği saptamayı denemeye burada başlayabilirsiniz. Doğru yolda olduğunuzu gösterecek pek belirti olmadığı için bu kısım epey yanıltıcı olabilir. İçinizdeki histen başka hiçbir dayanağınız yoktur. Algıları çok güçlü olan bazı Yıldızcanlar, dilek saptandığında bir enerji akışı hissederler ama bu çoğunda görülmez. Bunun üzerine bir de zaman kısıtlaması eklenince, dilek gerçekleştirme yüzde elli başarısızlıkla sonuçlanır.”

Sage duyduklarına inanamadı. Başarısızlık oranının bu kadar yüksek olduğunu hiç düşünmemiştir.

“Benim hedefim sizlere doğru soruları sormayı, daha kuvvetli algılara sahip olmayı, duyularınızı keskinleştirmeyi ve iyi dinlemeyi öğretmektir,” diye ekledi profesör.

“Hiç ilk denemenizde bir dileği saptayabildiğiniz oldu mu?” diye sordu ön sıradan bir kız.

Profesör Lucretia Delfin başıyla onayladı. “Bazen bu kolaydır. Bir keresinde kendimi Dilek Dileyen Kişiye tanıttığımda şunu dedi, “Ne kadar sıcakkanlısın. Keşke ben de senin gibi sıcakkanlı olabilsem.” Ve o anda görevimin onun güvenini arttırmak ve arkadaş kazanmasını sağlamak olduğunu anlamıştım. Ama çoğu zaman bu kadar kolay değildir.”

Elini çenesine götürdü. “Gittiğim bir görevde Dilek Dileyen Kişimin step dansı yapmak öğrenmeyi istediğinden kesinlikle emindim.”

“Ne dansı?” diye sordu Sage. Profesör Lucretia Delfin gülümsedi. “Dilekcanların eğlenmek için ayakbıların altına minik metal plakalar takarak yaptığı özel bir dans. Çok gürültülüdür.”

“Peki, gerçek dileği neymiş?” diye sordu Sage.

“Asıl dileği ailesine piyano derslerini bırakmak istediğini söyleyecek cesareti toplamakmış. Piyano

dersinden nasıl nefret ediyordu inanamazsınız,” dedi Profesör Lucretia Delfin hatırlayarak. “Bunda nasıl başarısız olduğumdan pek emin değilim. Neyse ki zamanında düzeltme şansım oldu.” Birden masadan atlayarak garip bir dans yapmaya başladı. “En azından step dansında usta oldum!”

Profesör kollarını yana açıp avuçlarını sallayarak dansını bitirdi. “Caz parmakları,” diye açıkladı. Öğrenciler hayretle bakakaldı. Profesör Lucretia Delfin kesinlikle çok ilginç biriydi!

Sonra hafif öksürerek boğazını temizledi ve dersini anlatmaya devam etti. “Dilek saptamayı bu kadar zor yapan şey Dilekçilerin aynı anda birkaç şey birden dileyebilmesidir. Dileklerinin birkaçı birden iyi bile olabilir. Bu nedenle doğru dileği saptamanız çok önemli. Pek çok Dilek Görevi’nin başarısız olmasının nedeni şudur: Yıldızcanlar ilk saptadıkları dileğin doğru olduğunu sanırlar. Dilek Dileyen Kişinizin kalbinin arzu ettiği dileği gerçekleştirmek için onu tanımaya zaman ayırmalısınız.”

Öğrenciler pür dikkat onu dinliyordu. Dilek gerçekleştirmek sandıklarından çok daha zordu!

Profesör Lucretia Delfin kafası karışık öğrencilere bakıp sesini yumuşattı. “Bu sizin ilk gününüz olduğu için temel konulara geri dönelim. İyi, kötü ve imkânsız

dileklerden konuşalım. Dilek saptamayı öğrenmenizi kolaylaştıracaktır. Söyleyin bakalım,” dedi, “Bir dileği imkânsız yapan nedir?”

Neredeyse sınıfın yarısı elini kaldırdı. “Evet,” dedi profesör kızıl saçlı kızı işaret ederek.

“Dilekcanların kapasitesi dışında olan dilekler,” diye yanıtladı.

“Aferin. Örnek verebilir misiniz?” diye sordu Profesör Lucretia Delfin.

Kızlar teker teker konuşmaya başladı.

“Hastalıklara çare bulmak!”

“Zihin okumak!”

“Uçmak!”

“Çok iyi örnekler,” dedi öğretmen başını hafifçe sallayarak. “Hastalıkları iyileştirmek ve dünya barışı gibi dilekleri gerçekleştirmenin mümkün olmasını hepimiz isterdik.”

“Peki, kötü dilekler nedir?” diye sordu profesör.

“Bencilce dileklerdir,” dedi Sage.

“Evet, başka?”

“Kötü dilekler, diğer insanlara zarar verir ve onların hislerini göz önüne almaz,” dedi başka bir öğrenci.

“Doğru,” dedi Profesör Lucretia Delfin. “İyi dilekleri nasıl tanımlayabilirsiniz?”

“Gizli amaçlar gözetmeden olumlu bir şey için ya-

pılmış dileklerdir,” dedi Tweela yavaşça.

Profesör Lucretia Delfin ellerini ovuşturdu. “Çok güzel kızlar. Şimdi şunu deneyelim: Size seçmeniz için üç dilek vereceğim. Dikkatle dinleyip, hem iyi hem de mümkün olan dileği seçin.” Kızlar başlarını evet anlamında salladılar.

“Birinci dilek: Yakında yapılacak sunumda patronuna daha iyi görünmek için iş arkadaşının başarısız olmasını istemek.”

“İkinci dilek: Mahalle *beyzbol* takımında oynamak için cesaret sahibi olmayı istemek.” Kızların şaşkın ifadelerini gören Profesör Lucretia Delfin büyük, deri eldivenleri, ahşap veya metal sopalar ve “sayı yapmak” denen bir amaçla ilgili olan spor etkinliğini açıklayınca kızların kafası öncekinden de çok karıştı.

“Ve üçüncü dilek: Büyükannesi çok hasta olan birinin onu iyileştirmek istemesi.”

Kızın biri dudağını büktü. “Çok basit,” dedi. “Patronunu etkilemek isteyen.”

“Hayır, hayır, hayır,” dedi öğretmen ellerini ovuşturarak. “Başka birinin başarısız olmasını istemek nasıl iyi bir dilek olabilir?”

Kız başını iki yana salladı. “Bence bu hileli bir soru!” dedi kendinden emin. “İşi ile ilgili olduğu için iyi bir dilek olmalı!”

Profesör Lucretia Delfin aniden başına ağrı girmiş gibi elini alına götürdü. “Anlaşılan bunun üzerine biraz çalışmamız gerekecek,” dedi. Sage de ona katılıyordu. Herkes teoride hangi dileğin ne olduğunu biliyordu ama pratiğe gelince ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Neyse ki zil çaldı. Sonraki derse gitme zamanı gelmişti.

Sage, Dilekli Düşünce sınıfına girip, soluk mavi saçlı, perçemli kızı en ön sırada görünce hayal kırıklığına uğradı. İsmi Vivica olan bu kızın – tabii ki – kendini bilmişin teki olduğunu görmesi çok sürmedi. Sage onu dert etmemeye karar verdi. Dilekli Düşünce önemli bir dersti. Bugüne kadar öğrencilerin hiçbiri dilek enerjisini yönetme üzerine resmi bir eğitim almamıştı. Evde ailenle çalıştığın bir şeydi bu. Artık Olgunluk Yaşı’na geldikleri için yeteneklerini daha üst seviyelere çıkarmaya hazırlardı.

“Bildiğiniz gibi pozitif dilek enerjisi her an etrafımızdadır. Tüm elektrik ve arabaların enerjisi oradan geldiği gibi zihnimizle çevremizdeki cisimleri de yönetmek için bunu kullanırız,” dedi kısa boylu, katı bakışlı bir kadın olan Profesör Dolores Raye. Üzerinde yıldızlar olan akıllı ayakkabıları vardı, kaybolmasın diye gözlüğünü parıltılı bir kolyeye takmıştı. “Hepi-

nizin farklı seviyeleri olduğunun farkındayız. Bu bir rekabet değil. Dönem sonunda hepiniz yetenekli birer dilek yöneticisi olacaksınız. Ama öncelikle nereden başlayacağımızı görmemiz için yeteneklerinizi değerlendirmeden geçirmemiz gerekiyor.”

Profesör sınıf kapısını işaret ederek, büyük rahatlıkla açıp kapadı. Ayağa kalktı ve elini oynatarak sandalyeyi sınıfın öbür ucuna gönderdi. Hatta öğrencilerden birini sırasından kaldırıp bir süre uçurdu! Profesör Dolores Raye, Sage'in gördüğü en yetenekli Dilek Enerjisi Yöneticisi'ydi. Hatta büyükannesinden bile daha iyiydi. Ki Nine bu işte gerçekten ustaydı.

“Şimdi sıra sizde,” dedi öğretmen. Bu büyüleyici gösteriden sonra kimse ilk başlayan olmak istemedi. Ama sonunda, kısa mor saçlı kız deneme cesaretini gösterdi. Profesör Raye masanın üzerine çok güzel bir taş koydu; capcanlı pembe, pekdörtgen bir taşı bu ve kızıdan onu hareket ettirmesini istedi. Kız bakışlarını taşa odakladı. Hiçbir şey olmadı. Kaşlarını çattı ve yüzü kızarmaya başladı. Yine bir şey olmadı. Ellerini şakaklarına koydu ve var gücüyle odaklandı. Sonunda taş titremeye başladı. Belli belirsiz hareket etti. Güçlkle fark edilecek kadar az oynasa da kız mutlu görünüyordu. “Harika bir çaba sarf ettin!” dedi Profesör Dolores Raye. “Endişelenme, zamanla kolaylaşacak.”

Nihayet son ders geldi. Sage koridorda Cassie'yi görünce hemen yanına gitti. "E, günün nasıldı?" diye sordu Sage.

Cassie iç çekti. "Holo-programımı yanlış okudum ve yanlışlıkla Yıldız Muhasebesi dersine iki kez gittim. Resim ya da Işık Edebiyatı'na yanlışlıkla gitsem neyse de! Şimdi de Dilek Saptama dersini kaçırdığım için sıkıntı olacak."

"Öğretmenin Profesör Lucretia Delfin mi?" diye sordu Sage.

"Evet," diye yanıtladı Cassie.

Sage yüzünü ekşitti. Cassie *gerçekten* de sıkıntı yaşıyacaktı.

"E, senin ilk günün nasıldı?" diye sordu Cassie.

"Çok yoğundu," dedi Sage. "Beynim patlayacakmış gibi hissettim. Ama bunun haricinde iyiydi."

"Nereye gidiyorsunuz kızlar?" diye sordu arkalarından biri.

Hayır, olamaz, diye düşündü Sage. Bu sesi tanımıştı, tanımaz olaydı.

Tabii ki Vivica'ydı. İki oda arkadaşını iterek aralarına girdi ve onlarla birlikte yürümeye başladı. "Bugün dilek yönetiminde çok kötüydüler değil mi Sage? Benim sıram gelsin de gör. Gerçek yetenek neymiş anlarsın."

“Ne güzel,” dedi Sage.

Vivica gözüne gelen perçemlerini çekerek, “E, siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?” diye sordu. Sonra homurdandı. “Ah, tabi ya, siz şu gruba gidiyordunuz, 11 neydi...” Düşünür gibi yaptı. “Yıldız Kakalakları,” dedi pis pis sırıtarak.

Son derece öfkelenen Sage birden olduğu yerde durdu. Diğer öğrenciler onun etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Cassie’yle Vivica da durdular; Vivica’nın yüzünde alaycı bir ifade vardı. *Bu kız neden beni rahat bırakmıyor?* diye düşündü Sage. Ellerini yumruk yaptı.

Cassie nazikçe elini Sage’in koluna koydu ve onu aniden sakinleştirdi. Sage derin bir nefes aldı. “Senden hiç kaçmıyor,” dedi Sage zoraki bir neşeyle. “Meğer fazladan çalışmaya ihtiyacım varmış. Onun da,” diyerek Cassie’yi işaret edince kızcağız hayrete düştü. “Geç kalmayalım! Olduğumdan da geriye düşmek istemem!” diyerek Cassie’yle birlikte koridorda ilerledi.

“Çok teşekkürler,” diye mırıldandı Cassie. “Bu bilgiyi onunla paylaşmak zorunda mıydın?”

“Eninde sonunda öğrenecekti,” dedi Sage.

“Haklısın sanırım,” dedi Cassie kırıgınlıkla. Sonra sınıfa girdiler. Mavi elbisesiyle çok zarif görenen Vega’nın yanına oturdular.

Pembe saçlı kız içeri girer girmez tek başına köşeye oturdu.

“Onun adı Scarlet,” diye fısıldadı Vega. “Çok garip biridir. Son derece içine kapanıktır. Acayip soğuk biridir.”

Kızın kesinlikle kendine has bir havası vardı. Üzerinde gümüş taşlardan yapılmış yıldız desenli siyah tişört, kabarık tül den siyah balerin eteği, pembe siyah çizgili külotlu çorap ve siyah uzun çizme vardı. Hiç kimseye bakmıyor, gözlerini masadan ayırmıyordu.

Sınıf hemen doldu. Gemma kardeşiyle sohbet ederek içeri girdi. İçeri en son giren Leona elleriyle abartılı bir selam verdi.

Bayan Stella yanında başka bir öğretmenle sınıfa geldi. “Merhaba Yıldız Kızlar,” dedi müdire. “Bu özel ve gizli derslerimizde birkaç konuk öğretmeni-miz olacak, her biri size önemli konuları öğretecek. Bugün Profesör Margaret Dumarre sizlere Dilekcan okulları ile ilgili bilmeniz gerekenleri anlatacak. Normalde dilek gerçekleştirmek için daha ileri yaştaki Yıldızcanları gönderdiğimiz için Dilekcan okullarıyla ilgili bilgilerimiz kısıtlı. Dilek Diyarı’nda yeterli gözlem yapmanız için size güveniyoruz. Gözlemlerinizi, zihinsel olarak Siber Günlüklerinize kaydedebilirsiniz ve geri döndüğünüzde sınıfta tar-

tıştırız. Bu gözlemler diğer Yıldız Kızları'na olduğu gibi, tüm Yıldızkız Akademisi'ne de çok faydalı olacaktır.”

“Merhaba çocuklar,” dedi Profesör Margaret Dumarre sıcacık bir gülümsemeyle. Sage bu sevimli genç öğretmene hemen ısındı. Pembe mavi çizgili saçlarını zarifçe topuz yapmış, üzerinde yüksek yakalı, ısıltılı yıldızlarla kaplı, açık pembe bir elbise giymişti. “Bazılarınızı üçüncü sınıf Dilek Diyarı İlişkileri dersimden tanıyorum.” Üst sınıf kızlarından birkaçı ona selam verdi.

Profesör Margaret Dumarre derse başladı, Yıldız Kızları'na Dilekcan çocukların Yıldızcanlar gibi temel kavramları bilerek dünyaya gelmediğini anlattı. Hesap yapma ve okuma yazma gibi temel becerileri öğrenmek için okula gitmek zorundalardı. Üst sınıf öğrenciler bunu zaten biliyorlardı, ama bu konuyu o gün ilk kez duyan birinci sınıf öğrencileri, Dilekcan çocukların derslerini uykuda öğrenmediklerini duyunca daha da çok şaşırdılar.

Dilekcan çocukların kâğıttan yapılmış kitapları okuduklarını ve bu şekilde ders çalıştıklarını öğrenince ağızları hayretten açık kaldı.

“Ayla yıldız aşkına!” dedi Cassie hayretle. “O kitapları görmeyi çok isterim!”

Ders bittiğinde Profesör Margaret Dumarre ve Bayan Stella kapının önünde durarak öğrencileri uğurladılar. “Bugün harikaydınız kızlar,” dedi Bayan Stella. “Hem kim bilir? Şu anda bile bir dilek tutulmuş olabilir. Hiç belli olmaz, belki aranızdan biri çok yakında Dilek Diyarı’na gidebilir!”

Sage şans için dirseklerini birbirine vurdu. Bayan Stella haklı olsa ne iyi olurdu.

5.

BÖLÜM

Ama öyle olmadı. Günler, haftalar geçmiş ama Yıldız Kızları'ndan hiç kimse göreve çağrılmamıştı. Sage'in günleri derslere ve kulüplere giderek, ailesini arayarak geçiyordu. Gezi kulübüne ve (Cassie'nin isteğiyle) holo-kitap kulübüne katıldı. Gezi kulübü, haftada bir gün toplanıyordu. Sage, Kristal Dağları'na ilk gezisini yaptı; hayal ettiği gibi büyüleyiciydi. Sonunda Öğrenci El Kitabı'nı baştan sona okuyarak Cassie ve Nine'nin içini rahatlattı.

Derslerde Dilekcanlar, Yıldızfonlar ve dilek saptamayla ilgili çok şey öğrendi.

Öte yandan Sage her an Dilek Diyarı'na göreve çağrılabileceğini bildiğinden, asla tam olarak rahatla-

yamıyordu. Diğer Yıldız Kızları'nın bazıları da diken üstünde gibi görünüyorlardı. Grupta birbirinden değişik duygular görülüyordu, kimi bir an önce göreve atılmayı isterken kimi biraz daha isteksizdi. Bazısı da gergin olduğu halde rahatmış gibi davranıyordu. Oysa Cassie, Dilek Diyarı'na yakın bir zamanda gitmeye hiç acelesi olmadığını söylemekten çekinmiyordu.

Bayan Stella gerginliğini belli etmiyordu. "Her şey planlandığı gibi olacak," diyordu sürekli. "Görevleriniz her an başlayabilir. Hazır olun." Oysa Sage önceki hafta, Yıldız Kızları'nın Dilek Küreleri'nden sorumlu olan Dilek Gözetmeni'nin, Bayan Stella'nın ofisinden çıkarken çok endişeli olduğunu görmüştü.

Sage hâlâ yeteneklerini gösterecek fırsatı bulamasa da en çok Dilekli Düşünce dersini seviyordu. Öğrencilerin farklı seviyedeki becerilerini görmek heyecan vericiydi.

Sınıfa erken geldiği bir gün, Vivica'yla ikisi baş başaydı. Sage hemen sırasına oturup Yıldızfonu'nu kurcalamaya başladı. Vivica'nın omzunun üzerinden ona doğru eğildiğini fark edince yerinden sıçradı. "E, nasıl gidiyor Sage?" diye sordu Vivica.

"İyi," dedi Sage temkinli bir tavırla.

"Bunu duyduğuma sevindim. Derslerde zorlandığını duymak kötü olurdu."

“İyiym,” dedi Sage. “Sorduğun için teşekkürler.” Sage Takım Yıldızı İlkokuluna başladığında sınıftaki çocuklardan biri, kendisinden küçük olan herkesle uğraşırdı. Ona bataklık çileği gibi pis koktuğunu söylediği için eve ağlayarak gittiğinde, annesi ona pis kokmadığını söyleyerek böyle kaba çocuklarla nasıl mücadele edeceğini öğretmişti; bunun en iyi yolu onları görmezden gelmekti. Annesinin öğüdü bu çocukta işe yaramıştı ve Sage şimdi de işe yarayacağını umuyordu. “Bu kaba çocuklar senden tepki görmek için uğraşır,” demişti Indirra ona. “O zaman kendilerini güçlü hissederler. Onlara bu keyfi yaşatma.”

Başka kızlar da sınıfa girmeye başlayınca Vivica bir izleyici kitlesine kavuştu. Sinsice gülümsedi. “Anlat-sana, çalışma grubun nasıl gidiyor?” diye sordu herkesin duyabileceği bir sesle. “Sage ve oda arkadaşının okul sonrası, özel bir çalışma grubuna gittiğini biliyor muydunuz?” Diğer kızlar bir şey demedi, ama birkaçı ilgilenmiş gibi görünüyordu. Sage koltuğunda doğruldu. “Böyle prestijli bir okula nasıl kabul edildiğini merak ediyorum,” diye devam etti Vivica. “Okula girmek için birilerini mi araya koymuş diye düşünüyor insan. Mesela ünlü bilimci annesi, kızını okula aldırmaq için birilerini aramış olabilir.”

“Bu doğru değil!” diye bağırdı Sage. *Kahretsin!* Bu

kötü kalpli kızın onu etkilemesine izin vermemeliydi.

Profesör Dolores Raye içeri girmek için tam o anı buldu tabii ki. “Sage,” dedi azarlayarak, “sınıfta bağrışmak yok lütfen!”

Sage kaşlarını çatarak sırasına öyle bir gömüldü ki yüzü sırayla aynı hizada kaldı. Ne güzel, şimdi de öğretmeninden azar işitmişti. Ve belki de bu kadar öfkeli olmasının sebebi Vivica’nın söylediklerinde gerçeklik payı olduğundan korkmasıydı. Yıldızkız Akademisi’ne girince ne çok şaşırmıştı. Kabul edilme nedeni bu olabilir miydi? Annesinin ünü sayesinde mi buradaydı?

O günkü YK derslerinden sonra, Sage odasına dönerken Küçük Ayı Yurdu’nun basamaklarında BotBot güvenlik görevlisiyle sohbet eden düzgün giyimli bir adam gördü.

Sage yaklaşırken, “Bu, Cassie’nin oda arkadaşı Sage,” dedi BotBot adama.

“Yıldızlar olsun,” dedi adam görevliye. Sage’e dönüp eğilerek selam verdi. “Merhaba Sage. Ben Andreas. Cassie’yi görmeye geldim.”

“Kütüphaneye holo-kitaplarını bırakmaya gitti,” diye açıkladı Sage. Başını kaldırıp ona bakınca adamın oda arkadaşıyla aynı yumuşak bakışlı bordo gözlere sahip olduğunu fark etti. Gülümsedi. “Babası olmalısınız!” dedi neşeyle. “Sonunda sizinle tanıştığımı

çok sevindim. Cassie harika bir oda arkadaşı! Benim de holo-kitap kulübüne katılmamı sağladı.” Etrafa baktı. “A, Cassie’nin annesi burada mı? Onunla tanışmayı da çok isterim!”

Andreas’ın kafası karışmıştı. “Hayır, ben Cassie’nin dayısıyım.” Kaşlarını çatarak öne eğildi. “Cassie’nin ailesinin Yaşam Döngülerinin sona erdiğini bilmiyor musun?” dedi kısık bir sesle. “Cassie altı yaşındayken. O zamandan beri benimle yaşıyor. Onun vesayeti ben- de, annesinin ağabeyiyim.”

Sage donakaldı. “Yaşam sonrası ışık dönemine mi geçtiler?” dedi Sage. “Ama Cassie...” Birden, anne babasıyla görüldüğü resimlerin hepsinde Cassie’nin çocuk yaşta olduğu fark etti. Ayrıca Cassie uyumadan önce sürekli gökyüzüne dalıp giderdi. Oda arkadaşının kayan yıldızları görmeyi umut ettiğini sanmıştı, ama şimdi anne babasının yıldızlarına baktığını anladı. İçine derin bir keder kapladı. Zavallı Cassie!

“İşte geldi!” dedi dayısı yüzünde gülümsemeyle. “Cassie!” El sallayarak yeğeninin yanına gitti. Cassie sevinçle şaşkına döndü. Kollarını iki yana açarak dayısına doğru koşmaya başladı.

Sage ona görünmeden, bir an önce gözden kaybolmanın en iyisi olacağını düşündü. Ters yöne doğru yürüdü. Oda arkadaşına biraz özel zaman verebilmek

için yemeğe kadar Yıldırım Salonu'nda takılacaktı.

Odaya geri döndüğünde Cassie pencereleri kapatıyordu. “Bugün akşam yemeğine gelemediğim için kusura bakma,” dedi Cassie. “Dayım Andreas ziyarete gelmişti, beni dışarıda yemeğe çıkardı. Şey... Annemlerin işi varmış, bu yüzden yalnız geldi.”

“Cassie,” dedi Sage yavaşça, “Ben... ııı... dayınla tanıştım. Bana annenlerin...”

Cassie birden çekmecesini açıp pijamasıyla uğraşır gibi yaptı. “Hım,” dedi. “Hımm, anladım. Tamam.”

“Bununla ilgili konuşmak istersen, istediğin zaman...”

Cassie hemen pijamasını giyip yatağa yattı. “Hayır, gerek yok. İyi geceler.” Kulaklıklarını takıp duvara döndü.

Sage de kulaklıklarını takıp uyumaya çalıştı ama uyuyamadı. Cassie için çok üzülüyordu ve kendini çok garip hissediyordu. Duvardaki gölgeleri izleyerek uzun süre uyanık kaldı. Cassie'nin de uyuyamadığından emindi.

Sage sabah gözlerini açtığında oda boştu. Cassie'nin yatağı kusursuzca toplanmıştı. Birden Sage'in Yıldızfon'u çaldı. Holo-mesaj gelmişti. SEVGİLİ SAGE, diyordu mesaj, SANA ANNEMLERLE İLGİLİ YALAN SÖYLEDİĞİM İÇİN ÖZÜR DILERİM. BUNU NEDEN

YAPTIĞIMI BİLE BİLMİYORUM. ONLARIN HÂLÂ HAYATTA OLDUĞUNU SANDIĞINDAN, ONLAR VARMIŞ GİBİ KONUŞUYORDUN. BELKİ BU BANA İYİ GELDİĞİ İÇİN BİR ŞEY DİYEMEDİM. HAYAT SONRASI İŞİĞA DÖNDÜKLERİ İÇİN DEĞİL DE YATILI OKULDA OLDUĞUM İÇİN AYRIYMIŞ GİBİ YAPMAK DAHA KOLAYDI. HÂLÂ EVDE BENİ BEKLİYORLARMİŞ GİBİ YAPMAK HOŞUMA GİTTİ. SANA YALAN SÖYLEDİĞİM İÇİN ÖZÜR DİLERİM VE BUNDAN ÇOK UTANIYORUM. ODA ARKADAŞIN CASSIE. Not: BU KONUDA BİR DAHA ASLA KONUŞMAYALIM LÜTFEN.

Sage uzun süre düşünüp cevap yazdı. SEVGİLİ CASSIE, ASLA ÖZÜR DİLEMENE GEREK YOK. ÖZÜR DİLEMESİ GEREKEN BENİM. BU KONUYU ASLA AÇMAYACAĞIMA SÖZ VERİYORUM. SEVGİLER, SAGE.”

Artık gerçek ortaya çıktığı için Sage, Cassie'nin hayatıyla ilgili çok daha fazlasını öğrendi. Dayısı yılda milyonlarca holo-kitabı satılan çok meşhur bir yazardı. Kitap gezileri için Yıldızıya'nın her köşesini gezmişti ve sık sık Cassie'yi de yanında götürmüştü. Cassie gitmek istemediği zamanlarda, kendisine büyükannesi kadar yakın olan Marta isimli tatlı ve yaşlı bakıcısıyla -kocaman bir malikâne olan- evlerinde otururdu.

“Neden bu kadar kitabın olduğuna şaşmamalı!” dedi Sage. Cassie'nin ayrıca bir kitap dizisinde, ana

karaktere vakalarında yardım eden zeki, genç bir dedektif karakteri olduğunu öğrenince çok sevindi. Cassie'nin sırrı ortaya çıktığından beri çok yakın arkadaş olmuşlardı.

Sonra bir gün her şey değişti. Sonunda Dilekli Düşünce dersinde Sage'in sırası gelmişti ve çok heyecanlıydı. Sınıfın önünde ayağa kalktı. Profesör Dolores Raye'in masasında poranj suyu sürahisi ile bir bardak duruyordu.

Öğretmen ismini söyleyince, Sage sınıfın önüne doğru yürüdü. "Hadi Sage, bize yeteneklerini göster," dedi Profesör Dolores Raye.

"Olsaydı gösterirdi," dedi Vivica ağzının içinden. Onun gibi kötü kalpli olan diğer kızlar kıkır kıkır gü-lüştüler.

Sage sadece gülümsedi. Şimdi herkese Yıldızkız Akademisi'ne ait olduğunu gösterme zamanıydı! Bar-dağa gözlerini odakladı ve bardak zarifçe masanın ucuna doğru kaydı.

"Aferin Sage," dedi Profesör Dolores Raye kocaman gülümseyerek.

Sonraki hile için, Sage sürahiyi kaldırıp öğretmene bir bardak meyve suyu koymaya karar verdi. Sage, dilek enerjisi yönetiminde uzmandı. Hem de neredeyse doğduğu günden beri. Bebekliğinde oyuncağını odanın

ta en uzak köşesinden uçurarak tombik küçük eline aldığı anda anne babası hayrete düşmüştü. Bir süredir oyuncağını isteyerek ağlamasına rağmen anne babası bir türlü ne istediğini anlamamıştı. Bu yüzden oyuncağına odaklanıp istediğini kendisi almıştı. Parıltı pateniyle kaymayı öğrenirken de bu enerji çok işine yaramıştı. Bir defa bile düşmemişti.

Ama tam bardağı kaldırıırken Yıldızfon'u titredi. *Nine holo-mesaj atmıştır herhalde*, diye düşündü. Gözünün ucuyla baktı.

YK DİLEK KÜRESİ SAPTANDI, diye okudu. DERHAL LEYDİ STELLA'NIN OFİSİNE GEL.

ŞANGIRR! Sürahi masaya düştü ve kırıldı. Her yer cam kırıkları ve poranj suyuyla kaplandı. Sonra aniden hepsi yok oldu.

“İyi denemeydi, Sage,” dedi profesör anlayışla.

Birkaç kız ona gülerken, Vivica başını iki yana salladı. Ama Sage bunu fark etmedi bile. Kalbi heyecandan yerinden fırlayacak gibiydi. Yıldızfon'unu alıp dışarı çıkmak için izin istedi. Hızlı adımlarla koridorda ilerlerken topukları mermer zeminde tı-kırdıyordu. Başka bir sınıfın kapısı açıldı ve Scarlet dışarı çıktı. İlk kez Sage'le konuştu. “Sonunda oldu,” dedi siyah gözleri parlayarak. “Gerçekten. Şimdi, burada.”

İki kız birbirlerine gülümseyerek müdirenin ofisine doğru koştular.

Bir kez daha kızlar Bayan Stella'nın ofisindeki masanın etrafına toplanmıştı. Cassie her zamankinden de solgun görünüyordu. "Gerçekten bu kadar kısa sürede olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı Sage'e.

Bu kadar kısa sürede mi? diye düşündü Sage. Ona sonsuzluk gibi gelmişti!

Kapı açıldı ve Bayan Stella süzülerek içeri girdi. Sage, onun enerji dolu ve biraz da gergin görüldüğünü düşündü. Kızların önünde durdu ve ellerini kavuşturdu. "Vakit geldi Yıldız Kızları; hepimizin beklediği o an. Dilek Gözetmeni'miz, Yıldız Kızları Dilek Küreleri'nden birini saptadı. Dileğin kime ait olduğunu öğrenmek için Yıldız Kızları Dilek İni'ne gitme zamanı. Şimdi yeraltına iniyoruz."

Yeraltı mı? Kızlar şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

"Hale Salonu'nun altında, çok derin yeraltı mağaralarından oluşan bir labirent vardır," diye açıkladı Bayan Stella. "Bu gizli mağaraları öğretmenlerimizden birkaçı haricinde kimse bilmez. Artık siz de biliyorsunuz. Meraklı gözlerden saklamak için size özel bir Dilek İni yapmaya karar verdik."

Bayan Stella masaya doğru yürüyüp çekmeceyi

açtı. İçine elini uzattı ve arka duvarda gizli bir kapı kayarak açıldı. Kapıdan ilk geçen Sage dairesel merdivenden aşağı inmeye başladı. Sıcaklık aniden değişmişti ve hava nemli ve küflüydü. Sage'in içi ürperdi. Kızlar sessizce yürürken, metal merdivenlerdeki ayak seslerinin yankısından başka çıt çıkmıyordu. Aniden biri şarkı söylemeye başladı. Önceleri kısık gelen ses giderek yükseldi. Karanlıkta parıldayan yıldızlarla ilgili güzel bir melodiydi, sesi berrak ve tatlıydı. Sage bunun Leona olduğunu düşündü.

Sonunda basamakların sonuna ulaşırlarken şarkı sustu. İçinde durdukları mağara gibi odanın su damlayan duvarlarına yerleştirilmiş ışık saçan kayalar içeriği aydınlatıyordu. "Yıldız Mağaraları'na hoş geldiniz," dedi Bayan Stella yankılanan sesiyle. "Birazdan Dilek Evi'ne gideceğiz. Ama önce buranın nasıl kapkaranlık olduğunu görmenizi istiyorum. Hazır mısınız?"

"Evet," dedi birkaç ses. Sage, Leona'nın en yüksek sesi çıkardığını duydu.

Bayan Stella gözlerini kapadı ve tüm ışık birden söndü. Öyle mutlak bir karanlıktı ki Sage havaya kaldırdığı elini bile göremedi. Küçük, soğuk bir el onunkini kavrayıverince Sage bunun hemen Cassie olduğunu anladı. Sage hem oda arkadaşını hem ken-

dini rahatlatmak için onun elini sıktı. Sonra Bayan Stella'nın alnının ortasındaki yıldız ışık saçmaya başlayarak güzel yüzünü aydınlattı. Bir an sonra tüm ışıklar geri yandı ve herkes rahatladı.

"Beni takip edin," dedi Bayan Stella. "Dilek İni bizi bekliyor."

Sage müdirenin hemen arkasında olmak için kızların arasında ilerledi. Nemli havada içi titriyordu. Keşke üzerine bir hırka almış olsaydı. Buz gibi büyük bir su damlası omzuna damladı. Ürkütücü yarı aydınlık mağarada yerden yükselen ve buz sarkıtları gibi tavandan sarkan kaya oluşumları vardı. Birden gelen ciyaklama sesiyle korkudan sıçradı.

"Korkmayın," dedi Bayan Stella. "Sadece küçük bir yarasa. Isırmaz; tabii karnı aç değilse."

Sage diğer kızlarla birlikte gerginlikle güldü. Müdirenin şaka yaptığını umuyordu, ama pek emin değildi.

İncecik taştan duvarın önünde duran Bayan Stella, "İşte geldik," dedi. Gözlerini kapayıp odaklandı ve duvarın bir bölmesi kayarak açıldı. Gizli bir girişti bu! İçeriden capcanlı güneş ışığı gelince Sage çok şaşırdı. Nemli ve kasvetli ortamdan bir an önce uzaklaşmak isteyen kızlar içeri doluştular. "Yıldız Kızları Dilek İni'ne hoş geldiniz," dedi Bayan Stella. "Bu sihirli yer sadece siz ve Dilek Görevleri'niz için hazırlandı." Yıl-

dızkız Akademisi'nin derinliklerinde olmalarına rağmen kızlar kendilerini aktif olarak işleyen bir Dilek Evi'nde bulmuşlardı. Evin cam çatısından içeri güneş ışığı sızıyordu. Pozitif enerjinin ani etkilerini hisseden Sage gülümsedi. Ayaklarının altını kaplayan çimin üzeri, ışıltı saçan Dilek Küreleri'yle doluydu. Sage hemen küreleri saydı. On bir taneydi. Astra ayakbılarını çıkarmış, kadife gibi çime çıplak ayaklarıyla basıyordu.

Kızlar bahçenin ortasındaki çimle kaplı platforma doğru yürüyüp ne yapacaklarını bilemeden dizildiler. Sage, çok heyecanlı görünen Clover ve Gemma'nın arasında duruyordu, karşısındaki Cassie ise iyice içine kapanmıştı.

Bayan Stella konuşmaya başladı, "On iki Dilek Küresi'nden biri ışık saçmaya başladı, yani dilek gerçekleştirmeye hazır hale geldi. Bu küre içinizden birine ait. Dilek Diyarı'na yapılacak yolculuğa hazır olacak kadar derslerinizde ilerlediğinizden, zamanlama da mükemmel. Şimdi Dilek Küresi, içindeki dilek için en uygununuzu seçecek." Müdire platformu işaret etti. "Hazır mısınız?" Kızlar başlarını salladılar.

Bayan Stella ellerini çırpı. Oda karardı ve bir ışık yayılmaya başlayarak yuvarlak platformun ortasına odaklandı. Kızların gözü önünde platform açıldı; tek

bir Dilek Küresi belirdi ve süzülerek havaya yükseldi. Yavaşça platformun kenarına doğru hareket etti ve hangi kıza ait olduğuna karar vermeye çalışır gibi Yıldız Kızları'nın önünde sırayla durarak çember çizdi.

Sage kürenin kendine ait olduğunu umarak bakışlarını ayırmadan takip etti. Gözlerini kapadı. *Beni seç, beni seç... lütfen beni seç...* Gözlerini açtığı anda küre önünde süzülüyordu.

Bayan Stella elini uzatıp Dilek Küresi'ni tuttu. Gözleri yaşlarla dolu olan Sage'e döndü. "Bu tarihi bir an," dedi. "İlk Yıldız Kız seçildi. Bu Dilek Küresi sana ait Sage." Sage hayal mi görüyordu yoksa müdire buna sevinmiş gibi mi görünüyordu?

Sage heyecandan nefes alamıyor gibiydi. "Gerçekten benim mi?" dedi sonunda tiz bir sesle.

"Gerçekten senin," dedi Bayan Stella. "Tebrikler Sage. Şimdi Dilek Görevi'ne hazırlanma vakti."

Müdire ellerini bir kez daha çırpı. "Yukarı çıktığımızda diğerleriniz dağılabilir. Sage, sen benimle geliyorsun. Yola çıkmadan önce yapmamız gereken çok şey var. Yarın sabah Dilek Diyarı'na yardıma gidiyorsun!"

6.

BÖLÜM

“O şirin, çizgili ceketle pilili eteğe bir daha bak,” dedi Cassie. Yatağında uzanmış Sage’in Yıldızfon’dan, Dilek Diyarı Giysi Seçicisi’ndeki seçenekleri inceleyişini izliyordu. Pantolonlar, yelekler, etekler, elbiseler, çoraplar, şapkalar. Çeşit çeşit ayakkabılar; spor ayakkabılar, düz ayakkabılar, platform ayakkabılar, uzun çizmeler, kısa çizmeler, botlar. Sınırsız seçenek vardı. Sage SEÇ düğmesine bastıkça üzerinde yepyeni bir Dilekcan giysisi belirliyordu.

“Şimdi dön,” dedi Cassie. Sage etrafında dönerken pilili eteği havada süzüldü. “Ah, Dilek Diyarı modasına bayılıyorum,” dedi Cassie. “Bunun beyazı var mı?”

Sage birkaç giysiye daha bakıp rahat mavi pantolon

ile lavanta rengi spor ayakkabıda karar kıldı. Üstüne de parıltılı kelebek desenli, lavanta rengi bluz ve kısa kesim bir ceket seçti. Yıldızfon'un düğmesine bakarak seçimini kaydetti, sonra bulut gibi yumuşacık lavanta rengi geceliğini giyip yatağa girdi.

"İyi geceler Sage," dedi Cassie. "Senin için gerçekten çok heyecanlıyım. Ayrıca ben olmadığım için de çok rahatladım." Esnedi. "Çok iyi iş çıkaracağına eminim." Sage aklında bin bir düşünceyle gözünü tavana dikti. Birkaç saat sonra yabancı bir yere gidecekti; herkesin arasına kaynaşması, doğru Dilek Dileyen Kişiyi bulması, onun dileğini saptayıp gerçekleşmesine yardım etmesi gerekecekti. İçi beklentiyle kıpır kıpır oldu.

Sage, Dilek Diyarı Gözlem Güvertesi'nin Yıldız Kızları'na özel bölümünde yıldız koruma gözlüğünü takarken kalbi küt küt atıyordu. Ellerinde dilek enerjisinden yapılmış kementler tutan iki Yıldız Kovboyu yanında duruyordu. Onların görevi, kayan bir yıldızı yakalayıp Sage'i o yıldızla bağlamaktı. Yıldızı geri salınca Sage gökyüzüne uçacaktı.

Sage gergin olacağını sanmıştı, ama garip bir şekilde sakindi. Oysa diğer Yıldız Kızları ona bol şans dileyerek sarılırken heyecandan yerlerinde duramıyorlardı.

Bayan Stella herkesin dikkatini rica etti. “Paylaşmam gereken birkaç ayrıntı daha var,” dedi. “Dilek Diyarı atmosferine girdiğinde Yıldızfon’un sana görünümünü değiştirme zamanını işaret edecek. Saçının, teninin ve giysilerinin Dilekcanların arasına kaynaşmak için uygun olduğunu kontrol etmelisin.”

“Yani teninin saçtığı ışıltı, capcanlı saç rengin ve Yıldızya modasından geriye bir şey kalamaz,” diye vurguladı müdire. “Gerçek kimliğini her zaman bir sır olarak tutmalısın. Dilekcanların bizim varlığımızı öğrenmeleri felakete neden olabilir. Gelen aşırı dilek talebi altında eziliriz; üstelik bunların çoğu bencilce dilekler olur. Şimdiki dengeyi korumamız çok önemli.”

Sage başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

“Son bir hatırlatma yapayım: Yıldızfon’daki geri sayım saatine çok dikkat et. Küre ölmeden önce dilek gerçekleştirilmeli. Her görevin zamanlaması farklıdır. Bir yıldız saniyesi dahi gecikirsen dilek enerjisi sonsuza dek kaybolur. Dilek Süsü’nün enerji seviyesini sürekli kontrol et. Dileği gerçekleştirmek için bunu ve özel gücünü kullanabilirsin.” Sage başıyla onayladı. “Ama tabii ki öncelikle özel gücünün ne olduğunu öğrenmek zorundasın!” Bayan Stella ona gülümsedi. “Sakin unutma, acil durumlarda kullanmak için asla dilek enerjisinin tamamını tüketme.”

“Her birinizin toplayacağı dilek enerjilerinin ne kadar önemli olduğunu yeterince ifade edemem. Her bir damlasına ihtiyacımız var.”

“Endişe etmeyin,” dedi Sage kendinden emin halde. “Bunu yapabilirim.”

Bayan Stella devam etti. “Dilek Diyarı’nın atmosferi yüzünden sadece Dilek Süsü’nde kalan dilek enerjisini ve geri sayım saatinde ne kadar süre kaldığını görebiliriz. Birbirimizle iletişim kuramayız.”

Sage bir daha başını salladı.

“Leydi Cordial nerede?” diye sordu Bayan Stella. Tam o anda kapı açıldı ve mor saçlı kadın elinde fermuarından mor, dolgulu bir yıldız sarkan, lavanta renkli sırt çantasıyla nefes nefese içeri girdi. “Tüm Dilek Diyarı çocuklarının taşıdıklarına benzer bir çanta yaptık. Bu, aralarına kaynaşmana yardım edecektir.” Sage çantayı alıp koluna taktı.

Bayan Stella gururla Sage’e baktı. “Yolculuğunun başarılı olacağına inancım tam,” dedi. Sage’e sevgiyle gülümsedi. “Son bir şey daha söyleyeyim, Ayna Mantra’nı unutma. Senin için özellikle seçildi: *Sana güveniyorum. Parla bakalım!* Sen ya da Dilek Dileyen Kişin, cesaret ve güce ihtiyacınız olduğunda bu sözleri tekrar et.”

“Sana güveniyorum,” diye tekrarladı Sage. “Parla

bakalım!”

Göz açıp kapayana kadar herkesle kucaklaşıp vedalaşmıştı; sonra yıldız kovboylar kayan bir yıldızı yakaladılar ve Sage'i ona bağladılar. Yıldızı geri bıraktıklarında, şans getirsin diye dirseklerini vurmaya fırsat bulamadan hızla kalkışa geçti. Sonraki durak: Dilek Diyarı'ydı!

Sage'in gökyüzünden yaptığı yolculuk ona en heyecan verici, en hızlı lunapark hız treni gibi geldi. Her yerden ışık ve yıldız parıltıları saçılıyordu. Gri bir bulutun içinden geçerken ürperdi. *Negatif dilek enerjisi olmalı*, diye düşündü. Yolculuk çok kısa sürdü. Birkaç yıldız dakikada milyarlarca *zilometre* yol gitmişti. Sage Dilek Diyarı'nın atmosferine giriyordu.

Yıldızfon'u yanıp sönmeye başladı. GÖRÜNÜM DEĞİŞTİR, diyordu. Sage, Dilek Diyarı Giysi Seçici'yi açtı ve hemen, önceden seçtiği Dilekcan giysisi üzerinde belirdi.

Sonra gözlerini kapayıp Dilek Süsü'ne sımsıkı tutundu. “Yıldız gibi parla hadi,” diye okumaya başladı, “Yıldızlara baksam,” diye başladı söylemeye, “Gördüğüm ilk yıldızda keşke desem, dilek tutsam, dileğim tutsa.” Hemen Dilek Süsü ışık saçmaya başladı, Sage'in içini sıcak, hoş duygular sardı.

Sage önce saçlarına odaklandı; sade, açık kahve-

rengi saç örgüleri düşündü. Sonra tenine odaklandı; pürüzsüz ve ışıltısız olmasını hayal etti. Sıcaklık hissi kaybolunca Sage gözlerini açtı.

Omzundan sarkan saçlarına bakıp da yoğun lavanta rengini göremeyince biraz hayal kırıklığına uğradı. Açık kahverengi örgüleri tam beklediği gibi sıkıcı görünüyordu. Teninde hafif bir pırıltı tabakası görünce şaşırdı. Çabucak silkelenince hepsi uçup gitti. Kendini çok sade ve süssüz hissediyordu. Ama ancak bu sayede herkesin arasında uyum sağlayabilirdi.

İNİŞ İÇİN HAZIRLAN, dedi Yıldızfon. Dilek Diyarı'na düşerken Sage gözlerini kapatıp iniş pozisyonunu aldı. Dilekcanlar yukarı bakıp onu görürlerse bir yıldız kaydığını düşüneceklerdi; hem de çok sevimli bir yıldız.

Hafif bir gürültüyle iniş yaptıktan sonra gözlerini açtı. Alçak, çimenli bir tepenin ortasında, sarı ve turuncu ağaçların arasında oturuyordu. Yanında duran yıldız titreyerek söndü. Sage yıldız koruma gözlüğünü çıkarıp kaldırdı. Eve dönüş yolculuğu için ona ihtiyacı olacaktı. Yıldıza da. Parmağını uzatıp hafifçe dokundu. Soğumuştı. Gülümseyerek Bayan Stella'nın öğrettiği gibi yıldızı katlayarak, onu küçük yıldız şeklinde bir cüzdan haline getirdi. Sırt çantasının önündeki fermuarlı göze koydu, çantasını koluna taktı. İşte! Aynı Dilekcanlara benziyordu!

Etrafında kimseler yoktu. Görülmemesi için iniş koordinatları uzak bir yerde seçilmişti. Tuhaf ama çok hoş bir cıvıltıya benzeyen müzikten başka hiçbir ses duyulmuyordu; çok geçmeden bu sesin yakındaki ağaçların dallarında oturmuş kanatlı, küçük canlılardan geldiğini fark etti.

“Beni yardım etmem gereken Dilek Dileyen Kişi'ye götür,” dedi iletişim cihazına. Hemen tam yol tarifini aldı.

Sage bir süre yürüdükten sonra patika yola çıktı. Yolda giderken çimenlikler, banklar ve daha çok ağaç gördükçe bir parkın ortasında olduğunu anladı. Çok hoşuna giden o melodik sesi çıkaran kanatlı canlıların yanı sıra tüylü kuyrukları olan gri hayvanlar da gördü. Yanından geçerken ona bakarak kendi aralarında konuştular.

Çok geçmeden Dilekcanları görmeye başladı. Kendini durdurmaya çalışsa da gözlerini onlara dikip bakmadan edemedi. Gerçekten de Yıldızcanlara çok benziyorlardı, ama ışıltısız tenleri sönüktü, saçları sade renklerdeydi; kimisi canlı renklerde giysiler, takılar veya yüz boyamasıyla görünüşlerini süslemeye çalışmıştı. Dişi Dilekcanların bazılarının ayağında korkunç yükseklikte ayakkabılar vardı. Erkeklerin çoğunun boynuna uzun kumaştan şeritler bağlıydı. Bazı

Dilekcanlar tekerlekli ayakkabılarla kayarak hareket ediyordu. Kimisi uzun iplere bağlı, büyüklü küçüklü, çeşit çeşit, tüylü hayvanlar gezdiriyordu. Sage onların ismini anımsar gibi oldu; *köpüş* gibi bir şeydi sanki. Parktan çıkıp işlek caddeden karşıya geçti.

Garip şekilli, tekerlekli araçlara ve içindeki Dilekcanlara hayretle bakakaldı. Duydukları doğrudu; gerçekten de araçlarını kendileri kullanıyordu!

Birkaç sokak sonra gideceği yere ulaştı; önünde bayrak dalgalanan, kırmızı tuğlalı büyük bir binaya geldi. Dilek Dileyen Kişi'sinin okuluydu burası. Merdivenlerden çıkıp, kapıları iterken kalbi küt küt atmaya başladı. Uzun koridor bomboştu, sağlı sollu küçük metal dolaplar vardı. Havadaki sert temizlik malzemesi kokusu yüzünden burnunu buruşturdu. KORİDORDA İLERLE, SOLA DÖN, ÜST KATA ÇIK," yazıyordu yıldızfonun ekranında. Sage kendinden emin adımlarla ilerlerken heyecanını saklamakta zorluk çekiyordu. Macerası başlamak üzereydi.

Bir ses onu durdurana dek. "Dur bakayım sen," dedi biri. Bu emir boş koridorda yankılandı.

Sage'in yüreği hopladı. Görevi daha başlamadan sona mı eriyordu?

7.

BÖLÜM

Sage hızla arkasını döndü. Koyu kahverengi saçlı, yeşil üniformalı yetişkin bir Dilekcan erkeği kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

“Bu nasıl kıyafet? Kot ve spor ayakkabının yasak olduğunu bilmiyor musun? Sana ceza notu yazacağım!”

Sage mavi pantolonuna ve ayakkabılarına baktı. Yıldızfonunun düğmesine dokunup zihinsel bir not aldı; böylece hemen Siber Günlük'te kaydedilecekti. *Görev 1, Dilek Diyarı Gözlemleri #1: Okulda “kot ve spor ayakkabı” yasak.* Erkek Dilekcan ceza kâğıdını yazarken, Sage çabucak iletişim cihazına dokundu ve giysi değiştiriciyi açtı. Birden üstünde bambaşka bir giysi belirdi; bu seferki doğru olsaydı bari.

Telaştan doğru düzgün inceleyecek hali olmamıştı, güzel göründüğünü umdu. Adam elindeki dosyadan başını kaldırdı. “Dediğim gibi okulda kot ve...” Sage’in üzerindeki görünce adamın lafı yarıda kaldı. Yavaşça gözlerini kırpıştırdı. “Bir dakika... Nasıl oldu bu? Daha az önce...” Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Şey.. Neyse, izin kâğıdın nerede?” diye sordu sinirle.

Sage dudağını ısırıldı. İzin kâğıdı da neydi şimdi? Okulda bunu öğrenmemişlerdi. Dilekcan aniden başını çevirerek havayı kokladı. “Mmmmm,” dedi yavaşça gülümseyerek. “Kek.”

Bu, Sage’e düşünme fırsatı verdi. Birden adamın gözlerinin içine bakarak konuşurken buldu kendini: “Benim ismim Sage. Okula yeni kayıt oldum.”

Sage, adamın gösterdiği tepkiye hem şaşırdı hem sevindi. Âdeta büyülenmiş gibi ciddi bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı. “Evet,” dedi. “Senin ismin Sage. Okula yeni kayıt oldun.” Biraz daha havayı koklayıp gözlerini kapadı. “Büyükannemin okuldan sonra kardeşimle bana yaptığı kek gibi kokuyor. İş bittiğinde hamur karıştırıcıları yalamamıza izin verirdi. Hadi dersine git!”

Sage yüzünde hafif bir zafer gülümsemesiyle kordorda yürümeye devam etti, ayak sesleri yankılana-

rak merdivenleri çıktı. İkinci gözlemini kaydetti: *İzin kâğıdının ne olduğunu öğren. Önemli bir şeye benziyor.*

VARIŞ NOKTASI, dedi Yıldızfon. Sage sınıf kapısının önünde durup derin bir nefes aldı, örgülerini düzeltip kapıyı açtı. Yirmi beş öğrenci birden aynı anda başını ona doğru çevirdi. Sage birden kendini ilk defa çok çekingen hissetti. Hiç alışık olmadığı bu his neyse ki hızla geçti.

Güzel, sarı saçları arkada toplanmış, üzerinde kırmızı puanlı bir elbise olan yetişkin bir Dilekcan dişisi kapıya doğru geldi. "Sana yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sonra koridora bakıp derin bir nefes aldı.

"Öğle yemeği için havuçlu kek yapıyorlar galiba. Çok güzel kokuyor." Uzaklara dalarak gülümsedi. "Annemin krema kaplı havuç keklerinin kokusu burnumda tüttü."

Bu sefer Sage ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Öğretmenin gözlerinin ta içine baktı. "Benim ismim Sage," dedi neşeyle. "Sizin yeni öğrencinizim."

Öğretmen aynı koridordaki adam gibi başını aşağı yukarı salladı. "Senin ismin Sage. Benim yeni öğrencimsin," diye tekrarladı. Pencerenin yakınındaki sıralardan birini işaret etti. "Lütfen otur. Benim ismim Bayan Daniels, yeni öğretmenim."

Görev 1, Dilek Diyarı Gözlemleri #3: Genç Yıldız Kızları'nın yetişkinler üzerinde bir çeşit zihin kontrolü olduğu kesin. Sage bazı öğrencilerin meraklı bakışları altında yerine geçti. Giysilerine eğilip bakınca gözleri hayretten kocaman açıldı. Üstünü değiştirme telaşıyla giysi seçicinin ona mavi yeşil çizgili tişört, turuncu etek ve capcanlı sarı renk tayt giydirdiğini fark etmemişti. Bir daha başını eğdi. Yetmezmiş gibi kırmızı mor ayakkabıları vardı. Haline güldü. Gökkuşuğuna benziyordu! *E, en azından rengârenk ve neşeli görünüyorum,* diye düşündü.

Birkaç öğrenci yanından geçerken kıkır kıkır gü-lüştü.

“Çocuklar,” dedi öğretmen. “Yeni sınıf arkadaşınıza kabalık etmeyin.”

“Sırt çantan güzelmiş,” dedi bir oğlan. “Ama neden sırtında değil?”

Sage göğsüne taktığı çantaya baktı.

“Eyvah,” dedi. “Onu göğüs çantası sanmıştım ben!”

Sınıf kahkahalarla güldü. Ama Sage kasıtlı bir espri yapmış gibi güldüler. Sage gülümsedi. Hiç istemeden iyi bir başlangıç yapmıştı.

Bacaklarını dışarı uzatmış bir çocuğun üzerinden geçerek plastik sandalyeye oturdu, sandalyeye bağlı masaya kollarını koydu. *Jon buradaydı, yazılıydı ma-*

sada. Sıranın ona göre ayarlanmasını bekledi. Ama sıra olduğu gibi kaldı; sert, plastik ve rahatsızdı. Bu da dört numaralı gözlemdi: *Dilekcan sandalyeleri üstünde oturana göre değişmiyor.*

Hangi öğrencinin Dilek Dileyen Kişisi olduğunu merak ederek sınıfa bakındı. Dilek Süsü hafifçe ılık yaydığına göre Dilek Dileyen Kişisi yakınlarda olmalıydı. Çilli, kızıl saçlı kız mıydı? Boşluğa dalıp gitmiş örgülü sarışın mıydı? Merakla ona bakan simsiyah saçları omzuna gelen kız mıydı? Herkes olabilirdi!

Bayan Daniels matematik dersine devam etti. Eli-ne kırmızı bir yazma aracı aldı ve sınıfın önündeki duvarı kaplayan düz, beyaz zemine bazı sayılar ve semboller yazdı. “Hadi bakalım, bu denkleme bir göz atmak isteyen var mı?” diye sordu.

Sage merakla yerinde doğruldu. Öğrencilerden biri gerçekten çıkarıp gözünü mü atacaktı? *Bu*, çok ilginç bir gözlem olurdu! Ama maalesef kimse bunu yapmadı.

“Hadi çocuklar,” dedi Bayan Daniels. “Birisi tahtaya kalksın da Sage’e uzun denklemlerde ne kadar iyi olduğumuzu göstereyin.”

Kimse gönüllü olmadı.

“İki yüz doksan bir bin altı yüz altı bölü üç yüz yetmiş bir,” dedi Bayan Daniels.

“Yedi yüz seksen altı,” dedi Sage düşünmeden. Öğ-

renciler yüzlerinde hayranlık dolu bir ifadeyle ona baktılar. Sage birden ilgi odağı olmaktan -hem de bu sefer iyi anlamda- büyük keyif aldı. “Sage, önce elini kaldırmalı...” Bayan Daniels’ın lafı yarıda kaldı. Kitabına baktı. “Sonuç doğru,” dedi yavaşça. Kaşlarını çattı. “Bu nasıl olabilir? Hesap makinesi mi kullanıyorsun?”

“Hesap makinesi nedir?” diye sordu Sage. Bütün sınıf aynı anda kıkır kıkır güldü.

Bayan Daniels gözlerini kıstı, sonra bir daha kitabına baktı. “Elli bin yüz doksan üç bölü doksan dokuz?” dedi.

“Beş yüz yedi,” dedi Sage ama artık çenesini kapalı tutması gerektiğini hissediyordu. Herkesin gözlerini üzerine diktiğini fark edince iyice rahatsız olmaya başladı. Sırasına çöktü. Bu kadar ilgi görmesi iyi olmayabilirdi. Sonuçta araya kaynaması gerekiyordu.

Bayan Daniels afallamıştı. “Doksan iki bin beş yüz elli beş bölü dört yüz on beş?”

Sage varlığının her hücresiyle doğru cevabı haykırmak istese de kendini zorlayarak, “İki yüz yirmi iki?” dedi.

Bayan Daniels sonunda tatmin olarak başını salladı. “Hayır, iki yüz yirmi üç!” Eski okulunda da aynı matematik kitabını kullanıyordunuz herhalde. Diğer cevapları oradan hatırlamış olmalısın.”

“Evet,” dedi Sage.

Görev 1, Dilek Diyarı Gözlemleri #5: Okulda kimliğini gizli tutmak istiyorsan yıldız yeteneklerini kendine sakla. Ne kadar cezbedici olsa da gösteriş yapmak yok!

8.

BÖLÜM

Sage, Dilekcan öğrenciler için üzüldü. Kafeteryaları, Gök Kafe'nin yanından bile geçmezdi. Gürültülüydü, bataklık çileği gibi garip kokuyordu. Masa örtüsü, kabarık koltuklar, ayaklarının içinde gömüldüğü tüylü halılar yoktu. İçeride sıcaklık kontrolü de yoktu. Hiç kimsenin önünde kumaştan peçete de göremedi.

BotBot garsonlar olmadan sipariş vermek de nasıl bir şeydi? Burası kesinlikle çok ilkeldi: Plastik bir tepsi alıp istediğin yemeği işaret ediyordun ve saçlarına tül bone takılı bir bayanın kepeyle sana yemek durmasını bekliyordun. Yıldızıya'ya geri döndüğünde Profesör Elara Ursa'ya bundan bahsetmeliydi.

Hele yemekleri görür görmez Sage'in karnına san-

cılar girdi. Buna rağmen peynirli fırın makarna diye bir şeyi işaret etti; yoğun turuncu renkli, kare şeklinde bir yemektir bu. Herkesin soğutucu dolaptan bir şeyler aldığını görünce Sage de aynısını yaptı.

Kafeteryanın ortasında durup, Dilek Dileyen Kişisini aramaya nereden başlayacağını düşünürken biri ona seslendi, “Merhaba, yeni kız! Buraya gelsene!”

Sage ona delice el sallayan Dilekcan kızın yanına gitti, sınıfından birkaç kızın daha olduğu masaya oturuverdi. Kızıl saçlı kız, sarışın örgülü kızla simsiyah saçlı kız da yanındaydı. Kızlar kendini tanıttı; Marika, Hailey, Jenna, Ella ve Madison. Sage başını hafifçe sallayarak gülümsedi. Sonunda bir yere varıyordu.

“Matematiğin çok iyi,” dedi Jenna isimli çilli, kızıl saçlı kız. “Çocuk oynacağı gibi geliyor sana!”

“Oyuncak mı?” diye sordu kafası karışan Sage. “Ne oynacağı?”

Dilekcan kız Sage’in espri yaptığını sanarak güldü.

“Yani senin için çok kolaymış gibi görünüyor,” dedi esmer saçları omzuna gelen, kahverengi güzel gözlü kız Maria.

Sage başını sallayıp gülümsedi. *Görev 1, Dilek Diyarı Gözlemleri #6: “Çocuk oynacağı” deyimini Dilekcan sözlüğüne ekle. “Kolay” demekmiş.*

“Giysilerini çok beğendim,” dedi sarışın örgülü Hailey. “Çok renklisin!”

“Teşekkürler,” dedi Sage. Tepsisinden ÇİKOLATALI SÜT yazan kutuyu aldı. “A, çikolata,” dedi ilk Dilek Dileyen Kişiler 101 dersini hatırlayarak. “Sevgililer Günü olmalı!” Bağlantı kurabildiğine sevindi. Profesör Ursa’nın onları uyardığı gibi tadının korkunç olacağından endişeliydi.

Kızlar bir süre ona bakıp kahkahalara boğuldular. “Çok komiksin!” dedi Maria.

Sage omzunu silkti. Kutuyu evirip çevirerek inceledi. Nasıl açacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Dilek Dileyen Kişiler 101 dersinde henüz içeceklere gelmemişlerdi.

Dilekcan kızlar yine gülmeye başladılar. “Büyük sayıları kafanda bölebiliyorsun ama şimdi bambaşka bir gezegendenmiş gibi davranıyorsun!” dedi kısacık, açık kahverengi saçlı Madison.

Sage yutkundu. *Tüh, yazık!* Yoksa gerçekten de Dilek Diyarı’ndan olmadığını anlamış mıydı? Ne yapacaktı şimdi? Dilekcanlar sürekli gülüyorlardı. “Hiç espri yapmayı bırakmaz mısınız?” diye sordu Madison. Sage birden olan biteni anladı. Rahatlayarak iç çekti.

Maria uzanıp Sage’in içeceğini aldı, arkasındaki kısa, plastik pipeti çekti ve kutuya sapladı. “Al baka-

lım,” diyerek Sage’e geri uzattı.

Hâlâ kafası karışık olan Sage çikolatalı sütü aldı, tereddüt ederek pipeti ağzına götürüp içti. Gözleri kocaman açıldı. İçecek soğuk, tatlı, yoğun ve inanılmaz lezzetliydi. Profesör Elara Ursa çikolata ile ilgili çok yanılmıştı. Bu, Sage’in hayatında tattığı en güzel şeydi.

Madison güldü. “Daha önce hiç çikolatalı süt içmemiş gibi davranıyorsun!” dedi.

Sage sıırttı. Gerçekleri bir bilselerdi!

“Benim düşündüğümü mü düşünüyorsunuz?” dedi Jenna. Diğer kızlar da başlarıyla onayladılar. Sonra birden kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar.

“Dinle bakalım yeni kız,” dedi Jenna. “Senin eğlenmeli olduğunu düşünüyoruz ve seni öğle yemeği masamıza davet etmeye karar verdik. Kalıcı olarak.”

Sage gözünün ucuyla Dilek Süsü’ne baktı. Hâlâ hafif hafif ışık saçıyordu. Yani bu kızlardan hiçbiri Dilek Dileyen Kişisi değildi. Yine de o yakınlarda bir yerdeydi.

“Teşekkürler,” dedi Sage.

“Bayan Daniels’ın sınıfında hayatta kalman için bilmen gereken bazı şeyler var. Joey Peterson burnunu karıştırır. Sakın ellerine dokunma. Bayan Daniels her Cuma sürpriz sınav yapar, bu yüzden hazırlıklı ol.”

“Molly Chow harika doğum günü atıştırmalıkla-

rı getirir, bu yüzden ona iyi davranırsan pastalar ve keklerle besler seni. Ne yaparsan yap, Genevieve'den uzak dur," dedi Hailey.

"Genevieve kim?" diye sordu Sage.

"Sınıfın en kötü kalpli kızı," dedi Maria.

"Okulun en kötü kalpli kızı desek daha doğru olur," dedi Ella onu düzelterek. "Şurada sırada duran pembe elbiseli kız."

"Ayrıca okulun en şımarık kızıdır," diye ekledi Maria. "Öyle kötü niyetlidir ki bir keresinde üstündeki giysileri beğenmediği için bir kızı ağlattığını duymuştum. Kötülükte sınır tanımaz!"

"Bu çok kötü bir davranış," diye hak verdi Sage.

"Ama sen çok eğlencelisin," dedi Jenna. "Arkadaş canlısısın." Yüzünü buruşturdu. "Şu diğer yeni kız gibi değilsin," diye ekledi.

"Kim?" diye sordu Sage.

"Jane," dedi Hailey. "Çok tuhaf biri. Senin tam tersin. *Kendisini* yakından tanımak için *bizim* uğraşmamız gerektiğini düşünüyor gibi."

"Geçen ay yüzümüze bile bakmadı ama şimdi hepimizin doğum günü partisine gitmemizi bekliyor. Nasıl böyle düşünebilir?" diye ekledi Jenna.

Sage yerinde doğruldu. *İlginç*. "Peki, hiçbiriniz partisine gitmeyecek misiniz?" diye sordu.

“Hayatta olmaz,” dedi Ella. “Önce benimle arkadaş olmaya çalışmalıydı. Tanımadığım kişilerin doğum günü partine asla gitmem.”

“Hepinizin partisine gitmenizi dilediğinden eminim,” diye düşündü Sage yüksek sesle.

“Aman, istediği kadar dilemeye devam edebilir,” dedi Hailey. Sage kalbi heyecandan küt küt atarak ayağa kalktı. Dilek Dileyen Kişisini bu kadar çabuk çözmüş olabilir miydi?

“Zil daha çalmadı,” dedi Maria. “Nereye gidiyosun?”

“Jane’e merhaba diyeceğim,” dedi. “Nerede?”

“Şurada, tek başına oturuyor. Her zamanki gibi,” dedi Ella karşıdaki masayı işaret ederek. “Bizden de selam söyle!”

Bunun üzerine kızlar kıkır kıkır gülüştüler.

Sage bu arada hemen Jane’in yanına gitti. Jenna gülmeyi bıraktı. “Bir dakika,” dedi. “Ciddiymiş.”

Sage masanın önünde durdu, uzun kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış dişi bir Dilekcan, kitabının üzerine eğilmiş, büyük bir dikkatle kaşlarını çatmış, sandviç yiyordu.

Sage onu inceledi. Okuduğuna kendini mi kaptırmıştı yoksa meşgul görünme numarası mı yapıyordu?

“Merhaba,” dedi Sage. “Burada oturan var mı?”

Jane başını kaldırıp Sage'in kötü esprisine kaşlarını çatarak tepki verdi. "Dalga geçiyorsun değil mi? Hiç komik değilsin."

"Özür dilerim," dedi Sage masaya elini yaslayarak. "Aynı sınıftayız artık. Sınıfın en yeni öğrencisine vereceğin tavsiyeler var mı?" Dirseklerini masaya yaslayıp çenesini ellerinin üzerine koydu.

"Tavsiyeye ihtiyacın yok," dedi Jane buz gibi bir sesle. "Baksana, daha okulun ilk gününden benim bir ayda edindiğimden daha fazla arkadaş edindin."

Çünkü ben insanlara sıcak davranıyorum, diye düşündü Sage. Ama bunu kendine sakladı. Derin bir nefes alıp hemen konuya girdi. "Doğum günü partisi veriyormuşsun."

Jane sertçe kitabını kapadı. "Hep annemin yüzünden!" diye bağırdı. "Ben parti filan istemiyordum. Ama o parti verip neredeyse sınıftaki her kızı davet etmeye zorladı beni. Hiç kimse partime geleceğine dair cevap vermedi. Tek bir kişi bile. Ne utanç verici! Şimdi yetmezmiş gibi bir de sınıfın eziği oldum."

"Şey, ben gelmek isterim," dedi Sage nazikçe. "Partileri çok severim."

Jane'in bir an heyecanla parlayan gözleri hemen kısıldı. Bakışlarını kaçırdı.

"Beni yalnız bırak," dedi.

Sage gözlerini kırptırdı. “Ne dedin?”

“Beni yalnız bırak dedim,” diye tekrarladı Jane. Homurdandı. “O kızlar benle dalga geçmen için seni buraya gönderdiler, değil mi?”

“Hayır, yemin ederim!” dedi Sage. Ellerini kaldırdı ve biraz geri çekilip gözünün ucuyla Dilek Süsü’ne baktı. Capcanlı bir ışık saçıyordu! *Evet!*

“Eyvah,” dedi yanından geçen bir öğrenciye çarparken. “Özür dilerim.”

“Ahhh,” diye bağırdı öğrenci. “Ayağım!”

Sage onun kim olduğunu görmek için başını çevirdi. *Ah, harika. Genevieve.*

“Özür dilerim,” dedi Sage.

“Boş ver,” dedi Genevieve omzunu silkerek. Sage’i tepeden tırnağa süzdü. “A, kıyafetin ne güzelmiş.”

Sage gözlerini kıstı. Genevieve’in ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordu. Onunla dalga geçiyordu! Kıza sert bir bakış attı. Genevieve bir şey söyleyecekmiş gibi bakakaldı. Sonra yürüyüp uzaklaştı.

Görev 1, Dilek Diyarı Gözlemleri #7: Hangi yıldızda olursan ol her yerde kötü kalpli çocuklar var.

Dilek Dileyen Kişisine geri döndü. “İnsanların partine gelmesini mi dilerdin?” diye sordu, çok zekice davrandığını düşünerek.

“Bunu konuşmuştuk ya?” dedi Jane.

Sage ısrar etti. “Bunu tüm kalbinle arzu ediyor musun?”

Jane ciddi olup olmadığını görmek için Sage’e baktı. “Evet, sanırım öyle,” dedi itiraf ederek.

“E, ben de partine gelmeyi gerçekten istiyorum,” dedi Sage Jane’e. “Hatta gelmiş geçmiş en iyi partiyi yapman için sana yardım da etmek istiyorum. Öyle büyük bir parti olacak ki sınıftaki her Dil –, yani kız gelmek için yalvaracak.”

“Genevieve hariç herkes,” dedi Jane. “O davetli değil.” Yüzündeki somurtkan ifadenin yerini umutlu bir bakış aldı. “İnsanların gerçekten de partime geleceğini düşünüyor musun?” diye sordu nazikçe.

“Bundan eminim,” dedi Sage başıyla onaylayarak.

Şimdi tek yapmam gereken Jane’in diğer kızları partiye gelmeye ikna etmesine yardımcı olmak, diye düşündü. Bu iş çocuk oynacağı olacak.”

Sage kendiyle gurur duyuyordu, daha ilk günden Dilekcan deyimlerini kullanmaya başlamıştı bile. *Bu işte doğuştan yetenekliyim!* diye düşündü. Her şey mükemmel gidiyordu. Şimdi tek yapması gereken, bu dileği *nasıl* gerçekleştireceğini bulmaktı. Ama zor kısmını atlatmıştı. Profesör Lucretia Delfin onunla gurur duyardı.

9.

BÖLÜM

“Jane’in doğum günü partisine hayatta gitmem,” dedi Jenna, eşya dolabının kapağını sertçe vurup, telaşla kilitledi. Güzel yüzünde somurtkan bir ifadeyle hızla arkasını döndü. “O hiç sevimli biri değil!”

Sage başını iki yana salladı. “Dinle beni, Jane *aslında* gerçekten iyi biri. Sizinle konuşmaya çok çekindiği için biraz garip görünüyor, hepsi bu.”

Jenna omzunu silkti. “Tamam, sana inanıyorum,” dedi. Sage bir yıldız anı boyunca çok heyecanlandı. “Ama yine de onun partisine gitmek istemiyorum,” dedi ısrarla.

Sage ne yapacağını bilemedi. Sonra birden aklına bir fikir geldi. Dilek Süsü’nü elinde tuttu. Belki özel

yeteneği genç Dilekcanların zihnini kontrol etmekte. Jenna'nın gözlerinin içine baktı. "Jane'in partisine gideceksin," dedi. "Arkadaşlarına da gelmelerini söyleyeceksin."

Jenna bir an Sage'den gözlerini ayıramadı. "Tamam, sen bilirsin Sage."

Sage gülümsedi.

Jenna yüksek sesle güldü. "Ciddi olduğumu sanmadın değil mi? Yok artık! Ah, Sage, çok komiksin!"

Demek genç Dilekcanların zihnini kontrol etmek, benim özel yeteneğim değilmış, diye düşündü Sage. Acaba özel yeteneğim ne?

Sage büyük hayal kırıklığına uğradı. Jenna grubun lideriydi. O gitmezse arkadaşlarının hiçbir gitmezdi. "Fikrini değiştirecek bir şey var mı?" diye sordu Sage yalvararak. "Ne istersen?"

"Hayır," dedi Jane. Ama yüzünde garip bir ifade vardı. Sage'in içindeki his onu ikna edebileceğini söylüyordu. Hemen Dilek Süsü'ne dokundu ve kızın düşüncelerini okumaya çalışarak odaklandı. Evet okuyabiliyordu! Yeteneğini keşfetmişti! Yıldızlar aşkına!

Jenna'nın düşünceleri Sage'in zihnine akmaya başladı. *Voleybol çalışmasından önce matematik ödevini yapmalıyım... DeFTERim nerede?... Annem bu gece kızarmış tavuk yapsa keşke... Sage'in saçları ne güzel...*

Havalı bir şey yapsalar o partiye giderim. Pinyatalar ve sandalye kapmacalarla dolu bebek partilerinden çok sıkıldım... Nerede şu defter yahu?

Vay canına! İşe yarıyordu! Sage çok bitkin düşmüştü, Dilek Süsü'ne bakınca enerji seviyesinin ciddi anlamda düştüğünü gördü. Ayrıca Jenna'nın ne demek istediğini anlamamıştı; mobilya kapmak? Pinyata da neydi? Neyse, artık önemi yoktu. Jane'in dileğini gerçekleştirmenin yolunu biliyordu.

Sage koridorda hızla ilerlerken Jane'i gördü; dolaşının önünde diz çökmüş, sırt çantasına kitap dolduruyordu.

"Merhaba," dedi Sage'e. "Ben de seni arıyordum. Bize gelip partime yardım etmek ister misin?"

"Harika fikir!" dedi Sage.

Jane sırt çantasının fermuarını çekip ayağa kalktı. "Jenna'yla konuştuğumu duydum," dedi hevesle. "Geleceğini söyledi mi?"

"Buna uğraşıyorum," dedi Sage.

Okuldan birlikte çıkıp kaldırımında yan yana yürüdüler. Ayaklarının altında kurumuş yapraklar hoş bir şekilde çıtırdıyordu. "Ne güzel bir semtmiş," dedi Sage. Çimler biçilmiş, evler büyük ve gösterişliydi.

"Burası şehrin havalı kesimidir," dedi Jane. "Genevieve burada oturuyor." Önünde kıvrımlı bir sürüş

yolu olan diğer evlerden büyük olanı gösterdi.

“Şu küçük ev ne için?” diye sordu Sage işaret ederek. Dört kapısı vardı ama hiç penceresi yoktu.

Jane kıkır kıkır güldü. “Ah, Sage çok şaşkınsın. Orası bildiğimiz garaj!”

“Ha, tabi,” dedi Sage. “E, Genevieve çok kötü kalpli birine benziyor.”

“Herkes öyle diyor,” dedi Jane. “Belki de doğrudur, bilmem ki.” Omzunu silkti. “Risk alma derim, bu yüzden ondan uzak dur.”

Sage’e baktı. “Lavanta rengi saç teline bayıldım,” dedi. “Keşke annem de saçlarımı boyamama izin verse.”

Sage saçlarına dokundu. Saçında bir tutam lavanta rengi olduğunun farkında değildi. Jane sadece bir tutamını beğendiğine göre Sage’in asıl saçlarını görse ne derdi kim bilir.

“E, sen nerelisin?” diye sordu Jane.

Sage bir an panik oldu. “Şey, şey... uzaklardan,” diye cevapladı.

Jane başını aşağı yukarı salladı. “Ben de!” dedi. “Ta Connecticut’tan taşındık.”

Sage gülümsemesini gizledi. “Yeni öğrenci olmak zor,” dedi.

“Bana mı diyorsun?” dedi Jane.

Sage yerdeki çakıl taşını tekmeledi, sonra iki kız

sessizce yürümeye devam ettiler.

“Aa,” dedi Sage birden. “Sizin evde çikolatalı süt var mı?”

Jane'nin annesi Bayan Newman okuldan bir arkadaşıyla gelen kızını güler yüzle karşıladı.

“Seninle tanıştığıma çok sevindim Sage!” dedi neşeyle. “Jane'in yeni arkadaşlarından biriyle tanışmak çok güzel!” Kızına döndü. “Gördün mü? Zamanla her şeyin yola gireceğini söylemiştim!”

“Anneeee,” dedi Jane homurdanarak; çok utanmış görünüyordu. Sage, Jane'in neler hissettiğini anlıyordu. Dilek Diyarı anneleri Yıldızıya annelerine çok benziyordu; çocuklarının üzerlerine titriyorlar ama onların ne kadar sıkılgan olduğunu hiç anlamıyorlardı. Bayan Newman kızının etrafında dört dönerek dağılan bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Jane nazikçe annesinin elini itti. Sage'in içine birden yuva hasreti çöktü, ailesini özledi.

“Ee, hadi işe koyulalım,” dedi Sage düşündüğünden daha hevesli bir şekilde.

Jane kaşların kaldırdı. “Tamam,” dedi. “Nereden başlayalım?”

Sage kafeteryada sırada beklerken duyduğu bir Dilek Diyarı deyimini kullanmaya çalıştı, “Süper havalı

bir parti planlamalıyız.”

Jane başıyla onayladı. “Tamam. Ama nasıl...”

“Benim bir fikrim var!” diye araya girdi Jane’in annesi yüzünde heyecan dolu bir gülümsemeyle. “Benim çocukluğumdaki gibi eski moda bir partiye ne dersiniz? Hani eşeğe kuyruk takmak, sandalye kapmaca, sudan elma yakalamak...”

Sage, Jenna’nın düşüncelerini hatırlayarak, “Olmaz!” diye bağırdı.

Jane ile annesi şaşkınlıkla ona baktılar.

“Yani, çok iyi fikir ama bu daha önce yapılmış bir şey,” diye açıklayıverdi Sage. “Biz farklı olalım. Eşsiz bir parti olsun!”

“Sihirbaza ne dersiniz?” diye sordu Bayan Newman. “Ya da balondan hayvan yapan komik bir palyaço?”

Sage gözünün ucuyla Jane’e baktı. Jane’in yüzündeki dehşet ifadesi yeterli cevaptı.

“Anneeee,” dedi Jane. “Üç yaşında çocuk değiliz ki artık.” Eğilip Sage’in kulağına fısıldadı. “Yukarı, benim odama çıkalım da yalnız kalalım.”

Sage Jane’in odasına girince beğeniyle başını salladı. Çok düzenli bir odaydı; yatağı yapılmış, oyuncak hayvanları düzgünce üzerine yerleştirilmişti. Sage gerçek kâğıttan yapılmış kitaplarla dolu rafı gördü. Dikkatle bir kitap seçip eline aldı. Pürüzsüz yüzeyinde

parmaklarını gezdirdi. Siyah, kırmızı ve beyaz renkli kitabın kapağında, kürk kapüşonlu pelerinler giymiş iki kız ile karlı bir tepede onlara hırlayan üç kurt vardı. Hemen kitabın kapağını açtı ve incecik sayfaları çevirmeye başladı. "Vay canına," dedi.

Jane güldü. "Hiç kitap görmemiş gibi davranıyorsun!" dedi. Sage'in omzunun üzerinden baktı. "*Willo-ughby Chase Kurtları*," dedi Jane. "Çok iyi bir kitaptır. Görkemli bir İngiliz malikanesi. İki kuzen. Kötü kalpli bir müdire. Korkunç bir yetimhane." İç çekti. "En sevdiğim kitaplardan biridir."

"Çok heyecan verici görünüyor," dedi Sage.

Jane gülümsedi. "Senin olsun. Bende bir tane daha var."

Sage kitabı özenle sırt çantasına koydu. Arkasını döndüğünde Jane'in kitaplığında duran rengârenk bir nesneyi fark etti. Capcanlı pembe, mor ve mavi renklerde kalp desenli çok güzel bir tişörttü bu. "Bu ne?" diye sordu merakla.

"A, o mu? Benim yaptığım bir tişört," dedi Jane öylesine. Ama Sage çok etkilenmişti. Jane'in eserinin capcanlı renklerinden, becerikli bir şekilde kullanılmış ışıltilardan gözlerini alamadı.

"Gerçekten sen mi yaptın?" diye sordu Sage. "Çok güzel."

Jane güldü. “Bende daha bir sürü var.” Sage’in şaşkın bakışlarını görünce omzunu silkti. “Buraya taşındığımızdan beri çok boş vaktim oldu!”

“Muhteşem,” dedi Sage.

Sonra Jane, Sage’e muhteşem, ıslıtlı bir tişört yapmayı öğretti. Sage rengârenk krepon kâğıtlarını küçük parçalara keserek -tabii ki- yıldız deseni yaptı ve bu küçük parçaları, *beyaz sirke* isimli keskin bir sıvıyla dolu su şişesiyle özenle spreyledi. Islak kâğıtlar tişörtün üzerinde rengârenk desenler bıraktı. Jane sonra tişörtün üzerine simli spre y sıktı.

İşleri bitip de Sage’in tişörtü masada kururken, “Çok güzel oldu,” dedi Jane. “Kuruyunca, gör bak nasıl güzel olacak.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sage. “Çok iyi bir öğretmensin!” Rengârenk boyalı ellerini kaldırıp profesörün gösterdiği gibi parmaklarını oynattı.

“Caz parmakları!” dedi Sage.

Jane güldü. “Tüh sana eldiven vermeyi unuttum!” dedi Jane.

“Önemli değil,” dedi Sage. “Güzel bir leke oldu, garip ama güzel!”

“Çok eğlenceliydi,” dedi Jane. Sonra içini çekti. “Ama hâlâ doğum günüm için bir plan yapamadık. Akşam yemeğine kalsan da bunu düşünsek, olmaz mı?”

Sage hâlâ ıslak olan tişörtün kenarına dokunup gülümsedi. “Hiç merak etme,” dedi Jane’e. “Her şeyi halledeceğim. Hem yemeğe kalmayı da çok isterim.”

Yemek masasının başında oturan Jane’in babası havayı kokladı. “Bu akşam tatlıda ters düz ananas tatlısı mı var?” diye sordu umutla. “Çok güzel kokuyor!”

“Hayır,” dedi Bayan Newman. “Dondurma var.” Kaşlarını çatı. “Çok garip. Ben de pasta kokusu alıyorum. Ama daha çok çikolata gibi kokuyor.”

Sage gözlerini dikmiş onları izliyordu. Bu iş iyice garipleşiyordu. “Lütfen, şey... yemeği uzatır mısınız,” dedi.

Bayan Newman kıkır kıkır güldü. “Domates soslu spagetti mi diyorsun? Tabi!”

Sage iki tabak spagetti yedi. Yemesi garipti, ama çok lezzetliydi!

Tatlı olarak çilekli dondurma diye bir şey yediler. Soğuk, tatlı ve çok sevimli pembe renkli bir şeydi.

Sage üçüncü bardak çikolatalı sütünü de bitirdikten sonra sofrayı toplamayı teklif etti. Mutfakta Bayan Newman’la yalnız kalır kalmaz, ona döndü. “Akılma bir fikir geldi,” dedi kadının ela gözlerinin içine bakarak. “Bu gece sizin evde kalsam ya?”

Jane elinde çatal, kaşık ve bıçaklarla mutfığa girip

hepsini lavabonun içine attı.

“Aklıma bir fikir geldi,” dedi Bayan Newman Sage’e. “Bu gece bizim evde kalsana?”

Jane sevinçle gülümseyerek ellerini mutfak havlusuna sildi. “Gerçekten mi?” dedi annesine sarılarak. “Ne güzel olur.” Sage’i kolundan tutup üst kata götürdü. “Annem seni çok sevmiş galiba,” dedi. “Okul günü arkadaşlarımla yatıya kalmasına izin vermez!”

Ertesi gün okula giderken yeni tişörtlerini giymeye karar verdikten sonra, kızlar ödevlerini yaptılar -tabii ki Sage bir çırpıda bitiriverdi- ve yatmaya hazırlandılar. Sage Jane’den ödünç aldığı geceliği giymek üzere banyoya gitti. Aynaya dönüp Dilekcan halini inceledi. Sonra Bayan Stella’nın veda ederken söylediklerini anımsadı: *Ayna Mantra’nı sakın unutma!* Biraz moral ona iyi gelebilirdi. Ama mantra sözleri neydi?

Sage gözlerini kapayıp hafızasını zorladı. Sonra gözlerini açıp aynaya dokundu ve o sözleri söyledi: “Sana güveniyorum. Parla bakalım!”

Yansıması birden şekil değiştirince nefesi kesildi. Saçları yine lavanta rengi olmuş, teni parıltısını geri kazanmış ve gözleri normal menekşe rengi olmuştu. Başını eğip kendine bakınca örgülerinin hâlâ açık kahverengi olduğunu gördü, sonra başını tekrar kal-

dırıp gerçek haline hayranlıkla baktı. Hem enerji oldu hem de huzur buldu.

Derken kapı çaldı. "Sage, işin bitmek üzere mi?" diye seslendi Jane. Sage yerinde sıçradı, neyse ki kapıyı kilitlemişti. Ya Jane onun gerçek halini görseydi. Bu çok tehlikeli olurdu!

"Bir yıldız... pardon bir dakika lütfen," dedi Sage. Hemen üstünü değiştirdi, ışığı kapamadan önce yansımasına bir kez daha bakıp kapıyı açtı.

Jane'in büyük yatağının altından açılan alçak yatağa yattı ve yorganı üzerine çekti.

"Sage?" diye fısıldadı Jane karanlıkta. "İnsanların partime geleceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Evet," dedi. "Gerçekten."

Jane iç çekti. "Ben pek emin değilim. Doğduğum yerde yaşarken her şey çok daha kolaydı. Keşke buraya hiç taşınmasaydık. Eski hayatımı özleyorum."

"Seni çok iyi anlıyorum," dedi Sage. Artık beyni saniyede milyonlarca zilometre hızla hareket etmediği için kendisi de evini özlemeye başlıyordu. Jane'in yorganının altında sağa sola döndüğünü duyabiliyordu.

"Sanırım kolay olacağını düşünmüştüm," diye devam etti Jane. "Eski okulumda öyle çok arkadaşım vardı ki. Çok popülerdim. Herkes doğum günü partilerine gelmek isterdi. Bilmiyorum. Belki de insanların

benimle zaten arkadaş olmak isteyeceğini düşünüp hiç çaba sarf etmedim. Biraz utangacım biliyorsun.” İç çekti. “Belki şansımı yitirdim. Belki de artık çok geç.”

“Arkadaş edinmek için hiçbir zaman geç değildir,” dedi Sage. “Bence her şey yoluna girecek. Yarın, arkadaş canlısı ve nazik ol; yani kendin gibi davran, yeter.”

“Tamam,” dedi Jane. “Umarım haklısındır. İyi geceler.”

“İyi geceler, Jane.” *Umarım haklıyım*dır, diye düşündü Sage de uykuya dalmadan. *Çünkü haklı çıkarsam herkes benimle gurur duyacak.*

Yatakta diğer yana döndü. *Ah, tabii bir de Yıldızya'yı kurtarmaya yardım edeceğim!*

10.

BÖLÜM

“Vay canına! Bu tişörtü nereden aldın?” dedi Jenna heyecanla bağırarak. “Çok havalı!”

“Ah, bu mu?” dedi Sage gülmemek için kendini tutarak. İşler tam planladığı gibi gidiyordu. Keşke bu kadar yorgun hissetmeseydi. Dilek Diyarı’nın atmosferi bir şekilde enerjisini tüketiyor olmalıydı. Uzun kollu, turkuaz bluzun üstüne yepyeni tişörtünü; altında da lavanta renkli bir etek ile lavanta ve turkuaz çizgili çorap üzerine bağcıklı çizme giymişti.

Jane’in banyosunda giysi seçiciden gizlice onlarca giysi denemiş, sonunda en uygunlarını seçmişti. Çok güzel görüldüğüne hiç şüphesi yoktu. Jane, Sage’in ondan giysi ödünç almamasına şaşırdıysa da bundan

bahsetmemiştii. Belki de genç Dilekcanlar, sırt çantalarında her zaman yedek giysi taşırdı. Sage bunu araştırmalıydı.

“Evet!” dedi Jenna. “Muh-te-şem!”

Diğer kızlar da dolaplarını açık bırakıp Sage’in etrafına toplaslılar.

“AVM’den mi aldın?” diye sordu Maria.

AVM de nedir? diye düşündü Sage. “İnanmayacaksınız ama bunu kendim yaptım,” dedi. “Hatta size nasıl yapıldığını bile öğretebilirim...”

“Harika olur!” dedi Hailey. “Yerini ve zamanını söyle yeter.”

“Bu cumartesi arkadaşım Jane’in doğum günü partisinde,” dedi Sage. “Bana da o öğretti. Değil mi Jane?”

Jane utangaç gözlerle yere bakarak üzerinde rengârenk tişörtüyle koridorun karşısındaydı. Onun tişörtünün rengi, Sage’inkinden de canlıydı. “Evet,” dedi kısık bir sesle.

Bir süre garip bir sessizlik oldu. Kızlar birbirlerine baktılar.

“Ben davetine cevap vermeyi unutmuşum,” dedi Jenna sonunda. “Jane, hâlâ gelebilir miyim?”

“Evet,” dedi Maria. “Çok geç kalmadık umarım.”

Jane’in gözlerinin içi gülüyordu. “Hayır, hiç de geç kalmadınız,” dedi neşeyle.

Sage o gün derste Jane'in daha dik oturduğunu, hatta birkaç kez elini bile kaldırdığını fark etti. Kendine güveni yerine geliyordu. Bayan Daniels bundan memnundu. "Bugün çok iyiydin Jane," dedi tüm öğrenciler sınıftan çıkarken. "Böyle devam et!"

Sage'in hissettiği yorgunluk yüzüne yansımış olmalıydı ki beden eğitimi öğretmeni, çalışmalara katılmadan spor salonunda oturmasını istedi. En ön sırada otururken, Ella'nın takımına ilk olarak Jane'i seçtiğini gördü. Bu akıllıca bir seçimdi: Jane oynadıkları oyunda epey iyiydi. Yakartop isimli bu oyun Sage'e hiç de eğlenceli gelmedi. Ama Jane çok keyif alıyordu: İsabetli atışlarıyla tüm oyuncularını teker teker vurdu, kendisine atılan topları da her seferinde yakaladı.

Jane ve diğer takımdan kısacık saçlı bir çocuk karşı karşıya geldiğinde, Jane son topu mükemmel bir açıyla atarak rakibini kolayca yendi. Topu rakibinin ayağına isabet ettirerek takımına oyunu kazandırdı. Takım arkadaşları onu tebrik ettikleri sırada Jane çok mutlu görünüyordu.

Öğle yemeğinde Sage ile Jane tepsilerini alıp yemeklerini seçtiler. Sage bu sefer iki tane çikolatalı süt aldı. Birlikte Jane'in her zaman yediği masaya doğru kafeteryanın uzak ucuna gitmeye başladılar. "Jane! Sage! Gelsenize!" diye seslendi Jenna. "Gelin, bizimle oturun!"

Jenna ve arkadaşlarının yanına giderken Jane'in gözleri ıslıl ıslıldı. Sage görevini bitirmeye yaklaşmış olmaktan gururluydu. Yıldızfonu'nun Geri Sayım Saati'ni kontrol etti. *Daha çok zaman var*, dedi kendinden emin bir tavrıyla.

"Yanıma otursana Jane," dedi Jenna. Onun oturmasını bile beklemeden heyecanla konuşmaya başladı, "Ee, bize partinden bahsetsene! Çok heyecanlıyız!"

"Batik desenli bir doğum günü pastası yapmayı düşünüyorum!" dedi Jane. "Ne dersiniz?"

"Harika fikir!" dedi herkes hep bir ağızdan.

Sage gülümsedi. O da bu fikri yeni duyuyordu. *Gerçekten* de harika fikirdi.

Burada işim bitti, diye düşündü Sage. *Yani, neredeyse*. Ama zafer hissi çok uzun sürmedi. "Aa, bakın kim geliyor," dedi Ella.

Sage bir an donakaldı, sonra başını çevirdi. Korktuğu gibi, gelen Genevieve'di. Ona olan hislerine rağmen, Sage üzerindeki tüylü, beyaz yünden örgü elbisesi çok beğendi. Dökümlü yakasıyla yumuşacık ve çok rahat görünüyordu. Ayağında gece mavisii botlar vardı; onların masasının önünde hızla durunca botlarının topukları tıkırdadı.

Sage ona bakmak için başını çevirdiğinde, birden içine enerji doldu. *Ne garip*, diye düşündü kendi kendine.

Genevieve bir Sage'e, bir Jane'e baktı. "Ah, yeni kızlar uyumlu tişört giymiş. Ne şirin," dedi.

Herkes sessizce Genevieve'e baktı.

Sage gülümsedi. "Yıldızlar... Yani teşekkürler," dedi.

Oysa Jenna homurdandı. "Annem hep der ki eğer söyleyecek iyi bir şeyin yoksa hiç konuşma daha iyi."

Genevieve bu laftan alınmış görünüyordu. "Ama ben..." -derin bir nefes aldı- "...Aklıma bir fikir geldi..."

Birden Sage neler olduğunu anladı. Genevieve yine igneli konuşuyordu! Jane'le dalga geçerek planlarını berbat edecekti.

Sage yanaklarının kızardığını hissetti. Büyükanne'nin sesi kulaklarında çınılıyordu. *Öfkeyle konuşmadan önce derin bir nefes al Sage. Belki daha iyi bir cevap bulabilirsin!* Ama onu dinlemedi. Ayağa kalkıp kızla yüz yüze geldi. "Benim aklıma da bir fikir geldi," dedi. "Neden bizi rahat bırakmıyorsun?"

Genevieve'in yüzü buruştu. "Tamam," dedi. Ama sonra başını eğerek çığlık attı. "Ne yaptığına bak sana!"

Sage farkında olmadan öfkeli elleriyle çikolata-
lı süt kutusunu öyle çok sıkımişti ki sütün tamamı Genevieve'in yün örgü elbisesine püskürmüştü! Elbise mahvolmuştu. Jane hariç masadaki bütün kızların

kahkahalarla güldüğünü görünce, Sage hayal kırıklığına uğradı.

Görev 1, Dilek Diyarı Gözlemleri #8: Dilekcan giysileri gerçekten leke tutuyor.

“Kaşmir elbisemi mahvettin!” diye bağırdı Genevieve. Ağlayacak gibi görünüyordu. Sage yenilgi ve utanç içinde sandalyeye çöktü. Saman alevi gibi parlayan öfkesi aynı hızla söndü ve yerini derin bir keder aldı. Genevieve topuğu üzerinde dönüp hızla uzaklaşırken altın bilezikleri şıngırdıyordu.

“Onu kafana takma,” dedi Jenna. “Bunu hak ediyor. Çok kötü kalplidir. Ayrıca ailesi ona bir dolap dolusu yeni elbise alabilir.”

Yine de Sage kendini berbat hissediyordu. Üstelik üstüne dayanılmaz bir ağırlık çökmüştü; öyle yorgundu ki yemek sonu zil çalınca ayağa güçlkle kalktı. *Neyse, en azından görev kontrol altında, diye düşündü.*

Jane o akşam büyükannesini ziyaret edecekti, bu yüzden iki arkadaş okuldan sonra vedalaştı. “Yarın sabah erkenden bizim eve gel!” dedi Jane, Sage de geleceğine dair söz verdi. İniş yaptığı parka gitti. Bayan Stella’nın bahsettiği özel yeteneğini kullanabilmesine sevinmişti. Parka gittiğinde sırt çantasını açıp Yıldızfonu’yla özel çadırını açtı. Geniş ve lüks uyku odası belirirken gözlerine inanamadı. Dilekcanlar

bunu göremezdi ve Sage içeriye girdikten sonra görünmez oluyordu. Sage içerde ihtiyacı olabilecek her şeyin olduğunu görünce sevindi; yiyecek, ışık, holo-kitaplar ve en sevdiği battaniyesine kadar her şey vardı. Sıcak ve aşırı derecede rahat olan bu çadır ev gibiydi.

O gece, çok yorgun olmasına rağmen Sage bir türlü uyuyamadı. Ters giden bir şeyler olduğuna dair bir hisçini kemirip duruyordu. Sage çadırın üstündeki perdeyi açıp gökyüzünü seyretti.

Birden kayan bir yıldız, gece göğünü capcanlı bir ışıkla aydınlattı. Sage'in içini sıcacık bir huzur kapladı. Sakinleşerek gözlerini kapadı, derin ve rüyasız uykulara daldı.

II.

BÖLÜM

Sabah çok yoğun geçmişti, ama her şey neredeyse hazırıldı, arka bahçe mükemmel görünüyordu. Rengarenk masa örtüleri serilmiş masalarda, kır çiçekleriyle dolu vazolar vardı. Ağaç dalları parıltılı ışıklarla süslenmiş, ağaçlardan kâğıt fenerler sarkıyordu.

Üçgen bayraklardan oluşan rengârenk flamanın üzerinde MUTLU YILLAR JANE! yazılıydı. Puan desenli arka fonu olan fotoğraf kulübesinin içinde şapka ve komik gözlükler vardı. Jane'in annesi mangalı hazırlıyordu, babası da partide çalacağı müziklerin provasını yapıyordu; üstelik çok da iyiydi. Jane de koşuşturarak "batik tişört yapma" masasını hazırlıyordu. Sage'e baktı. "Aa, misafirler on beş dakika içinde gelmeye başlar! Hadi git hazırlan!"

Sage tozlu tişörtüne baktı. “İyi fikir!” dedi güler-
rek. Üst kata çıkıp Yıldızfonu’na baktı. Geri Sayım
Saati’nin başlamasına yetmiş beş yıldızdakikası kal-
mıştı. Görevi ucu ucuna yetiştirmişti!

Sage sırt çantasını toplarken Jane’in odasına son
bir kez baktı. Okul defteri ve kalemleri, matematik
kitabı ve Jane’in ona verdiği kitap, Dilek Dileyen Ki-
şiler 101 dersi öğretmeni Profesör Elara Ursa’nın çok
ilgisini çekecekti.

Sage batık tişörtünü giydi. Giysi seçicisini kullana-
rak güzel, lavanta renkli bir etek, turkuaz çorap ve
büyük çiçek desenli lavanta rengi düz ayakkabı seçti.
Saçlarını tarayıp örmeyi bitirdiği anda kapı çaldı. Ko-
şarak aşağı indi, gülümseyerek kapıyı açtı.

“Jane’in partisine hoş...” Şaşkınlıkla gözlerini kır-
pıştırdı. “Yıldızlar aşkına, *burada* ne işin var?”

Karşısında çok tanıdık bir yüz vardı; Tessa! Sage
hayretle gözlerini kırpıştırdı. “Ama...nasıl...parıldı-
yorsun? Saçların da hâlâ yeşil!” diyebildi. Tessa nor-
mal parıltılı ve rengârenk halindeydi. “Sen de parıldı-
yorsun,” dedi Tessa gülümseyerek. “Galiba birbirimizi
asıl halimizle görebiliyoruz.”

“Beni içeri davet etmeyecek misin?” diye sordu Tessa.

“Neden buradasın?” dedi Sage telaşla. “Her şey yo-
lunda. Parti başlamak üzere. Dilek enerjimi toplayıp

eve geri dönmek üzereyim.”

Tessa gülümsedi. “Sage, sakin ol. Bir sorun olmadığına eminim, ama Bayan Stella görevinde ufak bir terslik olduğunu düşünüyor. Dilek enerjisi seviyen azalıyordu, kontrol etmem için beni gönderdi,” dedi. “Hayati bulguların onu endişelendiriyordu. Güç seviyenin düştüğünü görmüş. Bu da görevin kötüye gittiğinin işaretiymiş.”

Sage başını iki yana salladı. “Eh, birazcık yorgunum sadece. Ne olmuş? Bak, ilk misafir gelir gelmez dilek gerçekleşmiş olacak. Geri Sayım Saati de duracak. Göreceksin.”

Tam o anda Jane geldi.

“Sage baksana...” Lafı yarıda kaldı. “Merhaba!” dedi. “Sage, bir arkadaşını davet ettiğini söylememiştin!”

“Evet,” dedi Sage çabucak. “Umarım sorun olmaz. Bu arkadaşım Tessa.”

“Hayır, çok iyi etmişsin!” dedi Jane. “Tanıştığımıza memnun oldum Tessa. Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi. Rahatına bak. Bir sürü yiyecek ve herkese yetecek kadar boyanacak tişört var.” Sage’i kenara çekti. “Biraz panik olmaya başladım,” dedi yavaşça. Tişörtünü gösterdi. “Tişörtler daha havalı olsaydı keşke. Bir şeyler eksik gibi ne dersin?”

“Ah, saçmalama,” dedi Sage. “Bu haliyle her şey harika.”

“Haklısın galiba,” dedi Jane iç çekerek. “Biraz daha havahlı olsalardı iyi olurdu diye düşünmüştüm.”

Kapı çaldı. “Davetliler geldi!” dedi Jane heyecanla. Onları içeri almak için kapıya koştu.

Sage Yıldızfonu’nu çıkardı. “İzle bak,” dedi. “Saat duracak. Dileği gerçekleşti. Davetliler geldi.”

Tessa başını iki yana salladı. “Ters giden bir şeyler var,” dedi.

“Bekle de gör,” dedi Sage.

“Ella! Madison!” dedi Jane coşkuyla. İki kız partiye çok hazırlıklı gelmişlerdi. Madison’ın başında kocaman çiçekli bir taç vardı, Ella da ışıltılı ayakkabılar giymişti. Jane’e sarılarak hediyelerini verdiler. Jane onları evin içinden arka bahçeye götürürken Sage’e el salladılar.

Davetli sayısı giderek arttıkça Sage yutkundu. Gözlerine inanamıyordu. Dilek gerçekleşmişti; Jane’in partisine bir sürü insan gelmişti! Ama Geri Sayım Saati durmamıştı.

Tessa başını iki yana salladı. “Gördün mü? Bir sorun olduğu belli. Ama hâlâ düzeltecek zamanımız var. Sadece neyin ters gittiğini bulmalıyız.”

Sage oturup başını ellerine gömdü. Neler oluyordu? Her şeyi doğru yapmıştı!

“Anlamıyorum,” dedi. “Jane’le tanıştığımda kolyem ışıltı saçmıştı.”

“Başka bir dileği mi vardı acaba?” diye sordu Tessa.

“Hayır,” dedi Sage. “Kalbinden geçenin bu olduğunu söylemişti.”

Tessa kaşlarını çattı. “Dilek Süsün bozulmuş olabilir mi?”

Sage derin bir nefes aldı. Olan biteni hızla gözden geçirmeye çalıştı. Jane ile tanıştığında kolyesi ışıktı saçmamış mıydı? Jane ile tanışmış, parıldayan kolyesine bakmaya çalışırken Genevieve ile çarpışmıştı.

Ah, yıldızlar aşkına. Üzerine baştan aşağı çikolata-lı süt döktüğü, ondan nefret eden, partiye davet edilmeyen kız, asıl Dilek Dileyen Kişisiydi!

Sage ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Tessa.

Sage başını iki yana salladı. “Açıklayacak zaman yok! Ama sanırım bunu nasıl düzeltereğimi biliyorum. Hemen dönerim!” Hemen dışarı çıkıp mutluluk ve heyecandan gözlerinin içi gülen Jane’i buldu.

Evin kapısından koşarak çıkarken az kalsın Jane’in misafirlerinden birine çarpıyordu.

Tüm enerjisini yanlış dileğe harcamıştı. Bu dileği gerçekleştirmek için artık gizli yeteneğine bile güvenemezdi. Tamamen tek başındaydı. Ve kaybedecek bir yıldızdakikası hatta saniyesi bile yoktu.

12.

BÖLÜM

Lütfen evde ol, *lütfen evde ol, lütfen evde ol*, diye düşündü Sage üçüncü kez zile basarken. Çok şükür kapı açıldı. Genevieve karşısındaydı. Sage'i gördüğüne hiç sevinmemişti. Kollarını sertçe kavuştururken altın bilezikleri şingırdadı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Genevieve soğuk bir tavırla.

“Jane’in partisine gelmeni istiyorum,” dedi Sage. “O da gelmeni istiyor.” Gülümsedi. Genevieve’in yanına gelince birden kendini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Gözleri bir anlığına parıldayan Genevieve hemen kaşlarını çattı. “Ama ben istemiyorum,” dedi somur-

tarak, kapıyı yüzüne kapamaya çalıştı.

Sage ayağını kapının arasına koyarak ona engel oldu. Genevieve çok sinirlenmişti. “Bunun için biraz geç değil mi sence?” diye sordu.

“Yanlışlıkla oldu,” diye açıkladı Sage.

Genevieve dalga geçerek güldü. “Anlamıyor musun? Ben asla bir yere davet edilmiyorum. Saçma sapan bir nedenden ötürü herkes benim kötü kalpli olduğumu sanıyor. İşin en gülünç tarafı da bunun nasıl başladığını bile bilmiyorum.”

“Oysa ben kötü kalpli biri değilim,” diye açıkladı. “Belki de kızlar bu büyük evde oturduğum için ya da havalı giysilerim olduğu için beni kıskanıyorlardır. Bilemiyorum. Bir şekilde kötü biri olduğum söylentisi yayıldı. Ama bu doğru değil,” diye tekrarladı Genevieve.

Omuzları çöktü. “Aslında çok iyi biriyim.”

Sage’in üzerindeki tişörtü gösterdi. “Kafeteryada yanına gelip tişörtünü beğendiğimi söylediğim zaman mesela. Herkes dalga geçtiğimi sandı. Sonra da sen elbisemi mahvettin.”

“Özür dilerim,” dedi Sage. “Kazara oldu.” Sonra aklına bir şey geldi. “Bu tişörtleri çok mu sevdin gerçekten?”

“Evet,” dedi Genevieve. “Çok güzel. Biraz daha ısıltıya ihtiyacı var sadece.”

“Jane de bundan bahsediyordu!” dedi Sage heye-

canla. “Hadi söyle o zaman, sınıfın en güzel giyinen kızı sensin. Sence eksik olan ne?”

“Demek ben *okulun* en güzel giyinen kızıyım,” dedi Genevieve gülümseyerek. Tişörtü inceledi. “Bence taşlı olsa tam olur.” Uzanıp Sage’in tişörtünün koluna dokundu. “Ayrıca kolları da süslenebilir. Saten kurdeleler bağlanabilir mesela.”

Sage heyecanla başını aşağı yukarı salladı. “Jane buna bayılacak,” dedi.

“Sana kurdele ve taş yapıştırma makinesini ödünç verebilirim istersen,” dedi Genevieve.

Sage duyduklarına inanamayarak gözlerini kırıştırdı. Genevieve *gerçekten de* iyi biriydi! “Aslında,” dedi Sage, “Bu dediklerini partiye getirsen daha iyi olur diye düşünüyorum. Herkese nasıl kullanıldığını öğretirsin.” Genevieve bir an donakaldı. Dudaklarını ısıırıp kollarını kavuşturdu.

“İnsanların aslında iyi biri olduğunu anlamasını diliyorsun,” dedi Sage tahminde bulunarak. Ah zihin okuma yeteneğini doğru zamanda kullanabilseydi! “O zaman seni doğum günü partilerine davet ederler.” Genevieve utanmıştı.

Sage birden içinde sıcacık bir ürperti hissetti. Aynı Profesör Lucretia Delfin’in tarif ettiği gibiydi, ama çok daha yoğundu.

“İyi misin?” diye sordu Genevieve.

Sage kısaca başını salladı. Hemen kendini toparladı, “Doğum günü partisinde birine yardım etmekten daha iyi bir davranış düşünemiyorum.”

Genevieve hâlâ ikna olmamıştı.

Sage onu elinden tuttu. “Hadi bir oyun oynayalım Genevieve,” dedi. “Benimle birlikte tekrar et: Sana güveniyorum. Parla bakalım!”

Genevieve gözlerini yuvarladı. “Ne? Bu çok saçma!”

“Lütfen?” dedi Sage. Genevieve’in diğer elini de tuttu ve birlikte bu sözleri tekrarladılar.

Ve sonunda sihir gerçekleşti: Sage sağ elinden, içine sıcak bir parıltı akımı geçtiğini hissetti. Genevieve de Sage’in sol elinden ona geri akan enerji akımını hissederek gülümsedi. Genevieve ne olduğunu hiç anlamamıştı, ama Sage’i muhteşem huzur ve tatmin duyguları sarmıştı. Havada süzülüyor gibiydi; oysa yere bakınca ayaklarının hâlâ yere bastığını gördü.

“Tamam,” dedi Genevieve. “Hadi bakalım.” Çabucak üst kata çıktı. Sage gerginlikle Geri Sayım Saati’nde yıldızdakikalarının akıp gidişini izledi.

Neyse ki Genevieve çok geçmeden geri döndü, üzerinde çok güzel, mavi renkli bir parti elbisesi vardı; koluna altın bileziklerini, omzuna da çantasını takmıştı. “İhtiyacımız olan her şeyi aldım,” dedi. “Hadi gidelim!”

Çabucak Jane'in evine vardılar. Ön kapı açılıp arka bahçeye yürürlerken Genevieve birden çekingen davranmaya başladı. Herkesin birden susup gözlerini üzerine dikmesi yüzünden kendini böyle huzursuz hissettiği için Sage onu hiç suçlayamazdı.

"Ben eve dönsem..." dedi Genevieve.

Jenna'nın ettiği laflar işleri daha da kötü hale getirdi. "Bakın kimler gelmiş," dedi. "Okulun kötü kalpli prensesi!"

Tam o anda Jane endişeyle öne atıldı. "Merhaba Genevieve," dedi. "Partime geldiğin için teşekkürler."

Genevieve gergin bir tavırla dudaklarını ısırды. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Kusura bakma, hediye alamadım. Ama bunları getirdim." Çantasından taş yapıştırma makinesi, ışıltılı taşlar ve gökkuşağı renklerinde, ince saten kurdeleler çıkardı. Kurumuş olan tişörtlerden birini alıp, biraz kurdele ve taşla süsleyerek göz kamaştırıcı bir tasarım ortaya çıkardı.

"Ben de denemek istiyorum!" diye bağırdı Madison heyecanla. Birden tüm kızlar Genevieve'in etrafına toplandı. Jenna bile denemek istiyordu.

Jane Sage'e gülümsedi. "İşte partimde görmek istediğim tam olarak buydu!"

Tessa elinde bir bardak limonatayla yanlarına geldi. Yüzünde komik bir gülümseme vardı. "Bu şey muh-

teşeeeeem,” dedi hıçkırarak. “Ama saat hâlâ ilerliyor. Zamanın dolmak üzere.” Kıkır kıkır güldü. “Zamanın dolmak üzere!”

Sage Tessa’ya dik dik baktı. Neden böyle garip davranıyordu? Sonra Geri Sayım Saati’ne baktı. İki yıldızdakikası kalmıştı.

Omuzları çöktü. Tessa haklıydı. Zamanı dolmuştu.

13.

BÖLÜM

Derken Jenna'nın sesini duydu. "Ben yanılmışım galiba," diyordu. "Genevieve, sen aslında çok iyi biriymişsin."

Genevieve gülümsedi. "Sen de fena değilsin Jenna."

"Tessa bak!" diye bağırdı Sage. Tessa Sage'in elini tuttu. Genevieve'den pozitif dilek enerjisi akmaya başladığını gören Sage'in gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Genevieve'in hiçbir şeyden haberi yoktu. İçinden yayılan enerji, havada rengârenk bir yay çizerek Sage'in Dilek Süsü'ne aktı.

Ve o anda Geri Sayım Saati durdu.

DİLEK GERÇEKLEŞTİRİLDİ: GÖREV TAMAMLANDI, diyordu Yıldızfon'un ekranında.

Sonra şu yazı göründü: EVE DÖNÜş VAKTI!

Tessa sevinçle zıplayarak Sage'e sarıldı. "İnanmıyorum! Başardım!" diye bağırdı. "Buna bir limonata daha içilir."

Ella güldü. "Vay be," dedi. "Sage'in arkadaşı tişört boyama işini *çok* sevdi galiba."

Sonra Bayan Newman, Sage'in yanına gelip kolunu tuttu. "Kızımın doğum günü dileğini gerçekleştirdiğın için teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim," dedi Sage. Bayan Newman olanları bir bilseydi!

Tessa ile Sage doğum günü pastası gelene kadar beklediler. Yıldız Kız olarak gerçek bir Dilekcan doğum günü pastası görmeden nasıl gidebilirlerdi? Dış batık desenden şeker hamuruyla kaplı rengârenk pastayı gören herkesin nefesi kesildi. Mum yerine pastanın ortasında yanan bir sürü maytap etrafa kıvılcım saçıyordu. Yıldız Kızları hariç herkes hep birlikte şarkı söyledi; çünkü onlar sözleri bilmiyorlardı. "Dilek tutmama gerek yok," dedi Jane pasta önüne konduğunda. "Dileğim gerçekleşti bile." Sage'e gülümsedi. "Teşekkür ederim Sage."

"Sen yine de dilek tut," dedi Sage. "Fazla dilek tutmanın zararı yok. Tabi iyi bir dilek olduğı sürece," diye ekledi çabucak.

Tessa üçüncü limonata bardağını bitirdikten sonra, “Evde görüşürüz,” dedi. “Bu harika bir şeymiş!” Sage’e sımsıkı sarıldı, sonra omuzlarından tutup gözlerinin içine baktı. “Şimdi Jane ve Genevieve’le vedalaşma zamanı.”

Sage yutkundu. Vedalaşmaktan nefret ederdi! Bu anın geleceğini biliyordu ama yine de hiç kolay değildi. Asıl görevi Jane olmasa da onu çok özleyecekti. Genevieve’e gelince... İlk Dilek Dileyen Kişisini asla unutmayacaktı. Asla.

Sage iki eski arkadaş gibi sohbet eden Jane ile Genevieve’in yanına gitti.

“Sizinle konuşmam gereken bir şey var,” dedi onlara. “Özel olarak.”

Üç arkadaş ön bahçeye gittiler. Sage derin bir nefes aldı, çitlere bağlanmış balonları gergince dürtmeye başladı. Jane’in yanakları coşkudan kıpkırmızıydı. “Buna inanamıyorum!” dedi sevinçle. “Ne güzel bir parti oldu! Genevieve’in tişörtleri süper görünüyor.” Sonra ekledi, “Yarın birlikte alışverişe gidiyoruz; ne güzel değil mi?”

Genevieve gülümsedi. “Ve ikimiz de haftaya Jenna’nın yatılı pijama partisine davet edildik.”

Sage gülümsedi. Genevieve’in dileği öyle güçlü ve öyle saftı ki sadece onu değil partideki herkesi de etkilemişti.

“Bugün yeteneğini ve arkadaşlığını herkesle paylaşarak sadece kendine değil çevrendekilere de neşe dağıttın Genevieve,” dedi Sage. “Şimdi bu mutluluğu asla unutmadan ona tutunmalısın. İstedığın zaman gözlerini kapayıp dileğinin gerçekleştiği anı gözünde canlandırabilirsin. O zaman aynı mutluluğu tekrar tekrar yaşarsın.”

İki arkadaş birbirlerine bakıp başlarını salladılar. “Teşekkür ederim Sage. Bugün ikimizin de dileğini gerçekleştirdin,” dedi Genevieve.

“Evet herkes bunun harika bir parti olduğunu söylüyor...” Jane’in sesi yumuşadı. “Sage, neden böyle üzgün görünüyorsun?”

“Gitmem gerekiyor,” dedi Sage buruk bir sesle. Jane’in gözlerine bakamıyordu. “Sizi tanımak çok güzeldi ama...”

Birden sesi kısıldı. Aklına bir fikir gelmişti. Tüm uyarılara rağmen bunu yapacaktı. Çünkü içinden çok doğru olduğunu hissediyordu. Dilek Süsünü sımsıkı tutarak enerjisini topladı ve sözleri söyledi: “Yıldızlara baksam, gördüğüm ilk yıldızda keşke desem, dilek tutsam, dileğim tutsa.”

Jane’le Genevieve’in garip bakışları birden hayranlık dolu gözlere döndü.

Sage’in üzerini sıcacık bir ısıltı sarmıştı; saç örgü-

lerinden ayak parmaklarının ucuna kadar yayılan bu enerjiyi hissedebiliyordu. Yeniden lavanta rengine dönen saçlarına ve parlamaya başlayan ışıltılı tenine baktı. Jane ve Genevieve âdeta büyülenmiş gibi gözlerini ondan alamıyorlardı. “Ah, Sage,” dedi Jane bir nefeste. “Çok güzelsin!”

Jane uzanıp Sage’in saçlarına dokundu. “Saçların lavanta rengi! Ve tenin parıltıyor!”

Genevieve başını iki yana salladı. “Bu nasıl olur?”

Sage hiç düşünmeden önce Jane’i sonra Genevieve’i sımsıkı kucakladı. Doğrulduğunda Dilekcan görünümüne geri dönmüştü. Kızlar gözlerini kırpıştırıp boş boş ona baktılar.

“İyi misiniz?” diye sordu Sage.

Kızların yüzünde merak dolu ama mesafeli bir bakış vardı. “Pardon,” dedi Jane, “Tanışmış mıydık?” Cevap beklerken nazikçe gülümsedi.

“Evet,” dedi Genevieve. “Tanışmış mıydık?”

Sage gözlerini kırpıştırdı. Anlaşılan veda kucaklaşması kızların hafızasını tamamen silmişti!

“Hayır,” dedi güçlkle. “Tanışmıyoruz.” Derin bir nefes aldı.

“Sadece Jane’in doğum gününü kutlamak için uğradım.”

Sonsöz

Sage Yıldızıya'ya indikten hemen sonra Yıldızfonu titredi. DERHAL DİLEK EVİ OFİSİNE GEL.

Sage, Dilek Görevi'nde başarısız olmaktan kılpayı kurtulduğunu biliyordu. Başı belada mıydı acaba? Yıldız Kızları takımından atılacak mıydı? Vivica haklı mıydı, Yıldızkız Akademisi'nde olmayı aslında hiç hak etmiyor muydu? Her şey iyi sonuçlanmasına rağmen endişeden karnına ağrı saplanmıştı.

Yine de Yıldızkız Akademisi koridorlarında ilerlerken Sage'in içini huzur kapladı. Yıldızıya'yı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Gerçekte kim olduğunu, hatta nerede olduğunu bile hiç bilmeyen sınıf arkadaşlarına el sallarken kendini evinde ve güvende his-

sedi yordu. Bunların hiç önemi yoktu. Sonuçları ne olursa olsun geri döndüğüne çok mutluydu.

“Bayan Sage!” dedi komik bir ses.

Sage boş koridorda etrafına bakındı. Gaipten sesler mi duyuyordu?

“Yukarı bakın!” dedi ses.

Sage başını kaldırdı. Tavanda küçük bir BotBot süzülüyordu.

“Benim! MO-J4!”

“A, merhaba,” dedi Sage, daha önce tanışıp tanışmadıklarını hatırlamaya çalıştı.

“Sizi yerleşke turuna götürmüştüm!” dedi MO-J4 hafif sitemli bir sesle. “E, nerelerdeydiniz?”

“Buralardaydın,” dedi Sage öylesine. Bayan Stella’nın ofisine gelince kapıyı çaldı.

“İçeri gel,” dedi Bayan Stella.

Sage dikkatini topladı ve kapı sessizce kayarak açıldı.

“Aferin,” dedi MO-J4 hayranlıkla. “Görüşmek üzere Bayan Sage.”

“Görüşmek üzere,” dedi Sage.

Sage kapıdan geçerken masanın etrafında toplanmış on bir Yıldız Kız’ın merakla onu incelediğini gördü; tabii Cassie hariç, o yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona el sallıyordu.

“Evine hoş geldin Sage,” dedi müdire. “Görevini başarıyla tamamladığın için tebrik ederim.”

Sonra bütün Yıldız Kız ekibi ayağa kalkarak onu selamladı.

“Gerçekten mi?” dedi Sage inanamayarak. “Ama az kalsın her şeyi yüzüme gözüme bulaştırıyordum!”

Bayan Stella başını iki yana salladı. “Sage, inanılmaz bir cesaret örneği gösterdin. Hiç bilmediğin bir dünyaya göreve gittin. Bazı pürüzler olması çok normal!” dedi gülümseyerek.

Sage rahatlayarak iç çekti. “Yıldızlar olsun,” dedi. “Bana yardıma gelen Tessa’ya teşekkür etmek isterim.”

“Her şeyi kendi başına hallettin,” dedi Tessa.

Müdür, Dilek Küresi’ni uzatarak Sage’i yanına çağır-
dı, sonra zarifçe küreyi onun ellerine bıraktı.

Sage Dilek Küresini eline aldı. Işığı giderek yoğunlaştı. “Bakın!” dedi Vega. “Bir şey oluyor!” Sage’in büyülenmiş gözleri önünde, kürenin kökünden fener gibi ışıltıyla sarkan bir lavanta boheminiella çiçeğine dönüştü. Zarif bir çağlayan gibi parıltı tozu dökülen çiçekten hafif bir ışık saçılıyordu. “Çok güzel!” dedi Sage bir nefeste. “Gerçekten öyle,” dedi Bayan Stella ona katılarak. “Ve şu andan itibaren bu, senin Dilek Çiçeğin olacak.” Birden çiçeğin renkli yaprakları titre-

meve başladı. Neler oluyordu? Sage korkuyla nefesini tutarken çiçek açıldı ve içinden yıldız ışığıyla parıltıya-
yan derin damarlı, parlak mor bir taş belirdi. Parıltılı
yüzeyinin içinde mini bir evren gizli gibiydi. Sage'in
içine derin bir huzur ve dinginlik hissi yayıldı.

“Gerçekten de göz kamaştırıcı!” dedi Bayan Stella başını iki yana sallayarak.

Yıldız Kızları parıltılı taşla daha yakından bakmak için sokulurken, “Bu nedir?” diye sordu Sage.

“Zamanı gelince öğreneceksin,” dedi Bayan Stella. Sage müdirenin olumlu bir şekilde hayrete düştüğünü hissetti. “O güne dek, bu kıymetli taşla gözün gibi bak.”

Sage derin bir nefes alıp Yıldız Kız takımının kendisine gösterdiği ilginin tadını çıkardı.

Acaba sonraki görev içlerinden hangisini seçecekti?

Herkes odayı boşalttıktan sonra Sage, Bayan Stella'nın yanında kaldı.

“Bir şey mi var Sage?” diye sordu Bayan Stella nazikçe.

“Merak ediyordum da... Bir şey duymuştum... Biri şey dedi...” Bu zor soruyu sormakta güçlük çekerek bir türlü iki lafı bir araya getiremedi.

“Sorunun cevabı, hayır, Sage,” dedi Bayan Stella. “Bu okula kendi güçlerin sayesinde kabul edildin. Hiç kimsenin yardımını dokunmadı.”

Sage gülümsedi. “Yıldızlar olsun, Bayan Stella,” diyebildi güçlkle. “Yıldızlar olsun.”

Sage, Bayan Stella’nın yüzündeki endişeli bakışı bir türlü aklından çıkaramadı. Onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmamış olmayı diledi. Buna rağmen odasına mutluluktan seke seke gitti. Tarayıcıya elini koyunca mavi ışık parıldadı. “Evine hoş geldin Sage,” dedi ses. “Ayrıca gösterdiğin başarı için tebrikler!”

Sage içeri adım attı. Cassie yüzünde garip bir ifadeyle gardırobun önünde duruyordu.

Sage sırt çantasına uzandı. “Sana bir şey getirdim,” dedi. “Bir Dilekcan kitabı. Gerçek kâğıttan yapılmış.”

Sage kitabı ellerine bırakırken Cassie’nin nefesi kesildi. “Kâğıttan kitapların neye benzediğini çok merak ederdim,” dedi parmaklarını üzerinde gezdirerek. Kitabı açtı ve hemen kelimeleri silip süpürdü. Sonra ne yaptığını fark edip kendine güldü ve kitabı kapayarak göğsüne yasladı. “Vay canına, bu harika bir hediye. Yıldızlar olsun, Sage. Geri dönmene çok sevindim.” Sonra biraz çekinerek devam etti, “Sensiz burası çok ıssız geldi. Sen yokken düşünecek çok vaktim oldu ve sana söylemek istediğim bir şey var.” Gergin bir tavırla parmaklarıyla oynuyordu.

“Bana evcil parıltı tavşanın olduğunu mu söyleyeceksin?” diye sordu Sage gülümseyerek.

Cassie'nin gözleri yuvalarından fırlayacaktı. "Nereden biliyorsun..."

"Dilek Diyarı'nda tek başımayken benim de düşünecek zamanı oldu," dedi Sage. "Tüm parçaları birleştirdim; gördüğüm rüya aslında rüya değildi değil mi? Yediğini söylediğin Yeşil Kürecikler, gardırobundan saçılan pırlıtlı, o tatlı ses..."

Cassie gardırobunun kapağını açtı. "Korkma," dedi. "Dışarı çıkabilirsin. Küçük, tüylü, kanatlı bir canlı uçarak çıktı ve Cassie'nin yanağına dokunarak omzuna kondu. Sage'in daha önce duyduğu aynı güzel şarkıyı söylemeye başlayınca karnı neşeyle parıldadı.

"Sana söylemeye korktum," dedi Cassie. "Hayvanları sevdiğinden emin değildim."

"Çok severim," dedi Sage. "Özellikle de bunun gibi sevimli olanları. İsmi ne?"

"Minış," dedi Cassie yanakları kızararak. "Annem daha yavruyken almış," dedi. Cassie gözlerini yere çevirdi. "Benim için çok özel bir anlamı var. Senin için sorun olmadığına emin misin? Yıldızkız Akademisi'nde evcil hayvanlara izin vermiyorlar ya."

"Öyle mi?" dedi Sage.

"Öğrenci El Kitabı'nda öyle yazıyor," dedi Cassie. Sage'in boş bakışlarını görünce ekledi, "Okuduğunu söylemiştin!"

“O bölümü atlamışım herhalde,” dedi Sage.

Parıltı tavşanı uçup başına konunca Cassie kıkır kıkır güldü. “Kuralları çiğnemek istemem ama evimi çok özleyorum ve Miniş bensiz çok mutsuz olur.” Oda arkadaşına gülümsedi. “Artık bilmene sevindim. Görevime gittiğimde ona sen bakabilirsin!”

“Kesinlikle,” dedi Sage esneyerek. Çabucak yatmak için hazırlanıp yorganın altına kıvrıldı.

“Bana her şeyi anlat,” dedi Cassie gözleri parıltıya bakarak. “Her ayrıntıyı duymak istiyorum. Kızlar nasıldı, dilek tam olarak neydi, nasıl şeyler giyiyorlardı, her şeyi anlat!”

Parıltı tavşanı gece şarkısına başladı. Huzur verici, tatlı ve zarif bir şarkıydı. Sage esnedi ve anlatmaya başladı. “Dilek Diyarı’na yolculuk çok sarsıcıydı. Parkın ortasındaki bir tepeye iniş yaptım...” ve sonra Sage lafını bitiremeden uyuyakaldı.

Hikâyenin kalanı, ertesi günü bekleyecekti.

Sözlük

Arı Takımıyıldızı Okulu: Yıldızıya'daki anaokulları.

Ayçileği: Yabanmersinine benzeyen ama çok daha yoğun tadı olan bir meyve. Sage hiç sevmez.

Aydınlanma Kütüphanesi: Yıldızkız Akademisi'nin görkemli kütüphanesi.

Ayna Mantrası: Her Yıldız Kız'ın kendisine ve Dilek Dileyen Kişisine cesaret ve güç vermek için kullandığı özel sözler. Dilek Diyarı'nda aynaya bakarak bu sözleri söyleyen Yıldız Kızları yansımalarında gerçek hallerini görürler.

Konser sahnesi: Yıldız Avlusu'nda bulunan üstü kapalı sahne.

Bataklık çileği: Berbat kokulu bir meyve.

Parlak Göl: Yıldızkız Akademisi'nin önündeki dingin ve huzur dolu göl.

Boheminnella: Işık saçan lavanta çiçeği. Boheminnella, Sage'in Dilek Çiçeği'dir.

Booshel Bay: Bir tatil mekânı.

BotBot: Yıldızya robotu. BotBotlar güvenlik görevlisi, garson, teslimatçı ve rehber gibi çeşitli görevlerde kullanılır.

Büyük Ayı Yurdu: Üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencilerinin yaşadığı yer.

Dilek Dileyen Kişi: Yıldızcanların'ın yardıma gittiği her bir Dilekcan.

Dilek Çiçeği: Dilek gerçekleştikten sonra Dilek Küresi'nden ortaya çıkan çiçek.

Dilek Diyarı: Yıldızya, bu gezegenden gelen dilek enerjisiyle beslenir. Bu gezegenin üzerindeki varlıklar onu Dünya ismiyle bilir.

Dilek Diyarı Giysi Seçicisi: Yıldızcanları normal görünebilsin diye Dilek Diyarı modasına uygun giysiler seçen Yıldızfon uygulaması.

Dilek Diyarı Gözlem Güvertesi: Yerleşke'nin üzerinde bulunan, Yıldızkız Akademisi öğrencilerinin ile-ri teknoloji ürünü teleskoplarla Dilekcanlar'ı gözlemlemek için gittiği yer.

Dilek Enerjisi: Bir dilek gerçekleştirildiğinde ortaya

ıkan pozitif enerji. Yıldızya'daki her Şey gücünü bu enerjiden alır.

Dilek Enerjisi Yönetimi: Zihinsel olarak dilek enerjisini kontrol ederek ışıkları yakmak, kapıları kapamak gibi fiziksel eylemlere dönüŐtürme yeteneği.

Dilek Evi: Dilek Küreleri ışık saçmaya baŐlayana kadar bakıldıkları yer. Kürenin dileği gerçekleŐince Dilek ieği'ne dönüşür.

Dilek Gerçekleştirici: Meslekleri Dilek Diyarı'na yolculuk yaparak dilek gerçekleştirmeye yardım etmek ve dilek enerjisi toplamak olan Yıldızcanlar.

Dilek Görevi: Yıldızcanların dilek gerçekleştirmek üzere Dilek Diyarı'na gittikleri görev.

Dilek Gözlemcisi: ıŐleri İyi Dilek Krelerini ışık saçarak gerçekleştirmeye hazır olana kadar gözlemek olan Yıldızcanlar.

Dilek Günü: Dinleniş Dönemi'ndeki son hasattan sonra, aileler ve arkadaŐlara minnet duygularını vermek için kutlanan bayram.

Dilek Küresi: Dilek Diyarı'nda tutulan dileklerin, Yıldızya'ya seyahat ederken aldığı biçim. Oraya ulaŐtıktan sonra büyüyerek gerçekleştirme vakti geldiğinde ışık saçar.

Dilekcanlar: Dilek Diyarı'nın sakinleri.

Dilek Süsü: Dilek enerjisini içine çekip taşıma özelli-

ğı olan, Dilek Dileyen Kişı'yi bulmaya yardım eden ve gizleyici özelliğı olan bir alet.

Dilek Yakalayıcı: Dilek Küreleri ilk yükseldiğinde onları yakalayıp nasıl bir dileğe sahip olduğunu belirleyen Yıldızcan.

Dinleniş Dönemi: Yıldızya'nın dört mevsiminden biri. Dilek Diyarı'ndaki sonbahar gibi, en sıcak ve en soğuk mevsim arasındaki dönemdir.

Diş ışığı: Yıldızcanların dişlerini temizlemek için kullandığı ileri teknoloji ürünü bir alet.

Flaş Asansör: Dilekcan asansörlerine benzer, ama ondan çok, çok daha hızlı bir taşıma aracı.

Galyop: Parıltılı Dilek Diyarı atlarına benzeyen Yıldızya canlısı.

Geri Sayım Saati: Yıldız Kızları'na Dilek Görevi'ni tamamlamak için ne kadar zaman kaldığını gösteren saat. Dilek Küresi solduğı an saat sıfırlanır.

Gök Kafe: Yıldızkız Akademisi'nin muhteşem kafeteryası.

Gölgeler Dönemi: Dilek Diyarı'nda kışa benzeyen Yıldızya'nın en soğuk mevsimi.

Güç Kristali: İlk dileğini gerçekleştiren Yıldız Kızları'na verilen güçlü bir taş.

Gümüş Çiçek: İyi Dilek Küresi'nin son vücut bulmuş hali, bu ışıltılı metalik çiçek Gerçekleştirilmiş Dilek-

ler Salonu'na konur.

Hale Salonu: Yıldızkız Akademisi'nde dersliklerin yapıldığı bina.

Holo-gazete: Sayfaları havaya yansıtılan Yıldızya gazeteleri.

Holo-kitap: Sayfaları havaya yansıtılan Yıldızya kitapları.

Holo-yer kartı: Yıldızcanların'ın masanın etrafında nereye oturacağını göstermek için kullanılan yansımalar.

Huzur Bahçeleri: Parlak Göl'ün ortasındaki adada bulunan göz alıcı botanik bahçeleri.

Işık Festivali: Gölge Dönemi'nin ortasına denk gelen aile ve ışık kutlaması.

Işık Dönemi: Dilek Diyarı'ndaki yaz gibi en sıcak mevsimdir.

Işık Saçma Günü: Yeni Başlangıç Dönemi'nin ilk günü kutlanan tatil. Yenilenme ve sıcak havanın geri dönüşü kutlanır.

Işıkböceği: Dilek Diyarı'nın ateşböceklerine benzeyen, ama daha çok parlayan küçük bir Yıldızya canlısı.

Işıklıkanaat: Dilek Diyarı'ndaki kelebeklere benzer, kanatları ışıkla parıldayan bir Yıldızya canlısı.

Parıltı Aslanları: Yıldızkız Akademisi'nin çok başarılı yıldızbol takımı.

İmkânsız Dilek Küreleri: Yıldızcanların gerçekleştirmeye gücü yetmediği dilekler.

İridusvapor: Sadece Yıldızıya'da bulunan Kaleydoskop ağaçlarının renk değıştirmesine neden olan gaz.

İyi Dilek Küresi: Yürekten gelen pozitif ve yardımsever dilekler.

Kaleydoskop ağacı: Çiçekleri sürekli renk değıştiren nadir ve çok güzel ağaç.

Kayan yıldızlar: Yıldızcanların üzerine tutunarak Dilek Diyarı'na seyahat ettiğı hızlı yıldızlar.

Klavyeli gitar: Tel yerine klavyesi olan müzik aleti.

Kozmik Yürüyüş Bandı: Yıldızkız Akademisi'nde öğrencileri yurtlardan yerleşkenin çeşitli bölgelerine taşıyan hareketli kaldırım sistemi.

Kristal Dağları: Yıldızıya'nın en güzel dağları; Yıldızkız Akademisi'nin yakınındaki gölün karşısında bulunur.

Kötü Dilek Küresi: Zalim ya da bencil dileklerden doğan küreler. Derhal özel bir nezaret merkezine gönderilirler.

Küçük Ayı Yurdu: Sage'in yaşadığı yer. Tüm birinci ve ikinci sınıf öğrencileri bu yurttta kalır.

Mini yarasa: Yıldız Mağaraları'nın altında yaşayan bir canlı.

Olgunluk Yaşı: Yıldızcanların dilek gerçekleştirmeyi öğrendikleri yaş.

Öğrenci El Kitabı: Yıldızkız Akademisi'nin tüm kural ve yönetmeliklerini içeren holo-kitap.

Parlama Günü: Yıldızcanların doğduğu gün, aynı Dilekcanların doğum günü gibi senede bir kutlanır.

Parıltı duşu: Yıldızcanların temizlenip parıltılarını tazelemek için her gün yaptıkları enerji banyosu.

Parıltı tavşanı: Çiçekle beslenen ve ışık saçan incecik kanatlı, tüylü küçük Yıldızya canlısı.

Parlayan Yıldızgünü: Işık Dönemi'nin en sıcak yıldızgününde yapılan kutlama.

Enerji Spor Merkezi: Yıldızkız Akademisi'nin spor merkezi.

Poranj: Parıltılı portakal meyvesi, bu meyvenin suyu genelde sabah kahvaltılarında içilir.

Siber Günlük: Yıldız Kızları'nın Dilek Diyarı gözlemlerini kaydettiği yer.

Siber-dövüşçüler: Birbirleriyle dövüşen popüler bir çocuk oyuncacı.

Sibernetik Laboratuvar: BotBot'ların yapıldığı yer.

Yaşam sonrası ışık: Yıldızcanların ömürlerini tamamladıklarında dönüştükleri enerji.

Yeşil Kürecikler: Evcil parıltı tavşanlarına verilen yeşil hayvan maması. Yıldızcanlara göre, tadı hiç güzel değildir.

Yıldırım Salonu: Yıldızkız Akademisi yerleşkesinde

öğrencilerin vakit geçirip sosyalleştiği yer.

Yıldızkız Akademisi: Yıldızıya'da dilek gerçekleştirme eğitimi veren dört yıllık, yatılı, çok prestijli kız okulu.

Yıldız Avlusu: Yıldızkız Akademisi yerleşkesinin önündeki meydan.

Yıldızbol: Dilek Diyarı'ndaki futbolla benzerlikleri olan, kapalı alanda oynanan bir spor.

Yıldızdakika: Dilek Diyarı'ndaki bir dakikaya eş almış yıldızsaniye (ya da saniye).

Yıldızdaş: Yıldızıya'nda kardeşlere verilen isim.

Yıldızıya: Çevresi parlak sarı bir ışıltıyla örtülü olduğu için uzaktan normal bir yıldıza benzeyen gezegen.

Yıldız Hazırlık: Parlak Göl'ün karşı kıyısında bulunan, Yıldızkız Akademisi gibi eğitim veren, ama sadece erkek öğrenciler alan okul.

Yıldızfon: Yıldızcanların her türlü iletişim için kullandığı, yıldız teknolojisi ürünü akıllı telefon. Özellikleri saymakla bitmez.

Yıldızgünü: Dilek Diyarı'ndaki bir güne eş gelen Yıldızıya'nın yirmi dört saati.

Yıldızcanlar: Yıldızıya'da yaşayan, tenleri ışıltılı canlılar.

Yıldız Koruma Gözlüğü: Yıldızcanların kayan yıldızlara yaklaşırken gözlerini korumak için taktıkları gözlük.

Yıldız Kovboyları: Dilek Diyarı'na yolculuk yapacak Yıldızcanları taşımak için kementle kayan yıldızları toplayan kişiler.

Yıldızkrep: Dilek Diyarı'ndaki kreplerin yıldız şekil-lisine benzeyen bir kahvaltı yemeği.

Yıldızlar olsun: Yıldızcanların dilinde "Teşekkür ederim".

Yıldız Mağaraları: Yıldızkız Akademisi'nin altında, Yıldız Kızları'nın gizli Dilek İni'nin de bulunduğu giz-li mağaralar.

Yıldızmobil: Çoğu Yıldızcanın en çok kullandığı ula-şım aracı. Dilek enerjisi yastıkları üzerinde kendi kendine giden bu araçlar süper güvenlidir.

Yıldız Kızları: Bayan Stella tarafından çok gizli gö-revlerle Dilek Diyarı'na gönderilmek üzere seçilmiş on iki özel Yıldızkız Akademisi öğrencisi.

Yıldızsaniye: Dilek Diyarı'ndaki saniyeye benzer kısa zaman birimi.

Yıldızya Şehri: Yıldızya'nın en büyük şehri ayrıca başkenti.

Yıldız Şelalesi: Parlak Göl'e dökülen göz kamaştırıcı şelale.

Yıldızıyılı: Dilek Diyarı yılına benzer 365 günlük za-man dilimi.

Yızpanak: Ispanağa benzer Yıldızya sebzesi.

Uyanış Dönemi: Dilek Diyarı'ndaki ilkbahar gibi yılın en soğuk mevsiminin arkasından gelen bu dönemde çiçekler ve ağaçlar çiçek açar.

Zaslan: Görünüşü Dilek Diyarı'ndaki aslanlara benzeyen, ama rengârenk ve ışıltılı yelesi olan zarif canlı.

Zilometre: Dilek Diyarı'ndaki kilometreye eş uzunluk birimi

Zing: Soğuk ya da sıcak içilebilen geleneksel Yıldızıya kahvaltı içeceği.

Teşekkürler

Teşekkür etmek istediğimiz herkesi buraya sığdırmak imkânsız, ama deneyeceğiz.

En kıymetli armağanımız, en büyük öğretmenimiz, Halo; seni gökyüzündeki yıldızlardan daha çok seviyoruz... punashaku. Çılgın, harika ve eşsiz kabilemizin geri kalanına da bize rüyalarımızın peşinden gitmeyi öğrettikleri için teşekkür ederiz. Ayrıca dürüstlük, güç, sevgi, dayanak, aile ve minnet kavramlarını öğrettiğiniz için... Mimi Muldoon; yıldız çizimlerin, Yıldız Kızlarına isim verdiği için teşekkür ederiz, sanatsal yönün, koşulsuz sevginle sonsuz bir ilham kaynağsın. Didi Muldoon; koskocaman kalbin ve koruma hislerinle bize olan inancın ve desteğini hiç

eksik etmedin. Gail. Kraliçe G. İş anlayışın ve sınır tanımaz bilgeliğin dillere destan. Frank; seni özlüyoruz, oradan bizi izlediğini biliyoruz. Tutu, Nana ve Deda ile birlikte her an yanımızda bize ruhani destek veriyor-sun. Rengârenk, zeki ve çatlak kardeşlerimiz Patrick, Moon, Diva ve Dweezil; bu dört isim pek çok insanın ömrü boyunca sahip olamayacağı yaratıcılık ve mizah anlayışına sahip. İyi ki varsınız. Muhteşem yeğenlerimiz; Mathilda, Zola, Ceylon ve Mia; Yıldız Kızları sizi çok seviyor, biz de. Vaftiz annelerimiz Anne ve Gina. Moda düşkünü vaftiz babamız Paris. Teeta ve Freddy; hepinizi çok seviyoruz. Ve dört ayaklı tüylü çocuklarımız Sandwich, Luna, Figgy ve Pinky Star.

İnanılmaz Barry Waldo. YK ortağımız. Tam zamanında gökyüzünden yardımımıza koştun. Uzmanlığın ve dostluğun için ne desek az. Seni ve Gary'yi seviyoruz. Gösteri odası çok yaşasın!

Catherine Daly; seninle yolumuz kesiştiğinde üze-rimize yıldızların ışığı yağdı. Yeteneğin ve ilham kay-nağın muhteşem; sana olan minnetimizi kelimelerle ifade edemeyiz. Sana ve sevgili Oonagh'ya kucak do-lusu sevgiler.

Sevgili Disney ailemiz. Bize inandığınız için teşekkür ederiz. Tüm yolculuğumuz boyunca elimizi bırak-mayan rehberimiz ve dostumuz Wendy Lefkon. Yıldız

Kızlarına inanan ilk kişi Stephanie Lurie. Her adımı-mızda yardımını esirgemeyen Suzanne Murphy. Jean-ne Mosure, seni görür görmez sana âşık olduk ve sen olmasaydın Yıldız Kızları da olmazdı. Andrew Sugar-man tüm desteğin için teşekkürler.

Ekibimiz... Devon (midilli paça) ve Monsterfoot eki-bine teşekkür ederiz. Chris Abramson – teşekkürler! Richard Thompson, John LaViolette, Swanna, Mario ve Sam'e çok minnettarız.

Eski, yeni tüm dostlarımıza bu hayat koşturma-casında sizlere sahip olduğumuz için mutluyuz. Fay. Jorja. Chandra. Sananda. Sandy. Kathryn. Louise. Bilgelik ve dayanıklılığına hayranız. Ruth, Mike ve Wagon Wheel'deki herkes; iyi ki varsınız, çok şanslı-yız. Hepiniz ilham kaynağımızsınız. Sizi seviyoruz.

Son olarak iyisiyle kötüsüyle bu yolculuğumuzda tanıştığımız herkese sonsuz minnetlerimizi sunarız; her şey bizim için bir armağandı. Hayatımıza dokun-duğunuz için kalbimizin derinlerinden teşekkür ede-riz.